
NEVESTA SE SPREMA

Stojan Gajicki

Sadržaj

<u>Uvod</u>	1
<u>Boziji plan za pojedinca i crkvu</u>	5
<u>U potrazi za nevestom</u>	15
<u>Osobine neveste</u>	20
<u>Prvobitna zamisao</u>	59
<u>Gde je nevesta?</u>	63
<u>Ko je Lavan?</u>	82
<u>Institucije i sluzbe</u>	93
<u>Iscljenje neveste</u>	102
<u>Povratak prvoj ljubavi</u>	108
<u>Boziji plan rada</u>	122
<u>Nevesta se sprema</u>	130
<u>Evnusi</u>	149
<u>Na putu za svadbu</u>	183
<u>Povratak prvobitnoj zamisli</u>	203

Sadržaj

<u>U predvečerje istorije.....</u>	224
------------------------------------	------------

Reč crkva izaziva spektar različitih reakcija. U mnogim slučajevima reakcije su veoma negativne, danas verovatno više nego ikada ranije. Iako su glasine mnogo puta preuveličane ili čak i lažne, one nažalost, ne kruže uvek bez razloga. Posmatrajući praksu mnogih crkvenih institucija kroz istoriju, nemoguće je ne zapitati se da li je stvarno to ona Crkva^[1] koju Biblija opisuje i naziva tim imenom? Stravične stvari u koje su umešane različite crkvene institucije događale su se vekovima, a događaju se i danas. Važno je napomenuti da ono što su te institucije nekada radile u ime Božije, a rade i danas, nema nikakve veze sa onim što Bog želi da radi kroz svoju Crkvu. Nemoguće je, poistovetiti Boga sa crkvom i svim onim što crkva radi, naročito ne sa onom crkvom koja je institucionalizovala Boga. Crkva nije institucija, a još manje zgrada. Crkva je hram živog Boga, zajednica nanovorođenih ljudi koji imaju zajedništvo sa Isusom Hristom i jedni sa drugima. Crkva je manifestacija Božijeg života i Božijeg načina ophođenja sa svetom ili bi trebalo da to bude u tolikoj meri da svet, gledajući na njen život, može pronaći dovoljno povoda za veru u Stvoritelja.

Negativni stav prema Crkvi tokom istorije nisu stvarali samo stavovi ateista, već često i stavovi vernika. Da situacija bude još teža, u mnogim slučajevima radilo se o osobama koje su iskreno ljubile svog Spasitelja Isusa Hrista, ali im reč crkva nije budila pozitivna osećanja. Postoje i drugi razlozi negativnog stava prema Crkvi pored nedostojne prakse crkvenih institucija.

Najveći razlog borbe protiv Hristove Crkve leži, pre svega, u konfliktu između božanskog i ljudskog. Ljudsko nije samo po sebi neutralno. Ljudsko biće koliko god mislilo da je svoj gospodar, pod božanskim je

uticajem ili onim njemu suprotnim. Isus je rekao da onaj koji nije sa njim, protiv njega je (Matej 12:30).

Često, razlog negativnog stava je nerazumevanje prave prirode i svrhe koju je Bog namenio Crkvi. Ponašanje pojedinca prema Crkvi umnogome je oblikovano razumevanjem njene prirode. Stav pojedinca prema crkvi u velikoj meri zavisi od toga kako duhovna sredina, u kojoj se on nalazi, definiše Crkvu. Svakako, to nije jedini faktor koji utiče na formiranje stava pojedinaca prema Crkvi, jer svaki vernik ima mogućnost i odgovornost, da kroz Božiju reč, stvori pravu sliku o onome što Crkva predstavlja. Ako pojedinac ispravno razume Božiju definiciju Crkve, njenu poziciju pred Bogom kao i svrhu koju joj je Bog namenio u svetu, onda se njegov stav sigurno neće razlikovati od stava njenog Tvorca. Crkva nije ljudska ideja, već zamisao rođena u Božijem srcu!

U Svetom pismu Crkva se opisuje različitim terminima i slikama. Osim hrama, Crkva je vinograd, armija, Božiji narod, Hristovo telo, grad na gori... Jedan od najlepših naziva za Crkvu, ujedno i najvažniji, jeste da je Crkva Nevesta Božijeg Sina Isusa Hrista. Iskreni prijatelji Ženika raduju se sa njim zbog njegove neveste. Ako se prvi komentari njegovih prijatelja odnose na njene mane, to mu sigurno neće prijati, a neće doprineti ni njegovoj radosti. Tako je i sa Isusovom Nevestom – koliko god da je bila i jeste nesavršena i koliko god ta nesavršenost potraje, pravi prijatelji Ženika Isusa, uvek će je voleti i verovati u njenu slavnu budućnost. To će im ujedno biti povod za iskreno angažovanje oko njenog napretka i usavršavanja. "Udariti Nevestu kritikom" sigurno neće doprineti njenoj lepoti. Crkva Isusa Hrista, globalno je gledajući, još uvek je daleko od ideala koji Biblija opisuje. Kao prvo nije verna svom Ženiku u onoj meri u kojoj je on veran njoj. Uprkos tome, Isus nije prestao i neće prestati da je voli i da i dalje daje sebe za nju, kako bi je na dan venčanja uzeo sebi čistu, svetu i bez mane (Efescima 5:27).

Ovakav stav nije neka vrsta nerealnog pozitivizma koji zatvara oči nad manama i objektivnim potrebama za promenama u današnjoj Crkvi. Mnogo toga u crkvama nije kako treba. Čitajući Božiju reč neizbežno je primetiti da su proroci upotrebljavali jezik koji je umeo da bude vrlo oštar u pogledu duhovnog stanja Božijeg naroda. Ipak, vrlo je važno videti čemu je taj oštri jezik bio upućen i razumeti da pravi proroci nikada ne "ubijaju život" koliko god oštro opominjali i ispravljali nedolično ponašanje Crkve. Poslednja Božija reč njegovom narodu, njegovoj Nevesti, uvek je bila i biće utešna i puna nade, a ne osuđujuća i beznadežna.

Kada razumemo definiciju Crkve prema Božijoj reči, nećemo moći da je ne volimo ljubavljju kojom je njen Ženik voli, i da se za nju ne žrtvujemo isto onako kako on to čini: "kao što je i Hristos zavoleo Crkvu i samoga sebe predao za nju, da je posveti..." (Efescima 5:25–26) Da će on u tome uspeti svedoči i činjenica da Biblija govori o dolazećoj nebeskoj svadbi između Isusa i njegove Neveste – Crkve! (Otkrivenje 19:6–8)

Želja i molitva mog srca je da ova knjiga bude na ohrabrenje i poticaj svakom iskrenom hrišćaninu. U danima kada svet tone u sve veću tamu i beznadežnost, Bog želi da upotpuni rad u svojoj Crkvi i postavi je da bude ono što i jeste njena svrha – svetlost svetu! Ja verujem onome što je Isus rekao u svojoj Reči – da će on sagraditi svoju Crkvu i da je vrata pakla neće nadvladati (Matej 16:18). Svrha Božijeg rada je priprema Crkve za dan kada će biti najlepša Nevesta njegovom Sinu. Celokupna istorija Crkve je proces pripremanja za nebesku svadbu, proces koji se sve više bliži svojoj završnoj fazi.

[1] U ovoj knjizi upotrebljavaće se dve reči – Crkva i crkva. Crkva sa velikim slovom, odnosi se na biblijski opisanu Hristovu Crkvu, koja je ujedno jedina prava i istinita. Drugi izraz – crkva, prevashodno se odnosi na lokalne zajednice, delove Crkve, čak i one koji tvrde da su

oni jedina prava Crkva, iako to po biblijskoj definiciji nisu. Crkvu čine svi nanovorođeni vernici, bez obzira na denominacijsku pripadnost. Nijedan hrišćanski pravac ili crkvena tradicija nema pravo da tvrdi da je samo ona prava Crkva. Kada reči Nevesta i Žena budu označavale Crkvu, one će takođe biti pisane velikim slovom. Ekvivalentno tome imenice Ženik, Verenik i Muž biće pisane velikim slovom kada se odnose na Boga Oca u Starom zavetu i Isusa Hrista u Novom Zavetu.

Božiji plan za pojedinca i crkvu

BRAK

Kada božija reč opisuje naš odnos sa Bogom upoređuje ga sa brakom! Ceo naš hrišćanski život i naš hod sa Isusom Hristom biće završen nebeskom svadbom.

Nebo, sa anđelima i svima koji su tamo, prolamaće se od radosnog usklika kada dođe vreme za svadbu: "Radujmo se i kličimo, i dajmo mu slavu. Jer, došla je Jagnjetova svadba i njegova Nevesta se spremila. Dato joj je blistavo čisto platno da se u njega obuče." (Otkrivenje 19:7–8)

Stvorenje svedoči o mogućnosti dubokog intimnog odnosa između muškarca i žene u braku. Anatomija ljudskog tela potvrđuje Božiju nameru za taj odnos. Bog je ljudskom biću poklonio mogućnost i sposobnost da živi u odnosu koji je odsjaj i nagoveštaj onoga što je Bog zamislio i planirao za zajedništvo sa ljudskim bićem. Taj odnos ujedno je i slika odnosa Isusa Hrista i njegove Crkve – Neveste.

Apostol Pavle je razumeo dubinu ove Božije namere i to je bila njegova motivacija u radu: "Ljubomoran sam na vas Božijom ljubomorom jer sam vas obećao jednom mužu, Hristu, da vas pred njega izvedem kao čistu devicu." (2. Korinćanima 11:2) Ova izjava sadrži u sebi dubinu Božije namere za svakog vernika, a ujedno ukazuje i na ozbiljnost zadatka koji imaju oni koji poučavaju ljude o životu sa Bogom. Želja nebeskog Oca je da svaki vernik ima ovakvu vrstu odnosa sa svojim Spasiteljem Isusom i da kroz zajedništvo takvih pojedinaca stvori Crkvu Nevestu za njegovog Sina Isusa.

TREND VREMENA

Oblici međuljudskih odnosa i način života menjali su se u različitim vremenskim periodima. Razvoj ljudskog društva zahteva promene, nove forme i prilagođavanje istim. Međutim, kada se oblici koji su nosioci životnih fundamentalnih istina, neophodnih za očuvanje i razvitak samog ljudskog društva, počnu menjati, i kada im se da drugačija sadržina od one koja na prirodan način pripada tom obliku međuljudskih odnosa, nastaju veliki problemi koji obično imaju teške posledice po ljudsko društvo.

Čovek sve više traži forme koje mu pružaju komfornost, nude veću slobodu i korist, uz što manje lične odgovornosti. Lični interes je sve češće odlučujući momenat u odlukama pojedinaca. Vernost u braku, ali i u drugim odnosima, postala je "staromodni izraz", nešto što pripada vremenima koja su daleko iza nas. Čovekovo "pravo na slobodu" ne beži od žrtvovanja vrednosti koje su oduvek bile temelj ljudskog društva. Naglasak modernih filozofskih pravaca je na onome što je važno za pojedinca, njegovo uživanje i pravo da stavi sebe u prvi plan. Takvo razmišljanje sve više odvodi u nezdravu samosvesnost, koja ne samo da šteti zdravlju ljudske duše, nego utiče negativno na međuljudske odnose i zajedništvo. Pored svih trendova, koji bombastim izrazima pokušavaju da odvedu čoveka u "nepostojeći raj egoizma" ljudskoj duša još uvek treba vrednosti bez kojih ljudski rod ne može da opstane: poverenje, iskrenost, odanost, vernost... ljubav!

Izraz "čovek od reči" spominje se u pričama koje se odnose na prošla vremena. Reč i stisak ruke bili su dovoljni za sklapanje poslova i uzajamno poverenje. Obećanje, koje mladenci daju pri sklapanju braka, da će biti jedno drugom verni dok ih smrt ne rastavi, danas se izgovara više kao formalnost nego stvarna namera srca. Trend današnjeg vremena je život u "divljem braku" jer takva veza ne obavezuje u istoj meri kao brak. Strah od vezivanja i odgovornosti, koje mnogi poistovećuju sa gubljenjem lične slobode, veliki je motivacioni

momenat za ovakav način zajedničkog života.

Koliko je vera u brak oslabila svedoči i činjenica da u mnogim, naročito zapadnim zemljama, zakon daje bolje socijalne i finansijske uslove za ovaj "novi trend" zajedničkog života, nego za klasičnu bračnu vezu. Jest i za istim stolom, deliti isti stambeni prostor i istu postelju, bez sigurnosti da je osoba sa kojom to činite spremna da vam ostane verna do kraja, u dobru i u zlu. Strah da ljubav neće dobiti željeni odgovor, prethodna razočarenja i rane koje je duša zadobila, doprinose stvaranju novih formi, koje na izgled nude veću zaštitu od neželjenog, komfornost i mogućnost da se bez većih odgovornosti i gubitaka iz tog odnosa izade.

Da ljudsko biće nije ono što jeste, stvoreno na Božiju sliku, sa daleko osetljivijom dušom, možda bi ovi novi trendovi i doprineli onome o čemu ljudi sanjaju. Međutim, činjenice oko nas svedoče suprotno. Razvodi u većini slučajeva ostavljaju duboke tragove na ljudskoj duši. Nemoguće je usvojiti trendove koji se temelje na vrednovanjima suprotnim od onih koje je Stvoritelj dao ljudskom rodu kao neophodne i još uvek verovati da će žetva doneti dobre plodove.

Nije nikakva tajna da Božiji narod nije uvek svetlo i so svetu, već da vrednovanja u svetu utiču i na njegov način života. Tako je i u ovoj oblasti. Umesto da mi, koji verujemo u Bogom dane vrednosti, dajemo putokaze ovom svetu, očigledno je da sve više prihvatamo trendove koje svet lansira. Želim da naglasim da se ne radi o dogmatičnosti i osuđivanju, već o realnom sagledavanju posledica u koje svet sve više tone, zbog odbacivanja Božijih normi i prilagođavanja formama koje utiču na sam kvalitet ljudskog života.

Tako je i sa jevanđeljem. Mudrost propovedanja jevanđelja, radosne vesti za čovečanstvo, između ostalog je u prilagođavanju načina propovedanja okolini u kojoj se nalazimo i vremenu u kome živimo. Ali, kada se sadržaj jevanđelja počne prilagođavati trendovima vremena,

onda to nije samo nemudro, već opasno i protivno definiciji jevanđelja koju je dao onaj koji je uzrok radosne vesti i sadržina jevanđelja. Upravo to se danas događa u hrišćanstvu u mnogim delovima sveta. Mnoge crkve prilagođavaju sadržinu jevanđelja prohtevima "savremenog čoveka". Voda se može piti iz različitih posuda, ali ako se pomeša sa nečim drugim onda to više nije voda.

Gledajući prirodu nije teško definisati porodicu. Ako bi Boga isključili iz računice, ni priroda nije ponudila blagoslov razvoju ljudskog roda bez fizičkog zajedništva suprotnih polova. To što medicinsko–tehnički razvoj danas omogućava drugačije načine oplodnje i dobijanja potomaka, ni na koji način ne može promeniti činjenicu da je sve osim prirodne porodice, čovekova veštačka tvorevina. Zastrašujuće posledice su već pogodile čovečanstvo zbog toga što ljudi misle da mogu manipulirati Božijim resursima koji su nam po prirodi dani. Korišćenje istih na načine koji se protive Božijim zakonima i principima, može ljudski rod dovesti do nesagledivih posledica i stvoriti "pakao na zemlji". Tvrđiti da se to već događa nije nikakva preterana izjava.

Trend u ovoj oblasti, očituje se i u čovekovom odnosu sa Bogom. U ovom svetu korist pojedinca je glavni razlog stupanja u različite odnose, a mnogi hrišćani, nažalost, to prenose i na svoj odnos sa Bogom. Današnja duhovnost je uglavnom prilagođena mentalitetu vremena – što brže ostvariti ličnu korist uz manje ličnog žrtvovanja! "Duhovna pijaca" puna je modernih "bogova" koji nude sve ono što ljudska priroda traži. Sve te ponude samo su loša kopija onoga što je Bog namenio čoveku i što može da mu pruži kroz zajedništvo sa njim i njegovim Sinom Isusom Hristom. Bog je danas, iako retko, čovekova prva pomoć, ali sigurno ne i prva ljubav. Druženje sa njim se uglavnom svodi na vapaje u trenucima životnih kriza. U takvim trenucima se ljudi obraćaju Bogu, bilo da se radi o molitvama za pomoć ili pak njemu upućenim kritikama i osudama zbog situacije u kojoj se nalaze.

Posmatrajući današnje crkve može se zaključiti da je situacija

drugačija od one koju Biblija opisuje. Prevashodni razlog za to je prilagođavanje crkava trendovima vremena. Iz straha da ne budu previše različite, nazivane fundamentalistima, društvom zastarelih vrednovanjima, mnoge crkve prilagodile su prohtevima okoline ne samo način propovedanja, nego i samo jevanđelje. Današnja situacija umnogome podseća na opis Izraela: "Progutan je Izrael, evo ga među narodima poput nevredne posude". (Osija 8:8) U nastojanju da bude "savremen" kao i ostali narodi, Izrael se toliko prilagodio njihovom načinu života, da su izgubili svoju posebnost, a time i atraktivnost i sposobnost da privuku druge narode živom Bogu! Istu grešku danas prave i crkve. Dobro je da se jevanđelje ne propoveda jezikom koji "niko ne razume" i načinom koji nije u skladu sa vremenom. Ta praksa u prošlosti bila je jedan deo crkvenog manipulisanja narodom. Prilagoditi način propovedanja nije isto što i prilagoditi sadržinu jevanđelja prohtevima pale ljudske prirode. Jevanđelje je i dalje pre svega poruka o krstu! Sila jevanđelja je i dalje u propovedanju raspetog i vaskrslog Spasitelja, a ne neka nova priča o "ekspertu za religiozna pitanja" na duhovnoj pijaci savremenog čoveka.

Jedan od najvećih i najtežih izazova za Hristovu Crkvu bila je i ostala sposobnost da način propovedanja jevanđelja prilagodi vremenu u kome živi, bez da se stidi njenog sadržaja! Crkva živog Boga trebalo bi da bude ono što u Bibliji za nju piše – "stub i oslonac istine" (1. Timotiju 3:15) zauvek. Ako Crkva počne menjati Bogom dane vrednosti na kojima se zasniva sam život, onda su posledice neizbežne – svet tone u "moralno truljenje"! Istina nije danas jedno a sutra nešto drugo. Istina je nezavisna od ljudske (ne)sposobnosti da je ispravno definiše. Ljudsko biće nije u stanju da odjednom sagleda celokupnost istine. Nova saznanja ne stvaraju istinu, već dovode do jasnijeg razumevanja onoga što je do tada čoveku bilo nepoznato.

Sposobnost razumevanja istine uslovljena je i neraskidivo povezana sa odnosom čoveka prema onome koji jeste Istina! (Jovan 14:6)

Tvrđnja da neko zna šta je istina, u postmodernističkom vremenu, smatra se drskošću. Čovečanstvo još uvek traži odgovore na osnovne dileme našeg porekla i postojanja. Istina je skup informacija koje nam je Stvoritelj prosledio, na temelju kojih čovečanstvo može da živi i opstane. Najsavršenija manifestacija takvog života bila je fizički vidljiva u osobi i životu Isusa Hrista, ulovljenog Boga – Stvoritelja. Zbog toga, koliko god da se život manifestuje u različitim oblicima, postoje forme koje su neophodne da bi život mogao da se održi. Poštujući život i Bogom dane forme za održavanje života, u svetu koji je izložen uticaju drugih sila, koje sve više guraju svet u moralnu propast, Crkva Isusa Hrista treba da bude svedočanstvo o Bogu i manifestacija Božijih vrednosti. Bog je jedini istinski roditelj ljudske rase! Zato je odnos pojedinca i Crkve sa svojim Stvoriteljem i Spasiteljem od neprocenjivog značaja.

Napadom na Bogom danu definiciju braka, sotona ne napada samo jednu socijalnu formu društva, već pokušava da sruši jednu od najvažnijih istina Božije zamisli za čovečanstvo.

BUDUĆNOST

Opisujući kraj vremena Biblija govori o velikoj nebeskoj svadbi. (Otkrivenje 19:6–9) Svadba je u čast Božijeg Sina Isusa Hrista i njegove Neveste. Crkva Nevesta predstavlja zajedništvo svih nanovorođenih vernika i svih naroda koji su ikada živeli na ovoj zemlji. Tom svadbom će se završiti ovozemaljska istorija, i otpočeti večnost. Tu se završava ono što je Bog planirao za ljudski rod ovde na zemlji i otpočinje ono što Biblija naziva večnošću, nebom.

Svadba je rezultat ljubavi i ulazak u novu dimenziju intimnosti koju je Bog namenio braku. Anatomija muškarca i žene govori da intimnost ove vrste pripada tom odnosu i da je fizički plod te ljubavi jedini prirodan način produžavanja ljudske vrste. Opisujući ono što je Bog

pripremio onima koji u njega veruju apostol Pavle kaže: "to su stvari koje oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođoše, a koje spremi Bog za one koji ga ljube." (1. Korinćanima 2:9) Ove reči ne govore samo o slavnoj budućnosti vernika već i o bogatstvu zajedništva u koje nas Bog poziva. Konačni povratak Stvoritelju i sjedinjavanje ljudskog bića sa njim je doživljaj koji se ljudskim rečima ne može opisati. To i jeste svrha našeg zajedništva sa njim već ovde na zemlji. Nevesta te svadbe biće oni koji svog Ženika već u ovom životu ljube celim srcem i dušom. U odnosu između ljudskog bića i Boga nema mesta za brak iz interesa!

Kada opisuje zajedništvo Boga i čoveka Biblija upotrebljava terminologiju koja se odnosi na brak. Bog je Stvoritelj i suprug izraelskog naroda. (Isaija 54:5) Biblijski Bog nije biće koje ne prebiva među ljudima, kako su to stari filozofi predstavljali. Bog se nije distancirao od svog stvorenja. Naprotiv, ovakav jezik potvrđuje Božiju nameru i želju da sa svojim narodom ostvari duboko zajedništvo. Božija čežnja za zajedništvom sa ljudskim bićem je toliko jaka, da isključuje bilo koju vrstu neverstva. Kada ljudsko biće poklanja više pažnje i ljubavi prevarnim stvarima prolaznog svetskog sistema, nego njemu koji je Stvoritelj i Ženik ljudske duše, Bog to onda naziva preljubom. Ova vrsta ljubomore je zdrava, jer je znak velike ljubavi i predanosti, a Bog je ne može osećati ako je samo neka bezlična sila. Biblijski Bog je ljubav, (1. Jovanova 4:8) a za ljubav je potrebno zajedništvo. Zato brak, koji proističe iz Božije ličnosti, ima tako duboku dimenziju intimnosti. Odsustvo ove dimenzije u zajedništvu Boga i čoveka bila bi indikacija Božije indiferentnosti prema svom stvorenju, što bi istovremeno bio povod za drugačiju definiciju Boga od one koju nalazimo u Bibliji. Činjenica da je Božija ljubav prema njegovom narodu i njegovoj Nevesti večna, ne daje mesta neverstvu u tom odnosu! Bog o tome govori svom narodu Izraelu: "Ljubim te ljubavlju večnom..." (Jeremija 31:3)

Stav današnjeg čoveka prema trajnim, vezama "na duže staze",

umnogome je izmenjen. Ponude su mnoge i vezivanje na duže vreme doživljava se kao ograničenje, pa čak i pretnja ličnoj slobodi. Vezati se za jednog telefonskog operatora na duži vremenski period, iako nude besplatan telefon, nije lako prihvatiti, jer uskoro dolazi bolji model. Poražavajuća činjenica je da se ovakav stav uselio u ljudske misli u odnosu na druge životne oblasti. Brak za mnoge nije više "svetinja" za čiji se opstanak vredi boriti. Ono čemu se daje prvo mesto jesu lična osećanja i interesi. U odnosu sa Bogom, to se sve više očituje u teološkim prilagođavanjima Boga ukusu čoveka. "Najbolji bog" je, prema takvim shvatanjima, onaj koji radi kako čoveku odgovara i ostavlja čoveka na miru kada čovek to od njega zahteva. Ali, čim dođe do krize taj bi bog morao da pomogne i bude na raspolaganju. Ovakav stav preovladava ljudskim razmišljanjem i sve više upravlja ljudskim odnosom sa Bogom.

Božiji stav prema ljudskom biću se ne menja. On je veran "Verenik i Muž". Njegova Crkva je još uvek njegova voljena Nevesta za koju je on položio svoj život i poklanja joj svu pažnju. Gledajući stvarnost ovog odnosa nije teško zaključiti da je ova vrsta vernosti sve više jednostrana. Crkva je "sve modernija" i sve joj manje odgovara "staromodni pogled na bračnu vezu". Divlji brak je prihvatljiviji i statistika pokazuje da su razvodi brakova među hrišćanima danas isto toliko česti kao u krugovima u kojima Bog nema velikog značaja za ovakvu vezu. Čak i vernicima, koji ispovedaju svoju veru u Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja i veruju u večni život, sve više odgovara slobodna veza sa Bogom. Svako živi svoj život, a jednom nedeljno se nađe u crkvi na brzom "ljubavnom sastanku" i posle toga ode svako na svoju stranu.

Bog ne želi ljubavnicu, niti želi da bude jedan od bogova na religioznoj pijaci u ljudskim životima. Bog voli svet ljubavlju koju čovečanstvu niko nikada nije, niti će ikada moći da pruži. Njegova najveća želja je da svaki čovek ostvari takav odnos sa njim, da u njemu može pronaći svoje poreklo, svoj smisao i svoju budućnost. Jedan grčki filozof koga

apostol Pavle citira, to je ovako rekao: Jer, u njemu živimo i mičemo se i jesmo – kao što rekoše neki od vaših pesnika – njegov smo rod." (Dela 17:28) Sve što ljudska duša traži postoji u zajednici sa Stvoriteljem. San svake osobe je da to doživi, a to je jedino moguće kroz odnos koji je zasnovan na ljubavi. Božije "da" takvom odnosu sa nama nije privremeno obećanje zavisno od osećaja ili trenda vremena. Njegovo "da" nama je zauvek: "... zakleh ti se na vernost, učinih savez s tobom, govori Gospod, Večni, i ti posta moja." (Jezekilj 16:8) Ova izjava nije formalnost, već istina u svakoj reči. U njoj je izražena Božija vernost i namera za odnos sa svakom osobom na ovom svetu. Božija vernost prema nama nije samo u dobru, već i u situacijama kada smo mu mi neverni. On ostaje veran savezu koga je sklopio sa nama: "Ako smo neverni, on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samoga sebe." (2. Timotiju 2:13)

Kroz celokupnu istoriju Božijeg ophođenja sa čovečanstvom uvek je postojao deo Božijeg naroda koji mu je bio predan celim srcem i veran. Biblija tu grupu ponekad naziva – "ostatak". (Isaija 1:9) To su bili oni koji su u danima najvećeg otpadništva od Boga ostajali verni njemu i njegovoj reči. Moglo bi se reći da je takva šema prisutna tokom cele dosadašnje istorije. Božija reč je nedvosmislena u pogledu slavne budućnosti Božijeg naroda i njegove Crkve Neveste pre završetka ovozemaljske istorije. Sveto pismo govori o tome da će Crkva biti obnovljena i ispunjena Božijom slavom i da će time tok istorije čovečanstva biti promenjen. Vremena u kojima živimo početak su porođajnih bolova u "rađanju Božijeg carstva" na zemlji!

Bog je rekao da će biti nebeska svadba! To znači da će Božiji Sin imati Nevestu, onakvu kakvom je Pismo opisuje, bez mane, svetu i neporočnu. Razlika između Neveste koja dolazi i one koja je postojala u svim periodima istorije, biće u veličini onoga što će Bog kroz nju uraditi u poslednje vreme. Ono što je u pojedinim periodima istorije dostiglo jedan izvestan nivo, kroz pojedince i Izraelski narod, u ovo poslednje vreme, dostići će puninu svega onoga što je Bog zamislio za

svoj rad na zemlji. Manifestacija Božije prisutnosti na zemlji biće kao što prorok Isaija piše: "... jer će zemlja biti puna znanja o Gospodu kao što je more puno vode." (Isaija 11:9)

Obnova svega što je čovekov pad u greh prouzrokovao ulazi u svoju završnu fazu. Ovaj bolni proces kroz koji svet mora da prođe, već je u toku. Bolovi će biti sve jači i "trudovi" sve učestaliji. Ovaj proces može se poistovetiti sa rađanjem deteta: "Žena je žalosna kad rađa, jer je došao njezin čas; no kad rodi dete, ne seća se više muke – od radosti što je čovek došao na svet." (Jovan 16:21) Nevestu Isusa Hrista čekaju teška vremena, porođajni bolovi! Ali, ono što će se kroz ovaj proces roditi na zemlji, prevazići će sve što se do sada dogodilo. Punina obnove onoga što je od početka bila Božija zamisao za čoveka i svet je na putu. Ono što je Bog sa Crkvom zamislio za ovo vreme, jeste ispunjenje Isusovih reči njegovim prvim učenicima o izgradnji njegove Crkve, koju ni vrata pakla neće nadvladati. (Matej 16:18)

Kroz ovaj proces odnos između Hrista i njegove Crkve ponovo će dobiti dubinu i snagu intimnosti bračne veze: "Zato će čovek ostaviti oca i majku i prionuće uz ženu svoju, i biće dvoje jedno telo. Ova tajna je velika, a ja govorim misleći na Hrista i na Crkvu." (Efescima 5:31–32) Pošto stanje sveta zavisi od duhovnog stanja Crkve, obnova Crkve uticaće na povratak čovečanstva Bogu, svom Tvorcu i Ocu: "Opomenuće se i obratiće se ka Gospodu svi krajevi zemlje, i pred njime će se sva pokloniti plemena naroda." (Psalam 22:28)

U potrazi za nevestom

Šta to znači biti osoba ili crkva, koja ima takav odnos sa Bogom, da je Isus Hristos želi uzeti za svoju Nevestu? Mnoge žene imale su veliki uticaj i značaj ne samo na život jednog muškarca već za čitave narode. Biblija sadrži jedan od najljepših hvalospjeva ženi (Priče 31:10–31). Pesma nad pesmama fantastičan je opis ljubavi između ženika i neveste. To je jedna od najljepših pesama o ljubavi između muškarca i žene ikada napisanih.

Pored svih svojih mana te osobe su bile Božiji instrumenti kroz istoriju. Osoba koju sam Bog naziva "čovjek po njegovom srcu", car David, nije bio čovek bez mane. Neke od stvari koje je David uradio toliko su teške da mnogi čitaoci Biblije teško prihvataju činjenicu da je jedan takav čovek bio voljen od Boga! Verovatno je u njegovom srcu, kao i u srcima mnogih drugih, postojalo nešto što ga je svrstalo među one koji predstavljaju deo Neveste, koja će na nebeskoj svadbi sedeti za stolom sa Isusom, njenim Ženikom.

Svi mi tražimo izvesne osobine kod osobe sa kojom želimo da otpočnemo zajednički život. Neke od tih osobina razlikuju se od pojedinca do pojedinca, dok su druge klasične, neophodne za svaki zdrav odnos. Svaka nevesta i ženik imaju svoju priču o tome zašto je baš ta osoba bila toliko atraktivna i uzela njihovo srce. Mnogo puta je teško objasniti zašto su baš njih dvoje postali par? Ipak, izgleda da u većini slučajeva, postoje neki odlučujući momenti.

U prvoj knjizi Biblije opisuje se kako je jedna mlada devojka bila izabrana za nevestu Avramovog sina Isaka. Stupanjem u brak sa čovekom koga pre toga nikada nije srela, postala je deo Božijeg plana

za narod koji je Bog odabrao da bude njegov. Iz tog naroda rodio se Mesija, Spasitelj sveta. Događaj je uzbudljiv i govori o tome šta je bilo odlučujuće prilikom izbora koji je napravio Avramov sluga. Priča (1. Mojsijeva 24) opisuje osobine koje su primenljive i prilikom Božijeg izbora Neveste za njegovog Sina.

Taj i drugi slični događaji predstave su onoga što je Božija namera za njegov narod Izrael i Crkvu – za Nevestu. Avram je u spomenutoj situaciji bio već u podmakloj dobi. Njegov sin Isak, koga je dobio po Božijem obećanju, Božijom natprirodnom intervencijom, takođe je bio u godinama kada je većina njegovih vršnjaka već bila oženjena, naročito u kulturi kojoj su pripadali. Ženidba Isaka, imala je veće značenje od samog ispunjenja socijalne forme i očekivanja okoline. Isak je bio nastavak ispunjenja Božijeg obećanja Avramu da će njegovo potomstvo biti brojno kao što su zvezde na nebu i da će kroz njega celo čovečanstvo biti blagoslovljeno (1. Mojsijeva 15:5, 1. Mojsijeva 18:18).

Ta dimenzija u odnosu Boga i Avrama davala je poseban značaj Isakovoj ženidbi. Nalaženje njegove neveste imalo je važnost globalnih i istorijskih razmera u Božijem delovanju na zemlji.

Vreme je odmicalo i Avram je osećao ozbiljnost u pogledu Božijeg obećanja i uznemirenost. Njegovo vreme odlaska sa zemlje se približavalo a sin je bivao sve stariji. Jaka želja da vidi svog, po Božijem viđenju jedinog, sina (1. Mojsijeva 22:2 – Isak je bio dete Božijeg obećanja i snage, a ne dete rođeno ljudskom inicijativom i snagom.) oženjenog, svakako je bila prisutna u njegovom srcu. Negde u dubini duše Avram je verovatno počeo da nazire Božije namere za njega i njegovo potomstvo, iako verovatno nikada nije mogao shvatiti veličinu Božije zamisli. Sve to bilo je dovoljno da Avram prekine neizvesnost situacije i pozove svog najstarijeg slugu, kome je dao ozbiljna uputstva za traženje neveste za njegovog sina.

Početak priče naglašava ozbiljnost situacije koja zahteva hitnu akciju. Misija na koju Avram šalje svog slugu ne sme da propadne. Avram traži od svog slugu da zakletvom potvrdi da će slediti instrukcije svog gospodara. Sluga takođe razume da je stvar veoma ozbiljna i da je vremenski momenat već pomalo kritičan. Sve to utiče na slugu i strah od neuspeha na ovom zadatku polako se uvlači u njegove misli. Avram mu daje do znanja da želi nevestu za svog sina samo iz jednog mesta. To još više zabrinjava slugu, koji bi se verovatno bolje osećao da ima više alternativa za ostvarivanje svog zadatka, što Avram apsolutno isključuje. U momentu koji odiše težinom odgovornosti za slugu, Avram izgovara važne reči: "Gospod Bog nebeski, koji me je uzeo iz doma oca mojega i iz zemlje roda moga, i koji mi je rekao i zakleo mi se, govoreći: Ovu ću zemlju dati tvome porodu, – on će poslati anđela svoga pred tobom da dovedeš odande ženu sinu mome." (1. Mojsijeva 24:8)

Avram, otac vere traži nevestu za svog sina. Specifične instrukcije su date zbog Božije zamisli za njega i njegovo potomstvo, a kroz to i za celo čovečanstvo. Situacija koja je ovde opisana umnogome podseća na situaciju u kojoj se danas Božiji rad nalazi. Bog Otac ima istu nameru za svog Sina, Isusa Hrista. On koji je "seme žene" (1. Mojsijeva 3:15), dobio je obećanje da će mu Otac "dati narode i krajeve zemaljske u nasleđe" (Psalam 2:8). Avram i njegov sin Isak bili su jedna od prvih karika u Božijem lancu događaja u ostvarivanju njegove zamisli za svet. Biblija kasnije govori o sličnim događajima koji takođe predstavljaju deo ostvarenja njegovog plana.

Danas, kada se Božiji rad na zemlji približava završnoj fazi, osećaj neophodnosti traženja i sakupljanja Isusove Neveste, veći je i ozbiljniji nego ikada ranije u istoriji. Gledano ljudskim očima, mogli bismo sa sličnim osećajem straha koji je Avramov sluga imao, reći da sve izgleda kao "nemoguća misija". Ali, svadba Božijeg Sina je već pripremljena! To nam govori da će Nevesta biti nađena, dovedena Ženiku i prikazana celom svetu. Duh Sveti, pomoćnik, veliki i najstariji

sluga u kući nebeskog Oca, već dugo je na svom misijskom putu. Njegov se rad privodi kraju. Nevesta se sakuplja i sprema.

Božiji narod je kroz vekove mnogo puta bio vidljiv ovom svetu, ali nikada u meri u kojoj je Bog to planirao. Punina Božije zamisli za Crkvu biće objavljena u ovom kasnom satu ljudske istorije. Crkva je Božija tajna i njegovo iznenađenje čovečanstvu! Kroz Crkvu Nevestu Bog će po svojoj odluci i zamisli, "obznaniti svoju mnogoliku mudrost svim poglavarstvima i vlastima na nebesima" (Efescima 3:10) i na zemlji! Isak, Avramov obećani sin, čekao je na svoju nevestu i mogao da pomisli da ona neće nikada doći. Tako bi i Božiji Sin mogao da se oseća u ovom kasnom satu istorije. Gde je njegova toliko željena Nevesta Crkva? Da li će je naći i moći sa ponosom da je predstavi svetu i kaže – pogledajte kako je lepa, čista i jedinstvena? Da, moći će! Duh Sveti će sakupiti Crkvu Nevestu, on će je očistiti i ispuniti je dostojanstvom i slavom koju joj je Bog od početka namenio. Ono što ljudski izgleda teško i na granici nemogućeg, za Boga je moguće. Avram se nije pouzdao u svoje mogućnosti da u poznim godinama u kojima su on i Sara bili, ostvari toliko važan nastavak svog potomstva. Ono što mu je davalo veru bila je Božija vernost i obećanje da će on to učiniti! Avram je verovao iako su okolnosti odisale nemogućnošću. Dao je prednost Božijoj reči ispred svojih misli, osećaja i mogućnosti.

Svadba će biti održana i već je sve spremno! Ženik je tu i čeka, uskrsli Spasitelj sveta. Stoga, mora postojati i Nevesta! Ono što je započeto u vreme, oca vere, Avrama, nastavlja se i danas kada ulazi u fazu potpunog ispunjenja. Proces je sličan prethodnim procesima u istoriji, ali je daleko intenzivniji. Osobe nevestinog tipa postojale su u svim vremenima. Ponekad samo jedna, kao Noje u svoje vreme, ponekad više. Izraelski narod je tokom vladavine Davida i Solomona bio toliko ispunjen Božijom slavom, da su sva kraljevstva sveta dolazila da vide slavu Božijeg naroda (1. Carevima 10:23–24).

Ono što je Bog planirao za završetak istorije nadmašiće sve

dosadašnje manifestacije njegove slave na zemlji! Isus i njegova Crkva Nevesta sjediniće se! Posledice toga biće proboj i objava Božijeg carstva na zemlji, pre završetka ljudske mukotrpne istorije i pre odlaska Crkve na nebesku svadbu sa svojim Ženikom, Isusom.

Da pogledamo kako je Rebeka, slika Crkve Neveste, bila prepoznata, nađena i dovedena Isaku, sinu obećanja, koji je slika Isusa, Ženika ljudske duše i njegove Crkve.

Krenućemo na put sa avramovim slugom u njegovom traženju neveste za Isaka. Kada je sluga došao do određenog mesta, pomolio se Bogu za vođstvo i mudrost u prepoznavanju prave osobe. Božiji odgovor na jednostavnu molitvu bio bi znak za slugu da je na dobrom putu da nađe nevestu sinu svog gospodara Avrama: "Gospode, Bože mog gospodara Avrama, molim te, učini danas ovo delo preda mnom i budi milostiv prema mom gospodaru Avramu. Evo ja stojim kraj bunara s vodom, a kćeri stanovnika ovog grada dolaze po vodu. Neka devojka kojoj kažem: 'Molim te, spusti svoj krčag da se napijem', a ona odgovori: 'Pij, a i tvoje kamile ću napojiti', bude ona koju si izabrao za svog slugu Isaka. Po tome ću znati da si pokazao milost prema mom gospodaru." (1. Mojsijeva 24:12–14) Jednostavna molitva sa detaljem koji je bio važan za iskusnog Avramovog slugu. Detalj koji je bio početni momenat u procesu pronalaženja neveste.

VOLJNA DA SLUŽI

Mesto na koje je sluga došao bilo je mesto pored izvora, uobičajeno za odmor karavana. Putnici su mogli na tom mestu da dobiju potrebnu informaciju za dalje putovanje ili informacije o osobama koje su tražili. U toj kulturi nije bilo neobično da neka od devojka kod izvora posluži vodom putnika koji se tu zatekao, ali da nakon toga ponudi pomoć oko pojenja kamila nije bilo nešto na šta je bilo koji putnik mogao da računa. Rebeka je bila voljna da uradi više od onog što ju je sluga zamolio, više od onoga što je na neki način bilo normalno, što se donekle smatralo obavezom odgovornih ljudi. Zbog takvog Rebečinog postupka i njene dodatne spremnosti da bude na usluzi, srce

Avramovog slugu počelo je snažnije da kuca od uzbuđenja. Zar je moguće da mu je molitva već uslišena? Da li je pred njim stajala nevesta sina njegovog gospodara?

Rebekina spremnost da napoji i kamile nije bila mala stvar. Radilo se o deset kamila. Interesantan je podatak da jedna kamila može da popije do sto pedeset litara vode. Radilo se o pozamašnom poslu, čak i da nije bilo potrebno da svaka kamila "napuni svoj rezervoar". Ako se tome doda da je Rebeka došla na izvor radi obavljanja posla za svoj dom, postupak dobija još impresivniju dimenziju. On nije morao ni da spomene kamile, a da je to i učinio bilo bi razumljivo i prihvatljivo da Rebeka odgovori da joj obaveze oko njene familije ne dozvoljavaju da se upusti u posao koji je iziskivao i vreme i snagu. Međutim, Rebekin odgovor na njegovo pitanje, sa onim malenim, a tako važnim dodatkom, dao je povoda sluzi da poveruje da je odgovor na molitvu bio pred njegovim očima. Možda je taj, ipak, teški dodatak bio test za onu devojkicu koju bi on smatrao mogućom Isakovom nevestom. Njena spremnost je ostavila prvi i snažan utisak na Avramovog slugu i pobudila u njemu veliko interesovanje.

Gospod Isus i sam govori o voljnosti da učinimo više od obaveze, više od onog što nas neko zamoli. Svojim učenicima Isus kaže: "Tako i vi, kad izvršite sve svoje dužnosti, recite: 'Mi smo beskorisne sluge. Uradili smo ono što smo bili dužni da uradimo.'" (Luka 17:10) I apostol Pavle govori o ovome u situaciji kada u pismu traži pomoć od svog prijatelja Filimona: "Uzdajući se u to da ćeš mi udovoljiti, pišem ti, uveren da ćeš učiniti i više od ovoga što te molim." (Filimonu 1:21) Apostol Pavle, poznavajući svog prijatelja, verovao je da će on zbog bratske i prijateljske ljubavi učiniti za njega i više od onoga što ga je on zamolio.

Božija reč govori o služenju kao jednoj od najvažnijih osobina vernika. Isus, Božiji Sin, nije došao na zemlju da bi mu drugi služili, već da bi služio (Marko 10:45). Nije sagradio sebi tron i seo na njega da bi drugi

trčali oko njega i služili mu. Sve što mu je Otac dao, svu vlast i silu, koristio je da bi služio ljudima, da bi ih podigao, iscelio, blagoslovio. On nikada nikim nije manipulirao niti je prisilio nekog da ga sledi. Služeći drugima, Isus je objavio čovečanstvu srce Stvoritelja, nebeskog Oca, Oca čovečanstva. Služenje motivisano ljubavlju ima osobinu da dotakne ono što je u čoveku najdragocenije, njegovo srce i dušu koja je stvorena na Božiju sliku! On je naš primer.

Biblija govori o različitim vrstama vođa u Crkvi. Jednu od tih vrsta predstavljaju vođe koji su pastiri Božijeg stada, gorućih srca. Oni razumeju da im je Bog ukazao poverenje za taj posao i za njih je sam poziv velika čast. Takve vođe motivisane su ljubavlju i brigom za druge. Za njih pozicija i plata ne znače puno. Nažalost, još uvek, mnogi radnici u Božijem vinogradu imaju daleko lošiju platu od drugih. Članovi crkava mogu da se voze najboljim automobilima i žive u dobrim kućama, dok sluga Božije moraju da se bore za svoj svakodnevni hleb. Odakle nekim ljudima ideja da bi tako trebalo da bude? To u Bibliji ne piše. Bog u svakom slučaju nije loš poslodavac, koji škrtu nagrađuje one koji mu iskreno služe. Iako oni koji su od njega dobili poziv da budu vođe njegovom narodu ne pitaju za platu pre nego što krenu sa poslom, to nikada ne bi trebalo da bude povod da im se da manja plata, ili da se samo od njih očekuje da žive po veri. Na život po veri smo svi pozvani, kao i na to da na svoj način budemo sveštenici Božiji (Otkrivenje 1:6).

Biblija opisuje drugu vrstu vođa, čiji stav je drugačiji. Žalosno je videti način rada ovih vođa. Za njih je to samo posao kao i bilo koji drugi, ili prilika da se ostvare i naprave karijeru. Posmatrajući ove vođe čovek može da se pita da li su ikada doživele poziv od Boga da budu pastiri Božijem stadu. Nikakva tajna nije da i među onima koji rade u crkvama ima čak i osoba koji ne veruju u Boga. Teško je raditi bilo koji posao ako niste preosvedočeni da je ono što radite vredno, a u slučaju rada u crkvi to je još apsurdnije. Takve osobe se ponašaju kao šefovi i više su gazde nego osobe koje su voljne da služe narodu (Više o tome u knjizi

autora "Silnici ili očevi").

Jedna biblijska priča govori o različitim grupama radnika u vinogradu (Matej 20:1–16). Prva grupa radnika zahtevala je od poslodavca određenu sumu novca. Druga grupa je tražila garancije da neće biti prevarena, da će je poslodavac pošteno isplatiti. Na kraju vlasnik vinograda našao je još jednu grupu radnika kojima je ponudio da rade u njegovom vinogradu. Oni su odmah prihvatili poziv i otišli da rade ne pitavši za platu. Prilikom isplate, poslednja grupa, koja je došla u poslednjem radnom satu, dobila je istu nagradu kao i prva. Poslodavac im je dao u skladu sa velikodušnošću svog srca. Sam je video da im motiv za rad nije bio novac, već čast i zahvalnost za poziv za rad u vinogradu. Drugi su dobili ono što su sami tražili.

Ova poslednja grupa mogla bi biti model radnika u Božijem carstvu i slika generacije koja će u poslednjem vremenu odgovoriti na Božiji poziv i celim srcem reći svoje "da" zadatku na koji će ih Bog pozvati. Tokom istorije bilo je uvek takvih osoba. Proroci nisu uzimali novac od onih za koje su se molili za isceljenje i druge potrebe, za razliku od onih koji zarađuju na onome što Bog čini za ljude. Dolazi jedna nova generacija radnika u Božijem vinogradu, koja neće biti vođena ličnim interesima i pohlepom za pozicijom i novcem! Njihov stav biće različit od stava onih koje apostol Pavle opisuje kao ljude "koji misle da je pobožnost sredstvo dobiti" (1. Timoteju 6:5).

Isus je takav, a takva je i njegova Nevesta! U vremenu kada ceo svet trči za materijalnim dobrima i klanja se mamonu, ova generacija će svojim stavom ukazati svetu na bolje rešenje od onoga koga mamon nudi. Njima će reći "zabadava dobiste, zabadava dajte" biti jedini motiv. Ili kao što jedan drugi prevod kaže: "Primili ste dar, kao dar i dajte". Nevesta razume veličinu dara Božijeg koji nam je dat kroz spasenje. Istorija nam svedoči o mnogima koji su bili spremni da urade daleko više od obaveze, mučenici koji su dali svoj život za jevandjelje, za onoga koji je prvo dao svoj život za njih i čovečanstvo.

Jedan moj prijatelj, koji je postao hrišćanin pre nekoliko godina, rekao je da je u periodu kada se kretao u kriminalnim krugovima, mogao da računa na svoje drugare u svakoj situaciji. Predanost jednih drugima je išla toliko daleko da su bili spremni dati život jedan za drugoga: "U sred noći smo bili spremni otići iz naših domova da bi jedni drugima pomogli, čak i ako smo nekada znali da bi to mogao biti i poslednji put da ostavljamo svoje porodice." Onda je dodao, sa dozom žalosti u glasu i rekao: "Sad kada sam došao u crkvu, vidim koliko malo volje ima među nama hrišćanima da pomognemo jedni drugima. Jedva da nam je i stalo do drugih i do njihovog stanja i potreba". Izgleda da se isti stav koga je Kain imao uvukao među nas: "Zar sam ja čuvar brata svojega?" (1. Mojsijeva 4:9)

Nevesta je drugačijeg mentaliteta! Osobe koje pripadaju Crkvi Nevesti ne rade stvari sa uzdisajima nevoljnosti i težine, ni kada je Bog u pitanju, ni kada su braća i sestre u pitanju, niti bilo ko drugi. Njihova srca su ispunjena ljubavlju prema Bogu i njegovoj Nevesti i za ovaj paćenički svet, za koga je njihov Spasitelj dao svoj život. Ista ta ljubav ih čini voljnim da služe drugima i da urade više od obaveza, da "idu korak dalje!". Bilo bi, ipak, nemarno i zabludjujuće ne reći da ova spremnost nikako ne znači da moramo reći "da" svemu što drugi od nas zahtevaju. Bilo da su u pitanju osobe koje se smatraju vođama, ili crkve. Današnje crkve više su orijentisane na aktivnosti nego na zajedništvo. Mnoge vođe pokušavaju motivisati ljude da budu aktivni u "njihovoj crkvi" vatrenim govorima "o viziji koju im je Bog dao". Važno je spomenuti da ideje i vizije jednog vođe nisu uvek isto što i Božija zamisao i inicijativa. Tvrditi da je vizija jednog čoveka isto što i Božija volja može biti pogubno i za vođu i za one koji ga slede. Staviti znak jednakosti između aktivnosti u programu crkve i predanosti Bogu veoma je opasan način vođenja i vrednovanja ljudi.

Isus nije radio sve što su ljudi od njega očekivali. Jedno je biti voljan da pomogneš, drugo je biti iskorišćavan od strane sistema koji nije od

Boga. Teško je naći bolji način iskorišćavanja ljudi od strane vođe, od onog kada neko u Božije ime zahteva požrtvovanje drugih. I pored sve odgovornosti koju svaki hrišćanin ima za svog bližnjeg, ipak se mora praviti razlika između Božije volje i ljudskih zahteva, upotrebe i zloupotrebe voljnosti jedne osobe da služi drugima. Isus nikada ni jednu osobu nije iskoristio ili terao na bilo šta. Znao je da voljnost koja nije od srca nije vredna u Božijom očima. Nehrišćanski i neljudski je iskorišćavati ljude i njihovu voljnost i manipulirati njihovim odlukama, bilo "slatkim rečima ili ozbiljnim opomenama", da se uključe u aktivnosti crkve.

Mnoge crkve danas ostaju bez vođa ali i drugih članova zbog ovakve radne filozofije. Mnogi dožive slom, sagore od učestvovanja u (pre)mnogim aktivnostima. "Burned out" je sve češće iskustvo u crkvenim krugovima. ("Burned out" – popularni izraz za psihičku istrošenost zbog prevelikog fizičkog i psihičkog napora.) Tom se iskustvu moraju dodati i neželjene posledice prekomernih aktivnosti, kao što su rastave brakova, ekonomski gubici, razočarenje i druge tragične pojave. Sve to doprinosi rastućem nezadovoljstvu i nepoverenju prema sistemu po kom mnoge današnje crkve funkcionišu. Mnoštvo osoba nalazi se izvan crkava danas, iako Bogu nisu okrenule leđa. Kada se crkvom upravlja kao da je to "privatna porodična firma" ljudi pre ili kasnije uvide da to nije Božiji način i okreću leđa crkvi. Rezultat toga je, ono što se sve jasnije vidi, drastično opadanje članstva u crkvama i smanjene posete bogosluženjima. Ljudi radije i sve češće traže kvalitetno zajedništvo izvan crkve, nego li u njoj. Umorni od stalnog propovedanja o tome kako bi trebalo da daju vreme, novac i snagu za Bogu, a u praksi to često ode u drugom pravcu, ljudi sve više ostavljaju crkvene sisteme i traže ono što bi Crkva trebalo da bude – srdačno zajedništvo i služenje jedan drugome u ljubavi! Oni koji pripadaju Crkvi Nevesti žele da žive tako, zato što Biblija i kaže da tako činimo. Njima nisu potrebne ekstra vizije radi motivacije – njihov Ženik im je rekao dovoljno šta je njemu ugodno. Oni su voljni dati sve jedni za druge, ali neće iskorišćavati jedni druge.

Razlika između služenja i iskorišćavanja je uvek u motivu. Oni znaju šta je razlika između Božije Crkve i religiozne institucije i prepoznaju razliku između onoga što Bog želi i onoga što ljudi iniciraju i pokušavaju da predstave kao viziju od Boga.

Ove osobine mogu biti teško naučene lekcije, ali su važne crte života Crkve Neveste. Isus je rekao da on radi samo ono što vidi da njegov Otac radi (Jovan 5:19). Zloupotreba ne sme nikad da nas uplaši toliko da prestanemo da verujemo i činimo ono što je ispravno. Ispravnost jedne stvari ne može da se opovrgne količinom njene zloupotrebe. Priroda stvari odlučuje o njenoj vrednosti i verodostojnosti, bez obzira koliko je različite osobe zloupotrebljavaju. Crkva Nevesta i dalje veruje u zajedništvo, koliko god da ga u mnogim crkvama nema. Ostavljanje crkve – institucije ne može nikada biti opravdan povod životu izvan zajedništva sa hrišćanima koji ljube Boga i njegovog Sina Isusa Hrista. Zloupotreba u pogledu aktivnosti nikada nije opravdan povod za ne služenje drugima. Ako osoba napusti zajedništvo sa drugima koji pripadaju Isusovoj Crkvi Nevesti, to može samo biti dokaz da srce te osobe verovatno nikada nije dovoljno upoznalo Boga i njegovu nameru za Crkvu. Razočarenje je moguće, i može čak biti i opravdano, ali nikada ne može biti razlog za ostavljanje Boga i onoga što je Bog rekao da je ispravno. Pismo kaže da ne možemo reći da ljubimo Boga kojeg ne vidimo ako ne ljubimo one koji su njegovi i koje vidimo (1. Jovanova 4:20).

Rebeka je bila voljna da učini više od onoga što ju je Avramov slugu zamolio. Ta osobina njene ličnosti dala mu je povoda da poveruje da je Bog učinio uspešnim traženje neveste sinu njegovog gospodara. Pokazalo se, na kraju, da mu je prosuđivanje bilo ispravno. Rebeka je svojom voljnošću bila uključena u porodično stablo dolazećeg Mesije, Spasitelja sveta! Postala je deo Crkve Neveste koju Bog, već od tih dana sakuplja za svog ljubljenog Sina, Isusa Hrista i za njihovu nebesku svadbu.

GORLJIVA I USTRAJNA

Način na koji je Rebeka odgovorila na molbu Avramovog sluga bio je povod da poveruje da mu je molitva uslišena. Ipak nije žurio sa izborom ili bilo kakvom potvrdom Rebeki. Znao je da izgled može da zavara. Tekst kaže da je čutljivo posmatrao Rebeku (1. Mojsijeva 24:21). Avramov sluga bio je iskusan čovek i znao je da procenjuje situacije, bez da se prebrzo oduševljava prvim utiscima.

Mnogo puta mi budemo oduševljeni ljudima koji lepo izgledaju, imaju visoke pozicije i zvučne titule... te im dodelimo vodeće uloge u crkvi. U mnogim slučajevima takva uloga im nije bila od Boga namenjena. Interesantno je da često puta jak utisak na ljude u crkvi ostavljaju i osobe sa harizmatičnom ličnošću i šarolikom, teškom prošlošću, "bivši ovo ili ono" kako ih mi često zovemo. Dramatična promena u njihovom životu ostavlja snažan utisak na druge. To često biva povod da se te osobe smatraju "rođenim vođama". Nekada se tim ljudima prerano da odgovornost u crkvama, zbog impresioniranosti njihovim životima, što se mnogo puta pokazalo tragičnim i za crkve a i za njih same. Ne bi škodilo da imamo malo više stav Avramovog sluga prilikom izbora vođa iz spomenutih grupa. Ponekad je potrebno čekati na dokaze stvarnog predanja. Entuzijazam i harizma mogu biti površni i nestabilni, ponekad čak i deo pogrešnih motiva.

Važan momenat po pitanju izbora jeste onaj koji je Bog naglasio proroku Samuilu kada je trebalo odabrati kralja posle Saula. Samuilo, iako je bio iskusan prorok, umalo da bude prevaren izgledom Elijava, najstarijeg sina Jeseja i pomisli da je to bio Božiji izbor za novog kralja Izraela. Bog mu tada govori i kaže da postoji razlika u njegovom i ljudskom prosuđivanju situacija: "Ne gleda Gospod na ono što čovek gleda. Čovek gleda na ono što oči vide, a Gospod gleda na srce." (1. Samuilova 16:7)

Rebeka je bila ushićena ali i ustrajna. Radila je gorljivim srcem i nije

posustala posle par krugova. Njen polet je imao dublje korene od trenutne inspiracije. Radila je vesela srca, trčeći od kamila do izvora i nazad i mnogo puta (1. Mojsijeva 24:20). Veličina posla kog se prihvatila nije joj padala teško. Božija reč nas podstiče na takav stav u radu i kaže: "U revnosti budite neumorni. Budite duha plamenoga." (Rimljanima 12:11) Solomon takođe govori u prilog ovakvom stavu kada kaže "da sve što možemo uraditi, da to činimo celom svojom snagom." (Propovednik 9:10 – švedski prevod) Raditi na takav način jeste dokaz stvarnog angažovanja. Isus ukorava crkvu u Laodikiji baš zbog tog mlakog i nemarnog stava koga je imala prema Bogu, njegovom radu i poziva crkvu na revnost i gorljivost! (Otkrivenje 3:19) Rad gorljivim srcem izraz je ljubavi prema Bogu i ljudima.

Ljubav je gorljiva i želi da čini dobro drugima. Ništa joj nije teško. U Pesmi nad pesmama opisuje se situacija u kojoj ženik dolazi u iznenadnu posetu svojoj nevesti. Pokucao je na njena vrata i želeo da uđe unutra i da bude sa njom. Njen odgovor bio je iznenađujući: "Skinula sam haljinu svoju, kako da je obučem. Oprala sam noge svoje, kako da ih ukaljam." (Pesma 5:3) Jedan prevod još pojašnjava njenu reakciju i kaže: "skinula sam svoju haljinu, zar da se sada opet oblačim? Noge sam svoje oprala, zar ću ih opet prijeti?" Iako poseta nije bila najavljena takva reakcija je čudna kada je u pitanju neko koga srce voli. Čovek bi se čak mogao pitati da li je to uopšte ljubav kada je reakcija ovakva. Kada se momenat kasnije predomislila i htela da mu otvori vrata, njega više nije bilo. I Crkva Nevesta može da se uspava, ali srce joj gori za onim što pripada Božijem carstvu. Priča o deset devojaka koje se čekale ženika, kaže da su sve zaspale, ali da je u srcima jednog dela njih ipak postojala ljubav prema onome koga su očekivale (Matej 25:1–13).

Rebekina gorljivost i ustrajnost ostavila je snažan utisak na Avramovog slugu zbog čega joj je on posvetio još veću pažnju. Mnogi bivaju gorljivi u početku ali ne ostanu u tome. Gorljivost i ustrajnost nisu u osećajima. U slučaju dva sina koje je otac pozvao u rad, jedan je rekao da će vrlo

rado pomoći, a nije to uradio. Drugi nije bio preterano voljan ali je na kraju ipak pomogao (Matej 21:28–31). Ustrajnost dovede do krajnjeg rezultata. Gospod Isus je mnogo puta i na mnoge načine bio kušan da odustane od svoje misije, ali je molio Oca da mu da snagu da ne odustane od svog zadatka. Biblija kaže da nam je potrebna ustrajnost da bi mogli činiti Božiju volju i primiti obećanje (Jevrejima 10:36). Voljnost da se ustraje veća je motivaciona snaga od osećanja koja često osciliraju. Ustrajnost je bolji dokaz ljubavi nego kratka emotivna erupcija koja ne ide do cilja.

LEPA

U ovom tekstu Rebeka je opisana kao "vrlo lepa devojka" (1. Mojsijeva 24:16). U situaciji u kojoj je Avramov sluga sreo Rebeku, ona verovatno nije bila obučena za neku svečanost. Bio je to običan radni dan. Utisak koji je ostavila na Avramovog slugu nije bio prevashodno rezultat njenog spoljašnjeg izgleda. Nešto drugo, skriveno a opet vidljivo, dalo mu je povoda da nastavi da posmatra Rebeku. Za one čija je zainteresovanost za druge rezultat spoljašnje privlačnosti, ona prava lepota lako ostane sakrivena. Ljudsko biće je fascinirajuće stvorenje! Lepota ljudskog tela zna da oduzme dah. Opet, nešto drugo je daleko važnije i lepše u čoveku. Stvarna lepota je u bogatstvu i jedinstvenosti svake osobe. "Svaka osoba je kao kosmos od čijeg bogatstva vidimo samo jedan mali detalj." (Dag Hamaršeld – "Markings", ("Putokazi") 174 strana.)

Kada knjiga Otkrivenja govori o Nevesti koja se sprema, opisuje je kao nevestu koja je ukrašena i nakićena za svog Ženika (Otkrivenje 21:2). Mlada, nevesta, jedan je od najlepših prizora koje možemo videti. Svaka devojka koja se sprema za venčanje, obučena u venčanicu, kao da time dobije još jednu dimenziju u svom izgledu. Svakako da lepota venčаницe doprinosi utisku ali nikada ne može biti glavni faktor njene lepote, a još manje sva lepota neveste. Nešto drugo je sama esencija

nevestine lepote. Kao da taj momenat budi sve što je u njoj bilo sakriveno, a sada, zbog njenog mladoženje i samog momenta venčanja postaje vidljivo svima koji je posmatraju.

U čemu je lepota Hristove Crkve Neveste? Svi smo svesni da se ne radi o lepim haljinama i odelima, nakitima i frizurama. Kada Biblija govori o lepoti jedne osobe naglašava da atraktivnost nije u spoljašnjosti, "nego, skriveni srdačni čovek s nepropadljivim ukrasom krotkog i mirnog duha; to je skupoceno pred Bogom." (1. Petrova 3:3–4) Koliko god da nam to zvuči normalno i ispravno ipak mi pridajemo (pre)veliki značaj spoljašnjoj lepoti. Ogromna sredstva se koriste za poslednju modu i lepe stvari. Nažalost ni crkve nisu u tome izuzetak. Iako ne bi bilo potrebno spominjati ono što bi samo po sebi trebalo da bude jasno, ipak ću spomenuti da asketizam i nemarnost u pogledu ovozemaljskog života, nisu ispravnija alternativa. Radi se jednostavno o ispravnom stavu u vrednovanju stvari i davanju prioriteta.

Interesantno je zapaziti da svako duhovno obnobljenje unutar Crkve pre ili kasnije upadne u istu zamku. Duhovna obnova je inicijativa Duha svetog i rad Božije milosti. Među mnogim problemima koji se pojavljuju u procesu duhovnih kretanja i obnove, najopasniji je iskušenje da se zasluga za ono što se događa pripíše osobi, crkvi ili pokretu. Instrument ne može nikada biti važniji od onoga koji se njime služi! Jedan od najjasnijih i najčešćih znakova da se delovanje Božije milosti, i zasluga za napredak, pripisuju pogrešnim faktorima jeste pojava legalizma. Ovo je ujedno i najopasniji vid pogrešnog shvatanja delovanja Božije milosti zato što se pažnja i slava koje pripadaju Bogu počinju usmeravati u nezdravoj meri prema čoveku, njegovim sposobnostima, ili specijalnom teološkom i crkvenom sistemu. Drugim rečima, umesto svesnosti i zahvalnosti za Božiju milost, koja je temelj i glavni razlog svakog duhovnog kretanja, spominje se naš učinak i posebnost, kao uzrok onoga što Bog radi.

Da stvar bude još banalnija, među prvim znacima legalizma u takvim situacijama, pojavi se, često neizrečen ali dovoljno jasan, zahtev za "dostojan" način oblačenja. Svaka pojava ima svoju dobru i lošu stranu. "To što odelo ne čini čoveka" ne bi trebalo biti povod da se čovek odnosi prema situacijama na nedostojan način. Koliko god da u svemu ovome postoje objektivni razlozi za "posebno" mesto, ili situaciju, koja "zahteva" izvesno ponašanje i oblačenje, ipak je ovaj momenat često neproporcionalan u odnosu na vrednosti koje Bogu daleko više znače. Tragično je kada večne vrednosti, koje Bog želi da ostvari u našim životima i zajedništvu, dođu u senku spoljašnjih, manje važnih stvari, jer i mi sami znamo da "nije zlato sve što sija"!

Ne tako davno jednoj od naših prijateljica nije bio dozvoljen ulaz na bogoslužjenje zbog neprikladne garderobe. Stvar nije bila u tome da je ona došla u bikiniju u crkvu, već da nije bila obučena na način koji je postao kod duhovnosti te crkve i pokreta. Kada odela, kravate, automobili, nakit i ostali spoljašnji faktori počnu da se smatraju znacima blagoslova i Božijeg rada, onda je stvar jasna – rad milosti je zamenjen legalizmom. Čovek i sistem su počeli da uzimaju slavu za ono što Božiji duh čini. Jednostavnim jezikom, ono što se događa objašnjava se time da smo mi posebni, te da je Bog izabrao nas, da to što čini, čini baš kroz nas. Pre nekoliko godina Bog je izlio svog Duha na jedno mesto u svetu. Fantastične stvari su se događale i hiljade ljudi je doživelo duhovnu obnovu. Jedan od vođa je u propovedi spomenuo detalj, koji je bio očigledan kod duhovnosti nekih crkava u toj zemlji, a ne jedna od jasnih biblijskih vrednosti, i dao tom modelu ponašanja toliku dimenziju, da se mogao steći utisak da ako to činiš, onda ne čekaš na Isusov drugi dolazak. Kada se spoljašnjim stvarima da tolika važnost, onda i redosled vrednovanja dobija pogrešan pravac. Isusov stav prema ljudima nikada nije bio posledica njihovog izgleda, već stava njihovog srca. Iako svaka stvar ima svoje mesto u životu, kad spoljašnjost počne preovladavati, ljudima se daju signali da je jevanđelje forma i ponašanje, a ne unutrašnja promena i lepota ljudske ličnosti.

Žalosna istina je da su mnogi bili isključeni iz zajednica zbog pogrešnog oblačenja, a žene i zbog prekratke kose. Interesantno je da vrlo retko neko bude isključen iz zajednice "zbog predugačkog jezika", iako bi to mogao biti daleko veći biblijski povod za takvu odluku od dužine kose. Mnoge crkve ne bi ništa izgubile time što bi javno molile za izvinjenje za ovakvo ponašanje prema ljudima koji su bili "slabi i nedostojni" za njihovo zajedništvo, koje se više očitovalo u spoljašnjem perfekcionizmu nego u srdačnoj ljubavi i služanju.

Atraktivnost crkve nije u lepoti zgrade, dobrim programima i elegantnoj garderobi. Toga svet ima i bez crkve, a Crkva je pozvana da svetu pokaže druge vrednosti. Sam Isus je prokomentarisao te stvari na sarkastičan način kada je ljude pitao zašto su došli da slušaju i vide Jovana Krstitelja. Rekao im je da su se prevarili ako su očekivali lepe haljine i spoljašnji sjaj. To mogu naći na kraljevskim dvorovima i Jovan nije bio tako obučen. Ali ako su hteli da vide proroka, onda su imali dobar povod za dolazak na to mesto (Matej 11:7–9). Ono što svetu može da progovori i bude privlačno jeste naš stav prema materijalnom bogatstvu. Davati prolaznim stvarima pažnju koja im pripada i večnim vrednostima onu pažnju koju one zaslužuju, jeste mudrost i atraktivnost koju Crkva treba da manifestuje.

Bog je od samog početka želeo da pouči svoj narod ovom jednostavnom, ali teško savladivom lekcijom. Kada je izraelski narod bio oslobođen ropstva u Egiptu, Bog ih je blagoslovio time što su im Egipćani dali zlato. Na svom proputovanju kroz pustinju Izraelci su od tog zlata napravili zlatno tele i ulepšali se nakitom koji su dobili. Pitanje je zbog čega su u pustinji stavljali nakit? Na koga su time želeli da ostave utisak? U pustinji su bili samo oni, pa čemu onda ta briga oko izgleda? Bogu sigurno nije bila potrebna, a drugih naroda nije bilo u pustinji da bi mogli da vide kako su Izraelci, nebeski narod, bili lepo našminkani i nakićeni. Želja da zadive jedni druge takvim nevažnim vrednostima, sada kada su konačno okusili slobodu posle tolikih

godina ropstva u zemlji koja i nije znala za druga bogatstva osim materijalnih, nije logično ponašanje. Nešto drugo je verovatno bilo motiv takvog ponašanja. Možda im je dugo ropstvo nametnulo osećaj bezvrednosti, te su podsvesno pomislili da ako i oni sebi priušte ono što su Egipćani imali, život će dobiti dublji smisao i bogatiji sadržaj, te će se oni kao osobe osećati vrednijim. Ljudska priroda je naklonjena verovanjima i ponašanju ove vrste, da nam spoljašnjost daje veće šanse za bolji status u društvu. To je laž koja zavodi svet hiljadama godina, a nažalost često i nas koji verujemo u večnost i vrednosti koje večnosti pripadaju.

Upravo ovaj sistem vrednovanja bio je jedan od najvažnijih momenata u odbacivanju Isusa od strane Izraelskog naroda i sveta, kako onda tako i sada. Isus nije došao na način na koji bi ljudi očekivali da bi Spasitelj sveta trebalo da dođe: "Nema dostojanstven lik, niti ga krasi lepota, i kad ga pogledamo, to nije čovek kakvog bismo želeli. Bio je prezren i ljudi su ga izbegavali, čovek koji je znao za bol i koji je video šta je bolest. Okretali smo glavu da ne gledamo lice njegovo. Bio je prezren i smatrali smo ga bezvrednim." (Isaija 53:2–3) Ljudski razum ne želi ovakvog Spasitelja i Boga! Ne, to ne odgovara našim ljudskim i religioznim konceptima. Čovečanstvo želi ono čemu se oko divi i čime je um impresioniran. Nažalost, jednog dana će ljudski rod to i dobiti u osobi koja će imati sve te spoljašnje momente, a njegova unutrašnjost je sam pakao! Ali, i pored neatraktivnog izgleda, Biblija kaže da će upravo taj ponizni Božiji sluga, jednom razapeti Izbavitelj, sada uskrsli Gospod Isus Hristos, još jednom zadiviti svet: "Gle, moj će sluga postupati razborito. Na visokom će mestu biti, biće uzdignut i veoma uzvišen. Kao što su se mnogi čudili gledajući ga – njegov izgled je bio promenjen više nego ijednom drugom čoveku, i njegov dostojanstveni lik više nego ikome od ljudskih sinova – tako će on zapanjiti mnoge narode. Pred njim će carevi zatvoriti svoja usta, jer će videti ono o čemu im se nije govorilo i slušaće ono o čemu nikad nisu čuli." (Isaija 52:13–15)

Isus nije išao obučen u fantastična odela, sa gomilom zlatnog nakita viseći svuda po njemu da bi time pokazao kako je blagoslovljen i uspešan. Crkva se u različitim periodima istorije ponese za svetskim trendovima. Mislimo da ćemo sredstvima za kojima svet trči uspeti da ih privučemo Bogu. I pored toga što nikada nije imao ništa protiv toga da čoveka blagoslovi svim duhovnim i materijalnim bogatstvima, Isus je manifestovao stav slobode u odnosu na materijalno i nije se za to zalagao. Tu i jeste tajna atraktivnosti koju i mi, njegova Crkva, možemo pokazati – možemo posedovati stvari i upotrebljavati ih u onoj meri u kojoj nas Bog blagoslovi, ali da ne dozvolimo da nas te iste stvari poseduju.

Večnost je od daleko veće vrednosti nego tone zlata i milioni u banci!

Lepota Crkve Neveste, nije ni u materijalnom bogatstvu i lepim crkvenim zgradama, niti u mnoštvu ljudi sa titulama i savršeno izvedenim programima na bogoslužjenjima. Lepota Crkve Neveste nije ni u asketizmu, nekom nabedenom "vanzemaljskom životnom stilu" koji je toliko "nebeski" da ovde na zemlji niko od njega nema koristi. Lepota Crkve Neveste je, između ostalog, u njenoj slobodi i stavu prema svemu tome. Jedan od apostola opisuje stav koji je deo te lepote: "... jer, naučio sam da u svim okolnostima budem zadovoljan. Znam šta znači oskudevati, znam šta znači imati u izobilju. Naviko sam na sve i svašta: da budem sit i da gladujem, i da imam u izobilju i da oskudevam. Sve mogu u onome koji mi daje snagu". (Filipljanima 4:11–13) Ovaj stav je jako svedočanstvo toga da život ima više od materijalne dimenzije. Materijalne stvari su sredstvo za život, ne smisao života.

Crkva je u Delima apostolskim na silan način pokazala tadašnjem svetu šta Bog može i želi da čini za čovečanstvo. Puna duhovnih kvaliteta, koji nisu strani ni jednom čoveku, naprotiv traženi su od svih nas, Crkva je pokazivala Božiju snagu kroz isceljenja i oslobođenja ljudi, ali i materijalnu velikodušnost prema svima koji su bili u

potrebama. Njihova međusobna briga i svesnost da je celina važnija od sebičnih interesa pojedinca, bila je očigledan znak ljudima oko njih da život ima dimenziju koja se može praktikovati, ako je motivisana večnošću i ljubavlju onoga koji je sve stvorio i dao ljudima na raspolaganje i uživanje. Ta Crkva je u svoje vreme uživala veliki ugled i bila je omiljena među ljudima (Dela 2:42–47).

Isus je divna osoba! Ako je neko Bog utelovljen onda ta osoba mora imati nešto što druge privlači. Biblija kaže da su ljudi videli njegovu slavu i da je njegova lepota bila u tome "da je bio pun milosti i istine". (Jovan 1:14) Takav je bio i takav jeste zauvek, istinit, jer on sam je Istina. Pun života – jer je on sam život! Nije nedodirljiv ljudima nekim umišljenim božanstvom, već jedan od nas! Prototip čoveka kakvog je Bog stvorio i kakvim nas Bog želi ponovo učiniti silom svog jevanđelja. On je Ženik Crkve Neveste koja će u dolazećim vremenima zadiviti napaćeni svet, puna milosti, istinitosti i ljubavi, koja dolazi iz Očevog srca. On, Spasitelj i Gospod, jeste jedini pravi ukras svoje Crkve Neveste. Lepota kojom će Crkva Nevesta privući pažnju ovog sveta biće istog kvaliteta koju je njen Ženik manifestovao za vreme svog života na zemlji. Nevestina lepota je od njega, za svedočanstvo svetu o Božijem postojanju i ljubavi.

Jednom, davno, kralj Asvir, poželeo je da svoju kraljicu Astinu, pokaže svim narodima i zvanicama, sedmog dana velike gozbe, koju je organizovao u čast svom velikom kraljevstvu. Razlog – "jer ona beše vrlo lepa" (Jestira 1:11). Isus Hristos, koji voli svoju Crkvu Nevestu, i predao se njoj da je učini slavnom i lepom, bez mrlje i mane (Efescima 5:25–26), želi u ovom kasnom času ljudske istorije da je pokaže celom svetu! Iako Crkva Nevesta još nije došla u to stanje, Bog je uveliko sprema i dovodi sve bliže tome. Za Isusa, Ženika, njegova Nevesta Crkva već jeste takva u njegovim očima: "Sva si lepa, mila moja, nema mane na tebi." (Pesma 4:7) Lepota Hristove Crkve Neveste je lepota koja će upotpunjena prevazići sve što je ovaj svet ikada video i doživeo.

DEVICA

Priča dalje kaže da je Rebeka bila devica, devojka "koju muškarac nije dirnuo" ili "još je ni jedan čovek ne beše poznao" (1. Mojsijeva 24:16). Današnjim, svakidašnjim jezikom rekli bi da je Rebeka bila nevina, bez seksualnog iskustva. Iskustvo u raznim oblastima života može biti veoma važno i korisno. Većina ljudi ipak ne traži i ne priželjkuje bračnog druga sa velikim i dugogodišnjim iskustvom ove vrste.

Božija zamisao za odnos između muškarca i žene u bračnoj vezi je fantastična. Ako u tom kontekstu razmišljamo o činjenici da Bog o svom odnosu sa ljudskim bićem i svojom Crkvom, govori istim terminima, onda brak dobija još dublji smisao. Zamisao za brak je da ljubav, u okvirima forme koju je Bog odredio, ima slobodu da se izražava u svoj svojoj punini! To je odnos u kome možemo biti sigurni i deliti najdublja osećanja, u kome dajemo i primamo, volimo i jesmo voljeni. Uživati u fantastičnom daru koga je Bog dao braku, fizičkom aspektu ljubavi između muškarca i žene, videti plod toga, svoju decu, daje životu dimenziju koju mu ništa drugo nikada ne može dati. Doživeti da postoji neko ko želi biti sa tobom ceo život, ko će te voleti u dobru i zlu, sve dok vas smrt ne rastavi, mnogima je skoro nezamisliv scenario. Ipak, to je bila i ostala Božija zamisao za brak. U nama postoji želja i neuništiva čežnja za takvim odnosom i životom.

U današnjem svetu i stvarnosti, govoriti ovim terminima, može zvučati sanjalački i od mnogih može biti odgurnuto u stranu kao naivno razmišljanje. Dovoljno je pogledati statistiku i konstatovati da je stvarnost drugačija od želje. Ipak, iako činjenice govore svoj jezik, ni najgora iskustva u braku i najgora zloupotreba braka, ne može uništiti Božiju nameru za taj odnos, niti ugušiti od Boga stavljenу čežnju za brakom u ljudskom srcu. U razgovoru sa svojim učenicima i duhovnim vođama tog vremena, Isus je susreo komentare o teškoćama bračnog života i mogućnosti da se veza raskine kad "više ne funkcioniše onako kako smo se nadali" odlučnim odgovorom: "Reče im: 'S obzirom na

tvrdću vašega srca Mojsije vam je dopustio da otpustite svoje žene; ali od početka nije bilo tako'." (Matej 19:8)

Ova izjava jasno govori da Bog nikada nije promenio svoju zamisao za brak u sklopu plana za čovečanstvo. Tragično je videti da čovek uvek pokušava da izmeni Božije norme i forme, koje su mu date za održavanje života, misleći da će time zadobiti veću slobodu. U takvom načinu razmišljanja je prisutno i ljudsko prvo pogrešno shvatanje Boga. Ako je Bog stvorio ljudsko biće i svojim zakonima ga sputava da živi u pravoj slobodi, onda takva osoba protivreči sama sebi i pitanje je da li uopšte dostojna Božijeg imena? Ako je Bog, čija ličnost jeste savršena sloboda i sklad, stvorio ljudsko biće na svoju sliku, i dao mu zakone, onda su ti zakoni za ljudsko dobro i njegovu stvarnu slobodu i zaštitu. Kada se čoveku nudi sloboda izvan Bogom postavljenih granica onda ponuda dolazi sa druge strane koja nikada nije bila slobodna niti će ikada to biti! Drugim rečima, ta "takozvana sloboda" dolazi od onoga koji se pobunio protiv svega božanskog i sam postao rob, a rob ne može da ponudi ono što sam nema – slobodu.

lći u krevet sa mnogo osoba nije sloboda, već izvitoperenost onoga što je Bog darovao čoveku – fizičko zajedništvo između muškarca i žene, u okviru odnosa kome je ljubav temelj. "Sloboda" koja se nudi ljudskom biću bez Božijih normativa, uvek završava na isti način – čovekovim robovanjem, jer izvan Božijih granica postoji samo jedno – mrak, tama i ropstvo!

Upravo u ovome jeste glavni problem religije. (Religija se u ovom kontekstu upotrebljava kao pojam koji opisuje pokušaj ljudskog bića da definiše Boga i da se sa njim sjedini putem sistema pravila i nastojanja da ista ispunjava. Jevanđelje je radosna vest ljudskom biću da je sve potrebno za izmirenje i sjedinjenje čoveka i Boga upotpunjeno kroz rad Isusa Hrista.) Religija svojim pravilima često puta predstavlja Boga kao nekog koji je protiv stvari koje je sam stvorio, naročito protiv životnog uživanja (1. Timotiju 6:17). Bog je stvorio sve što je za uživanje i dao

čovjeku sposobnost da može da uživa. Česti razlog da se religija protiv uživanja je pogrešna upotreba Božijih darova. Pornografija nije razlog da se u seksu ne uživa! Pogrešna upotreba novca nije razlog da čovek ne koristi novac, ili bude materijalno blagoslovljen! Razvodi brakova nisu razlog da se definicija braka promeni! Sve izopačene forme onoga što je Bog stvorio dokaz su ljudske nesposobnosti da ih u svojoj snazi praktikuje na način kako je Bogu ugodno a čoveku korisno.

Drugi razlog menjanja Bogom danih životnih formi je u sotonskoj laži i prevari da postoji više od onoga što je Bog dao ljudima. To više je samo jedna stvar – paklena izvitoperenost koja na dugačke staze ne može ljudskom biću nikada pružiti više od patnje duše. Zato đavolu ne smetaju različite religije ali jevanđelje mu smeta, jer je ono prava sloboda ljudskoj duši! Isus je sam rekao da će nas poznavanje istine osloboditi! (Jovan 8:32) A on sam je istina i sadržina jevanđelja!

Svojom izopačenom propagandom o uživanju "bez granica" đavo je uspeo da stvori razmišljanje, naročito među današnjom mladom generacijom, da nevinost i seksualno neiskustvo pre braka, pripadaju staromodnom načinu razmišljanja, to je nešto čega se skoro treba stideti a ne smatrati ga vrlinom. Istina je drugačija i naša srca i savest nam svedoče o tome. Mnogima u današnjem svetu teško je i skoro nepojmljivo, da misle na veze koje traže predanost i vernost. Uostalom, ovo nije fenomen našeg vremena. To je deo ljudske pale, grešne prirode, iako dobija daleko veće proporcije danas, kada medijska sredstava šire filozofiju izopačenog uživanja. U današnjim odnosima lični interesi često su na prvom mestu. Da bi se "takozvanoj slobodi" dao legitimitet, moraju se Božije forme i vrednosti zameniti novim definicijama i formama. Terminologija koja ukazuje na Boga i ljudsku odgovornost nije popularna u "savremenom svetu".

Pre par godina na jednoj konferenciji moj kolega i ja smo držali seminar o predbračnim odnosima, uključujući i seksualni aspekt tih odnosa. Govorili smo o tome da je fizičko zajedništvo Božiji dar koji

pripada odnosu koji se temelji na ljubavi i predanosti između muškarca i žene u okviru bračne veze. Jedna osoba je takvo naučavanje smatrala "staromodnim, opasnim i čak glupim", jer sprečava mlade ljude "da se oprobaju i nađu u ovome" pre nego stupe u brak. Da seks pripada odnosu koji Bog definiše kao savez između muškarca i žene, za tu osobu je bila propaganda jedne zastarele knjige i staromodnog razmišljanja. Nakon njenog kratkog govora, jedna mlada devojka, koja je nedavno postala hrišćanka a bila je "pankerka", ovako je rekla posle njene izjave: "Sada kada me je Bog promenio i dao mi jedan potpuno novi život, jedina stvar koju bih želela da vratim, a koju mi je život koji sam živela oteo, je moja nevinost!" Pokraj nje je stajao njen dečko i budući suprug, koji je isto tako nedavno postao hrišćanin. Ona koja je rasla u liberalnoj seks kulturi, negde u dubini svog srca ipak je znala sa kim to divno iskustvo treba da doživi. Nakon njene izjave nastala je tišina u prostoriji i prethodna govornica nije imala puno toga da doda.

U dubini ljudske duše postoji svesnost o Božijim vrednostima i zakonima. Svesni smo da ljubav nije na prodaju i da smo stvoreni da živimo u odnosima izgrađenim na iskrenosti, predanosti i vernosti – jednom rečju izgrađenim na temeljima ljubavi, onako kako Bog to definiše. Tvrditi da se jedna mlada osoba, ili osoba bilo koje druge dobi, oseća dobro time što ide iz kreveta u krevet sa što više različitih partnera, je bezumlje. Onaj ko to tvrdi ne poznaje ljudsku dušu, njenu prirodu i njene potrebe. Reći da je ljubav danas drugačija nego što je ranije bila, i da nije u istoj meri zavisna od vernosti i predanosti partnera, praktično znači promeniti samu definiciju ljubavi. Nije nikakvo preterivanje reći da ljubav bez vernosti i predanosti i nije ljubav, već samo upražnjavanje fizičkog aspekta daleko šireg i obuhvatnijeg iskustva. Seksualna filozofija kojoj je svet bio izložen, naročito poslednjih decenija, doprinosi objašnjenju zbog čega se i osnovna ćelija ljudskog društva, porodica, sve više raspada i uništava.

Pošto je jevanđelje radosna vest i Božija sila za spasenje svakome ko veruje (Rimljanima 1:16), onda u njemu postoji mogućnost za isceljenje

i obnovu i ove oblasti ljudskog života. Jevanđelje je Božije sredstvo za obnovu ljudskog života bez obzira na stanje u kome se osoba nalazi kada dođe Bogu. Bog oprašta i oslobađa od greha i osećaja krivice zbog prošlosti. Jevanđelje nas isceljuje i uklanja sram kojeg se mnogi teško oslobađaju upravo u ovoj oblasti života. Iskustva ove vrste ostavljaju tragove na ljudskoj duši, koji su daleko dublji od onoga što se spominje kao mala avantura, "samo jedna provedena noć sa nekim". Nedavno sam sreo osobu, u šezdesetim godinama, koja i pored dugogodišnjeg srećnog braka nije mogla da se oslobodi osećaja srama zbog svojih doživljaja u ovoj oblasti, pre nego je stupila u brak. Često puta su upravo mnoga prebračna seksualna iskustva one "male lisice koje razaraju naš vinograd" (Pesma 2:15).

Nakon desetak godina našeg braka doživeo sam nešto što je doprinelo mom razumevanju Božije namere za brak. Jednom prilikom, kao da sam čuo u sebi tihi glas koji mi je rekao: "Ona (moja supruga) je ljubav tvoje mladosti i ovo je prvo iskustvo ove vrste za tebe". Bez da ulazim u detalje, jer reči i onako ne bi na adekvatan način mogle opisati dubinu i jačinu tog isceljujućeg doživljaja, želim samo da kažem da borba kroz koju mnogi prolaze u ovoj oblasti nije beznadežna. Jevanđelje ima snagu da nas isceli i u ovoj oblasti našeg života. Božija ljubav i briga za nas su tako velike da želi da nas isceli i obnovi od svega onoga što je povredilo našu dušu, time što nas je neprijatelj ljudske duše prevario svojom lažnom propagandom o "životu koji je slobodniji i bogatiji" od onog koga nam Bog daje unutar njegovih granica. Spasenje uključuje oproštenje, isceljenje i obnovu cele ljudske osobe.

Pre nekoliko godina na jednoj konferenciji čuo sam svedočanstvo jedne žene, koja je bila jedan od govornika, koji je ostavio snažan utisak i potvrdio da jevanđelje zaista može učiniti ono što se nekada čini nemogućim. Dok je bila mala, njen otac ju je godinama seksualno zlostavljao. Tako sve do dvanaeste godine njenog života. Ono što je u početku bilo izvan njene sposobnosti da razume i da se tome

suprotstavi, pretvorilo se u laž "da time pokazuje ljubav svom ocu". Iako je nakon svih tih godina došao dan kada je to prestalo, rane su se zarile duboko u njenu dušu i svest. Osećaj prljavštine i nedostojnosti bio je jak. Kada je susrela i doživela Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja, Božije oproštenje je svojom silom uklonilo osećaj krivice i proces isceljenja njenog života je počeo. Ono što je na mene ostavilo nezaboravan utisak bila je njena izjava o tome da ju je Božija reč očistila od svega što je to iskustvo nanelo njenoj duši. Čitajući Bibliju ona je prihvatila Božiju reč kao lek za njenu dušu i telo: "Posla im reč svoju i isceli ih, izbavi ih iz groba njihovog." (Psalam 107:20) Posmatrajući je tokom njenog govora niko od nas nikada ne bi pomislio da je ta žena prošla kroz takav "pakao" jer je cela njena osoba zračila slobodom i lepotom. Njen je suprug bio sa njom i stvar je bila očita – Bog daje novi život, "staro je prošlo, gle sve novo postade!" (2. Korinćanima 5:17).

Drugo svedočanstvo je bilo od osobe koja je mnogo godina bila prostitutka. Jednog dana je i ona došla u kontakt sa jevanđeljem i onim koji je sadržina radosne vesti – Isusom Hristom, uskrslim Spasiteljem. Od kada je njen novi život počeo, rekla je da se oseća toliko čistom i obnovljenom, kao žena koja nikada nije imala tu vrstu iskustva, kao nevina devojka, devica.

U današnjem svetu koji je "iskasapljen" perverznom propagandom liberalne seksualne revolucije, koja itekako odgovara ljudskoj grešnoj i paloj prirodi, postoji svetlo koje svetli u "duševnoj tami" u kojoj mnogi, naročito mladi ljudi, žive – jevanđelje je Božija sila i lek za ljudsku ranjenu dušu! Bog želi i može da nas isceli. On to čini snagom svoje reči i ljubavi koja nam je data kroz zajedništvo sa njim i sa drugima.

Postaviti zdrav i dobar temelj preduslov je za izgradnju dobre kuće. Tako je i sa našim životima – Gospod želi da očisti sam temelj na kome bi trebalo dalje da gradimo naše živote. Njegova istinita obećanja nam daju nadu i mogućnost za novi početak, ne samo jednom, već

mnogo puta. On će očistiti i svoju Nevestu Crkvu, okupati je svojom rečju i ukloniti svaku fleku sa nje.

DUHOVNA DEVICA

Božiji narod, Crkva, Nevesta Isusa Hrista, je so i svetlo svetu, svojim načinom života. To znači da pojedinačno i kroz zajedništvo koje imamo sa Bogom i jedni sa drugima, možemo uticati na okolinu u kojoj živimo. Nažalost često način razmišljanja ovog sveta više utiče na Crkvu nego Crkva na svet. Trendovi u svetu utiču na živote vernika, ponekad u tolikoj meri, da okolina dobije pogrešnu sliku o tome šta u stvari znači živeti sa Bogom.

Nepotrebno je reći da je vernost jedna od najvažnijih dimenzija zdravog bračnog odnosa. Niko normalan ne može prihvatiti da njegov bračni drug ima još po koju osobu "za ljubav" pored bračne veze. Celo naše biće protivi se tome. Biti ljubomoran u tom slučaju je znak zdrave veze. Ljubomora, kao i sve drugo u odnosima može dobiti nezdrave dimenzije. Ljubomora ipak nije uvek samo negativna. Biti ljubomoran znači "imati bolan osećaj da ti se ne poklanja pažnja i ljubav u onoj meri koliko se nekom drugom ukazuje". Ako se pažnja, ljubav i interes ukazuju drugoj osobi, na gorući način, koji u stvari pripada bračnom drugu, onda ljubomora nije "bolesna". U takvoj situaciji je normalno ljubomorno reagovati. Izostajanje takve reakcije u datom slučaju moglo bi da se tumači kao nezainteresovanost, te kao znak da nešto sa tim odnosom nije u redu.

Bilo bi veoma čudno ako Bog ne bi ispoljavao ovu osobinu u svom odnosu sa nama, koje je stvorio da živimo u zajedništvu i ljubavi sa njim. U svojoj reči on se i predstavlja svom narodu kao ljubomoran Bog (2. Mojsijeva 34:14). Biblijski Bog nije neko daleko nedefinisano biće, odsutan i nepristupačan, hladan kip. Bogovi ovog tipa su plod ljudske mašte i nisu živi Bog. Ljubav je od Boga a njegova je ljubav puna

gorućeg iščekivanja da uspostavi kontakt sa ljudskim bićem. Kada Stvoritelj posmatra ljudsko biće kako se okreće mrtvim kipovima i naziva ih bogovima, ne može da ostane ravnodušan. Isto tako gledajući svog bračnog druga kako svoju ljubav poklanja drugoj osobi ne ostavlja nikoga ravnodušnim.

Kada apostol Pavle piše crkvi u Korintu u vezi njihovog problema oko cepkanja i razilaženja, govori im u terminima koji se odnose na brak. Međusobna ljubav vernika počela je da hladni zbog toga što su sledili razne vođe. Pavle im napominje da to nije ispravno jer niko od tih vođa ne zaslužuje toliku pažnju da bi ih to razdvojilo (1. Korinćanima 1:13, 1. Korinćanima 3:5). Pavle im naglašava šta je najvažnije: "Jer revnujem za vas Božijom revnošću, jer sam vas zaručio s jednim čovekom – da vas kao čistu devojkicu izvedem pred Hrista." (2. Korinćanima 11:2) Zaključak je jednostavan – naša ljubav i nepodeljena predanost Hristu, Ženiku naših duša! Kao njegova Nevesta ne možemo imati "druge ljubavi" pored njega. Mnoge stvari u životu traže našu pažnju, nekad i na račun našeg odnosa sa Bogom. Jedna od tih stvari, koja lako postane konkurencija Bogu u našim životima, jesu materijalna dobra. Isus sam kaže da ne možemo služiti, niti voleti dva gospodara, mamona i Boga (Matej 6:24). Materijalna dobra i bogatstvo nisu problem, Bog želi da blagosilja svoj narod svim dobrima, pa i materijalnim. Problem nastaje kada materijalna dobra dobijaju vlast nad nama i pohlepa za bogatstvom počne da upravlja mislima i životom. Ljubav prema novcu je koren svakog zla, a ne novac! (1. Timotiju 6:10).

Druga stvar koja zna da oduzme predanosti Isusu u našim životima je sasvim druge prirode. Ovo je nekada mnogo teže svrstati u grupu konkurenata. To je na neki način vekovima postojalo i postoji među nama hrišćanima, te je nekima postalo toliko normalno da o tome i ne razmišljaju. Kroz istoriju hrišćanstva različiti sistemi i organizacije su na neki način bili "staratelji" i nadglednici, čak i gospodari nad vernicima i njihovim odnosom sa Bogom. Stotinama godina Biblija je bila

nedostupna pojedincu, pod parolom da se Božija reč mora tumačiti od strane sveštenika. Stvar je toliko daleko otišla u pogrešnom pravcu da je i samo spasenje pojedinaca bilo čvrsto povezano sa crkvenim sistemima. Oproštenje greha se prodavalo "raji" i crkva je, na neki način, preuzela vlast i pravo da odlučuje o večnosti pojedinca. Pripadnost posebnoj grupi može biti toliko naglašena da zvuči skoro kao uslov za ulazak u nebo. Na taj način odanost i ljubav prema sistemu, denominaciji, postaje ljubavnik pored onoga koji je Ženik naše duše i srca –Spasitelj Isus Hristos.

Ista problematika još uvek je prisutna u hrišćanstvu, iako u daleko manjem obimu. Reći da neko pripada denominaciji, pokretu ili crkvi, je na granici opasnog, jer vernik ne može da pripada nikome i ničemu drugom nego Spasitelju i Gospodu Isusu. Žalosno je konstatovati da gorljivost za različite sisteme toliko razdvaja Hristovu Crkvu. Pripadnost grupi može da ima toliki značaj da vernici iz različitih grupa ne mogu imati srdačno i duboko zajedništvo sa nekim ko nije u istoj grupi. Ja sam kao dete išao u crkvu koja je tvrdila da su oni jedini ispravni hrišćani. Prilikom mog krštenja, koje nije bilo radi pripadnosti nekoj posebnoj crkvi, već Isusu, neki su čak komentarisali da je to bio pogrešan korak, jer se nisam krstio u "pravoj crkvi"! Kada naša ljubav i predanost sistemu, ili posebnom teološkom pravcu, ide tako daleko da je spremna da nas odvoji od drugih koji pripadaju Hristu, onda je to sekterizam koji Bogu nije ugodan. Odgovornost za ovakve stvari najviše je na onima koji se smatraju vođama Božijeg naroda. Svako naučavanje koje od pojedinca traži predanost srca bilo čemu drugom osim samom Hristu, neispravno je i protivno biblijskom naučavanju.

Bez obzira šta je motiv za organizovanje Božijeg rada u obliku zajednice, denominacije, ili neke druge organizacije, to nikada ne sme da stoji između vernika i Isusa. Mladoženja je onaj kome mlada pripada. Niko drugi nema prava na nju! (Jovan 3:29) To je jedini motiv koga Bog Otac priznaje i jedini ispravan u svemu što radimo za njegovo Carstvo. Vođa koji odgaja vernike u nekom drugom duhu osim

da celim srcem ljube Gospoda Isusa i sve druge koji ga iskreno ljube, nije Ženikov prijatelj! Svaki vernik koji voli svoju crkvu, denominaciju ili bilo koju drugu formu, u tolikoj meri da ga to razdvaja od braće i sestara koji nisu u istoj grupi, a jesu Božija nanovorođena deca, doprinosi rascepu Hristovog tela. U ovome je stav srca najvažniji. Strukture i organizacije same po sebi nisu problematične, niti moraju biti prepreke za jedinstvo među hrišćanima. Ali, ako ime jedne grupe želi da naznači posebnost te grupe u odnosu na druge koji veruju u Isusa Hrista, onda taj stav doprinosi rascepu i rasipanju Hristove Neveste. I pored velike odgovornosti vođa u ovome svaki pojedinac ima odgovornost, da kroz poznavanje Božije reči i zajedništvo sa Hristom, prepozna da li je mentalitet grupe u kojoj se nalazi, sjedinjavajući sa ostalim vernicima, ili onaj koji razdvaja. Deliti svoju ljubav i predanost sa bilo kim ili sa bilo čime, pored Ženika Isusa, moglo bi se okarakterisati kao vrsta duhovnog neverstva. Deliti praktično zajedništvo sa jednom grupom više nego sa ostalima u Hristovoj Crkvi nije neispravno, niti čudno. Stav srca uvek je od najveće važnosti.

Rebeka je bila mlada žena koju niko nije dotakao dok nije došla svom ženiku. Kako je nevinost važna za ovozemaljski brak, tako je i našem nebeskom Ženiku važno da njegova Nevesta Crkva ne deli svoju ljubav sa drugim sekundarnim stvarima, pre nego dođe njemu. Kao što je Božija zamisao da nevesta i ženik uđu u brak čisti i sačuvani jedno za drugo, tako je i u slučaju čovekovog odnosa sa Bogom. Bog želi da se ljudska duša sačuva čista za odnos sa njim. Tragično je da on, koji jedini može dati ono što tražimo, bude najčešće poslednja alternativa u našem traženju. Cela Biblija govori o nevernosti ljudskog bića i ulaženju u "duhovne brakove" sa lažnim bogovima. Svaka takva avantura utiče na zdravlje naše duše, jer se dajemo nečemu što je lažno i što ostavlja tragove na našem duhovnom zdravlju.

Bog je odabrao izraelski narod da mu bude "supruga", narod koji će svojim odnosom u vernosti i predanosti Bogu, manifestovati celom

ljudskom rodu da je Stvoritelj prvi i jedini Ženik ljudske duše. Međutim, Izraelci kojima se Bog otkrivao na poseban način, što ni jedan drugi narod nije doživeo sa svojim lažnim božanstvima, trčali su za drugim bogovima, ljubavnicima, misleći da će im duša u drugim religijama naći ono što je ljudskom biću potrebno.

Danas Božiji duh radi u svojoj Crkvi na način koji sve više uklanja različita imena koja su razdvajala hrišćane jedne od drugih. Kao što je Bog rekao da će ukloniti sva imena drugih bogova sa usana svog naroda Izraela, tako će i Crkva Nevesta imati samo jedno ime na svojim usnama – ime svog Ženika Isusa Hrista. Uvek je u istoriji bilo duhovnih devica, osoba koje se nikada nisu dale nikome drugom do Bogu, Isusu. Takve osobe nisu svoje srce dale nekoj organizaciji, pokretu ili denominaciji. One svoj identitet grade samo u Hristu, ne na nekoj denominaciji ili specijalnom teološkom pravcu. Današnjoj mlađoj generaciji su sva ta imena sve manje važna. Božiji duh sakuplja Nevestu! Isus Hristos je jedini koji može sakupiti svoju Nevestu. Svaki pokušaj da se Hristova Crkva Nevesta ujedini na neki drugi način, ima u sebi duh Antihrista!

U svetu koji se sve više cepka na sve manje grupe, bilo da se radi o nacionalnoj ili religioznoj pripadnosti, Crkva Nevesta će svojim jedinstvom u Hristovoj ljubavi manifestovati nešto što svet u svojoj snazi nikada ne može ostvariti. Đavo je onaj koji krade, kolje i razara, a Isus je došao da ljudima da izobilje onoga što čovečijoj duši treba (Jovan 10:10). Crkva Nevesta neće dozvoliti da je išta drugo ujedini osim Hristove ljubavi i njegovog izmirujućeg dela na krstu. Isto tako neće dozvoljavati da je manje važne stvari razjedine! Crkva Nevesta je zajedništvo svih verujućih i nanovorođenih vernika i ima samo jednog vođu i glavu – Isusa Hrista! Nju neće nikakva ljudska organizacija ili osoba kontrolisati i voditi. Ta Crkva će razumeti dubinu istine koja je zapisana u rečima: "Ja pripadam dragome svome, dragi moj pripada meni..." (Pesma 6:3).

BOGATO OBDARENA

Shvativši da je Rebeka odgovor na molitvu, Avramov sluga je počeo da je zasipa darovima koji su bili namenjeni nevesti sina njegovog gospodara. Velikodušno je davao zlatni nakit Rebeki, koja je svojim služenjem i stavom prema njemu zadobila njegovu pažnju, simpatiju i poverenje.

Jestira (Estera) je još jedna slika Crkve Neveste. Živela je u vreme cara Asvira koji je vladao velikim delom sveta. Tokom njegove vladavine zakon je bio izdat da se niko drugi ne sme obožavati osim samog cara. Ista stvar se ponovila i u Rimskom carstvu kada je Cezar bio jedini koga su smeli obožavati kao boga. Saradnik cara Asvira, Aman, mrzeo je Božiji narod i hteo je da ga uništi. Aman je finansirao ceo tadašnji pokušaj holokausta, istrebljenje Božijeg odabranog naroda. Smetala mu je prisutnost naroda koji je predstavljao živog Boga i zato je rekao kralju da njihovo postojanje i prisustvo u carstvu nije dobro. Ideja nije nepoznata i ponavlja se kroz istoriju kao jedan od najkonkretnijih primera konflikta koga Božija reč opisuje kao neprijateljstvo između "zmijinog i ženinog roda". Ovaj konflikt će u dolazećim vremenima dobiti dimenziju veću od svih dosadašnjih, ovog puta ne samo protiv jevrejskog naroda, već protiv sveg Božijeg potomstva, cele Crkve Neveste. Kao i do sada i ovog puta će se pokazati da je Božije seme pobedonosno. U slučaju sa Jestinom, koja je ostala rano bez roditelja, njezin rođak Mardohej ju je usvojio i brinuo se za nju (Jestira 2:7). Mardohej je bio prorok. Iako je Božiji narod u to vreme bio u ropstvu, ipak je svojim načinom života bio zapažen.

Kada je Jestira ušla u krug devojaka od kojih je trebalo da bude izabrana kraljica, na raspolaganju su joj bila sva neophodna sredstva da bi se spremila za tu ulogu (Jestira 2:9, Jestira 2:13). Kraljevi nisu bili škrti kada je u pitanju lepota njihove kraljice. Tako ni naš nebeski Otac ne zadržava ništa od svojih sredstava kada je u pitanju opremanje Neveste njegovog Sina Isusa Hrista. Crkva Nevesta će u dolazećem vremenu biti obdarena u tolikoj meri da će zadiviti ceo svet! Lepota

Hristove Crkve će u vremenu koje dolazi zaseniti sva carstva koja su ikad do sada postojala na ovom svetu. Za tu svrhu Bog ne šteti sredstva. Crkva Nevesta je zaista bogato obdarena i opremljena svim potrebnim sredstvima da se podigne iz haosa i bude Božiji instrument za promenu prilika u svetu.

Spomenućemo još jedan primer. U vreme velikog kralja Navuhodonosora, bila je ista situacija u svetu – bilo je zabranjeno obožavati bilo koga drugog osim kralja. Ovo je model koji sotona koristi kroz istoriju da bi na taj način on sam pokušao da sedne na tron sveta. Zabraniti verovanje i obožavanje jedinog istinitog Boga, i jedinog Spasitelja sveta, njegovog Sina Isusa Hrista, a sebe pokušati uzvisiti na tron čovečanstva. Protivljenje veri u Boga a istovremeno stvaranje "religije" u kojoj ljudsko biće, kroz ulogu kralja, postaje bog (O ovoj temi više u knjizi "Silnici ili očevi".), način je na koji sotona pokušava sebe da učini vladarom ovog sveta. To je bila iskonska ponuda prvom čoveku od strane sotone – "bićete kao bogovi" (1. Mojsijeva 3:5). U toj ponudi je sakrivena njegova želja da on sam bude bog ovog sveta. On zna da je način ostvarivanja te želje upotreba čovekove pale, grešne prirode. Ova vrsta sistema je ponovo na putu da se uspostavi u našem svetu.

U vreme Navuhodonosora živela su četiri jevrejska mladića, koja su bila odvedena u ropstvo, u Vavilon. Oni su bili potomci naroda koji je bio Božiji predstavnik. Iako je naredba bila izdata da se samo kralj obožava oni se nisu poklonili pred kraljem i tim sistemom. Božija Nevesta! To koliko je ona brojčano velika, nije odlučujući momenat za Božiju pobedu. Kvalitet je uvek važniji od kvantiteta. Biblija kaže da je Bog dao ovoj četvorici mladića znanje, razumevanje i mudrost deset puta veću od svih vračara i čarobnjaka (Danilo 1:17, Danilo 1:20) u carstvu. Bog im je dao i nadnaravne darove koji su bili iznad ljudskih sposobnosti. Zbog lažnih optužbi i zavera njegovih savetnika car je pokušao i fizički da ih uništi. Ipak na kraju se pokazalo da je Božije seme jače od zmijinog!

Ali ono što Bog sprema za budućnost nije samo jedna Jestira, ili četvorica mladića, već Crkva Nevesta koju podiže među svim narodima u svetu. Ona je Božija tajna, "koja je njegovo Telo, punina onoga koji ispunjava sve u svemu" (Efescima 1:23). Crkva Nevesta će u jednom od najmračnijih perioda ljudske istorije ustati u čistoti i slavi, i na taj način biti glavni faktor promena u svetu. Bez te Božije intervencije svet bi doživeo "pakao na zemlji" što se u ovim danima sve više očituje.

U očima sveta Crkva je mnogo puta prezrena i smatra se preprekom za "blagostanje" u ovom svetu. U Božijim očima ona je instrument za njegovo delovanje. Ta Crkva će vladati sa Hristom i svi narodi će razumeti da mudrost i snaga koja u njoj živi ne dolazi od čoveka, već od uskrslog Hrista, koji je njena glava i Gospod.

To je Očeva zamisao za Crkvu, Nevestu njegovog Sina. Niko ne može dati više darova od Stvoritelja! Jedini pravi razlog zbog kog se sva raznolika Božija mudrost ne manifestuje vidljivije kroz njegovu Crkvu, jeste to što ona ne živi uvek u intimnom odnosu sa svojim Ženikom, a taj odnos je ključ za oslobađanje svih božanskih sredstava. Bog Otac ne zadržava ništa od svog bogatstva kada je u pitanju Crkva Nevesta. Kao što je mudrost četvorice mladića nadmašila svu mudrost tadašnjeg sveta, tako će i mudrost Hristove Crkve Neveste nadmašiti sve ono što ovaj svet u svojoj mudrosti može da postigne. Crkva Nevesta je najveće bogatstvo i najveći dar čovečanstvu! Sa svim nebeskim sredstvima koja su joj na raspolaganju, ona treba da manifestuje stvarnost Božijeg postojanja i njegove prisutnosti u svetu.

Ovo je Božiji plan, da pre kraja vremena manifestuje puninu svoje zamisli za čoveka, za svoju Crkvu, u tolikoj meri da cela zemlja bude ispunjena slavom i znanjem o Bogu. Kroz teškoće, koje će biti sve veće u svetu, Bog će je očistiti od svega što je danas još uvek sprečava da bude ono što je Bog njoj namenio. Njen Gospod je rekao

da njegovu Crkvu Nevestu ni "vrata paklena neće nadvladati!" (Matej 16:18) Obećanje Avramu, da će njegovo potomstvo biti na blagoslov svim narodima, dano je od Boga koji je sposoban da ispuni sve što je obećao. On sam stražari nad svojim obećanjima. On je vodio Avramovog slugu da nađe Rebeku, on će Duhom svojim voditi svoje sluge da sakupe Nevestu njegovom Sinu. Obnovljenu i opremljenu njegovim darovima, sjedinjenu sa njenim Ženikom Isusom, podići će je, u kritičnom momentu, na blagoslov svetu!

VOLJNA DA BUDE NEVESTA

Rebekine divne osobine ostavile su jak utisak na Avramovog slugu. Posle dubokog razmatranja svega što je zapazio, sluga je shvatio da pred njim stoji buduća Isakova nevesta. Darovi i ostalo potrebno da ona to i postane, stajali su na svom mestu. Sve je izgledalo kao svršen čin, a opet još ništa nije bilo gotovo. Preostao je još jedan detalj od kojeg je zavisilo da li će stvar uspeti ili propasti.

Rebeka je imala ključ u svojim rukama. Trebalo je da kaže jednu malu reč koja ima toliko značaja u ovakvim prilikama. Iako su u toj kulturi mnogi detalji imali važnu ulogu, tekst govori da je Rebeka imala odlučujuću reč. Njeno "da" ili "ne" bilo je ono što je Avramov sluga čekao. Postati nečija nevesta stvar je srca i volje! Želja i čežnja srca odlučujuće su za dubok i intiman odnos. Crkva koju Bog sprema voljna je da bude Isusova Nevesta i da se sjedini sa svojim Ženikom. Poslednji redovi Biblije opisuju njenu voljnost i čežnju: "Duh i Nevesta rekoše: dođi" (Otkrivenje 22:17).

Upitana da li želi da krene na put sa Avramovim slugom i bude Isakova nevesta, Rebeka nije oklevala sa odgovorom. Njeno nedvosmisleno "da" bilo je jak izraz voljnosti njenog srca. Njen odgovor bio je povod da joj sluga stavi na raspolaganje sve darove koje je sa sobom poneo. Isti princip i danas primenjuje Duh Sveti, najstariji i najveći sluga u

domaćinstvu nebeskog Oca, kada traži one koji srcem žele biti deo Neveste Isusa Hrista. Voljnost da to budu oslobađa sve Božije darove i sredstva za njihov život i rad u Božijem carstvu.

Sećam se pesme koju smo često pevali kada sam bio mlad hrišćanin. Pesma počinje rečima: "Voljno dolazimo, Tebi, o Bože naš..." Obnovljeni Božiji narod biće voljan da živi i radi sa svojim Gospodom više nego što ljudski entuzijazam to može da pruži. Voljnost koju će Duh Sveti stvoriti u srcu Neveste, predanost i privrženost Ženiku, biće povod nebeskom Ocu da otvori svoje Nebo i izlije na Nevestu svoga Sina silu, slavu i sve darove u takvom izobilju da će celi svet biti zadivljen!

VERNA DO KRAJA

Voleti u dobru i u zlu, sve dok nas smrt ne rastavi! Smeju li dve osobe izgovoriti ovo obećanje jedna drugoj, ne samo formalno, već iz dubine srca? Nažalost, mnogima ovo obećanje više nije sveto. Negde u podsvesti mnogih postoji rezervna misao, da ako im ne ide dobro mogu uvek pokušati sa drugom osobom. Procenat razvoda braka među hrišćanima je sve veći i kroz to se najviše vidi da obećanje pred oltarom nije toliko važno, da bi ljudi bili motivisani da se bore za nastavak. Razmišljanje koje je pre svega vođeno ličnim interesima i osećajima deo je mentaliteta koji sve više karakteriše današnje odnose. Sve češći stav je da se ne vredi boriti za očuvanje odnosa i da je lakše promeniti partnera i poverovati da je "trava ipak zelenija na drugoj strani". Isti stav je sve više prisutan i u drugim oblastima života. Stvari se danas ne nose na popravku kao ranije, delimično zato što može biti skuplje popravljati nego nabaviti novo. Ali, to nije jedini, a često ni najveći razlog. U mnogim slučajevima su komotnost i nevoljnost da se utroši vreme i snaga za popravku odlučujuć.

Ipak, odnosi nisu stvar, i za njihovu popravku vredi platiti cenu, koja se

nekad čini previsoka. Sa potpunim razumevanjem da sve ima svoje granice, pa čak i pokušaj da se nešto toliko dragoceno kao što je bračni odnos sačuva, činjenica je da u mnogim slučajevima nema puno volje da se u krizama nastavi dalje i veruje da stanje može da se promeni na bolje. Često puta se izabere linija manjeg otpora, ono što zahteva manje požrtvovanja i odustajanja od ličnih pravila i interesa. Moto današnjeg čoveka je da se sa što manje ulaganja postigne što veći dobitak. Zbog toga smo spremni promeniti bračnog druga, crkvu, posao ili bilo šta drugo što ne odgovara našim očekivanjima i računici. Spremnost na predanost i vernost, zajedničko "hodanje na duge staze" sve je ređe.

Ovo razmišljanje ima uticaja na duhovni život i pokazuje se u stalnom stvaranju novih duhovnih trendova, koji se prilagođavaju egocentričnom stavu takozvanog savremenog čoveka i njegovom načinu razmišljanja. Ideologija koja nudi najveće blaženstvo ovde na zemlji i uz to još neku vrstu blaženog stanja posle ovog života, bez odgovornosti pred nekim krajnjim autoritetom, svakako najviše odgovara biću koje je u samom početku svog postajanja prihvatilo laž – "bićete kao bogovi"! Taj mentalitet je razlog zbog čega u današnjem hrišćanstvu sve više ima ljudi koji stalno traže crkve koje im najviše daju, bez da sami moraju previše da žrtvuju svoje vreme, snagu ili bilo šta drugo. Bez obzira što predanost jednoj lokalnoj crkvi nije prevashodno i najvažnije merilo predanosti Bogu, ipak je često menjanje zajedništva znak ne samo nezadovoljstva već i nevoljnosti osobe da i sama žrtvuje nešto da bi doprinela ostvarivanju onoga za čim čezne.

Dobra zajednica se ne nalazi, već se gradi zajedno sa drugima! Ako nisam voljan da to prihvatim, onda ću i ako nađem dobru zajednicu, pogoršati atmosferu unoseći u zajedništvo sebičan stav koji nosim u svom srcu. Uprkos neispravnosti stava mnogih vođa koji su predanost crkvi poistovetili sa predanošću Bogu, mnogi gube velike blagoslove time što to, i druge mane crkava, uzimaju kao opravdanje za svoju

izolovanost od ostalih u Hristovom telu. Zajedništvo je sredina u kojoj se ljubav izražava kroz služenje. Ne možemo reći da ljubimo Boga koga ne vidimo, ako ne ljubimo naše bližnje koje vidimo (1. Jovanova 4:20).

Biblija govori o mnogim primerima vernosti. Jedan od njih je Ruta, mlada žena koja je izgubila svog muža u ranoj fazi njihovog zajedničkog života. Njena svekrva Nojemina (Noemi), i sama udovica, i pored toga što je izgubila oba svoja sina, odlučila je da se vrati u svoju domovinu, Izrael. Pokušala je da ubedi svoju snahu, Rutu, da ostane u svojoj zemlji, pronade sebi novog supruga i započne novi život. Međutim Ruta je odbila da napusti Nojeminu. U veoma teškoj situaciji ostala je verna svojoj staroj svekrvi. Iako ništa nije govorilo u prilog blistavoj budućnosti u zajedničkom životu sa svekrvom, ipak se odlučila da ide sa njom u Izrael, da joj služi i da je ne ostavi samu. Reči koje je Ruta tom prilikom izgovorila svojoj svekrvi dotiču dubinu srca: "Nemoj me nagovarati da te ostavim i da odem od tebe, jer kuda ti ideš ići ću i ja, i gde se ti nastaniš, nastaniću se i ja. Tvoj narod biće moj narod i tvoj Bog, moj Bog. Gde ti umreš umreću i ja, i tamo ću biti sahranjena. Neka mi Gospod učini tako i neka me još teže kazni, ako me išta osim same smrti rastavi od tebe" (Ruta 1:16–17).

Reči ove mlade žene su veličanstvene i zapanjujuće! Može li jedna osoba zaista da ispuni ovakvo obećanje? Mnoga pitanja i strepnje mogu da se pojave posle ovakvo snažne izjave. Neko bi ovakvu izjavu čak mogao okarakterisati kao ropstvo. Zašto vezati sebe i svoju budućnost ovakvim obećanjem? Čovek ipak treba da bude slobodan. Ruta je razmišljala drugačije od mnogih za svoje ali i za današnje vreme. Možda je očima srca videla perspektivu koja joj je ispunila srce motivacijom i koja joj je dala snagu za taj korak. Biti veran kada je "medeni mesec" još u toku nije čudno, ni teško. Ostati veran u teškim situacijama može izgledati besmisleno. Jaki razlozi, vera i motivacija potrebni su za život u vernosti.

Moja supruga je Finkinja. Nakon svog obraćenja molila je za razumevanje Božije volje za svoj život. Bog joj je pokazao da će raditi u južnoj Evropi sa čovekom koji je istih godina kao i ona. Kad smo se prvi put sreli ona je čula moje svedočanstvo i između ostalog saznala da je moja budućnost, zbog Božijeg poziva, velikim delom vezana za moju zemlju i moj narod. Kada smo kupili burme sama je odlučila da u svoj prsten stavi upravo stihove koji sadrže Rutine reči. Prošlo je već trideset godina od dana kada je izgovorila to svoje obećanje meni. Mnogo puta u kriznim situacijama, u našem braku, bio sam kušan da pomislim da naš brak neće opstati. U mojoj frustraciji znao sam joj nekad reći "da se pakuje i ide", iako u dubini mog bića nikad nisam mogao da zamislim da će doći do razvoda, niti sam to želeo. Moja supruga međutim nikada, ni u šali, nije izgovorila te reči, iako ni njoj nije bilo uvek lako sa ponekad "umišljenim samopravednikom". Verna svom obećanju umnogome je doprinela tome, da smo uvek iznova mogli da nastavimo, verujući da uz Božiju pomoći možemo prevazići teške situacije.

Ruta je ostala verna jednoj osobi u okolnostima koje nisu obećavale bolju budućnost. Donela je odluku i odabrala ono što joj u tom trenutku nije pružalo mnogo koristi. Ali upravo zbog njene vernosti, Bog ju je vodio putem koji se na kraju završio nezamislivim blagoslovima. Služeći verno staroj Nojemini, Ruta je ušla u situaciju koja je vremenom pokazala da je Bog imao svoj plan i zamisao za njen život. Posledice njene jednostavne vernosti bile su veće nego što je ikada mogla da zamisli. Bila je na blagoslov svojoj svekrvi i blagoslov Izraelskom narodu. No, ni tu nije bio kraj svemu što Bog zamislio. Ruta je postala deo Božijeg plana za celo čovečanstvo, deo procesa koji je vodio rođenju Spasitelja sveta! Ključ u svemu tome bila je vernost jedne mlade žene, u situaciji kada bi mnogi doneli drugačiju odluku, misleći na sebe i svoje interese.

Njeno verno služenje otvaralo je vrata novim okolnostima. U jednoj od tih okolnosti susrela je čoveka po imenu Voz (Boaz), koji se kasnije

njom oženio. Voz je imao posebnu ulogu u Nojemininoj rodbini, ulogu otkupitelja i zaštitnika nasljedstva svoje rodbine. Kroz brak jedne mlade žene, neznabožackog porekla i Voza, rođaka stare Jevrejke Nojemine, rodio se sin Ovid, koji je bio pradeda cara Davida. A iz Davidovog potomstva na svet je došao Mesija Isus Hristos.

Cela priča zaslužuje više objašnjenja, jer u njoj postoji proročka simbolika, koja joj daje daleko dublje značenje od samo jedne interesantne priče. Nojemina (Nojemina – znači divna, prijatna – Božije zadovoljstvo), koja je bila u teškoj krizi, u kojoj ni njen opstanak nije bio siguran, slika je Izraela. Ruta (Ruta – znači prijatelj, zadovoljna), koja dolazi iz naroda koji nije poznavao živog, izraelskog Boga i ostaje verna Nojemini u teškoj situaciji, slika je Crkve iz neznabožackog sveta, koja će svojom ljubavlju prema Izraelu u najtežim trenucima, ukazati na Mesiju, njihovog i našeg Spasitelja Isusa. Celu ovu tematiku apostol Pavle mnogo detaljnije opisuje u Poslanici Rimljanima poglavljima 9–11.

Sin koji se Vozu i Ruti rodio dobija ime Ovid, što znači služenje. Rezultat sjedinjavanja Božijeg starozavetnog i novozavetnog naroda u Crkvu Nevestu biće revolucionarno otkrivenje Boga u ovom svetu. Ta Crkva Nevesta služiće svetu istom silom i ljubavlju kojom je Isus Mesija služio svetu kada je bio na zemlji. Ono što će ta Crkva uraditi u svetu pripada onome što je Isus sam rekao, da će oni koji veruju u njega činiti i veća dela nego što je on činio za vreme svog života na zemlji (Jovan 14:12). Ovog puta će ceo svet biti ispunjen slavom i znanjem Gospodnjim. Sve u ovom događaju ukazuje na Božiju prisutnost u procesu. Komentar koga Nojeminina rodbina daje u vezi Rute i sina koga je ona rodila sa Vozom, ima dubok proročki karakter: "Rekoše žene Nojemini: Blagoslovljen da je Gospod koji te ne ostavi danas bez otkupitelja, čije će se ime proslaviti u Izrailju! Ovo će dete ukrepiti dušu tvoju i biće pomoć starosti tvojoj, jer ga rodi snaha tvoja koja te voli i koja ti više vredi od sedam sinova" (Ruta 4:14–15).

Isusova Crkva Nevesta imaće odlučujuću ulogu u obraćenju Izraela svom Mesiji, Isusu! On, Ženik svoje Crkve jeste i Ženik izraelskog naroda! Crkva će razumevanjem Božijeg plana i njegove večne namere za Jevrejski narod, pokazati istu ljubav prema Izraelu kao što je Ruta pokazala prema Nojemini u teškim trenucima, kada je ostala bez ikakve druge pomoći. U tim trenucima ni prirodni sinovi i kćeri njenog naroda nisu imali pravo razumevanje njene situacije. Ruta joj je bila vrednija od sedam sinova. Drugim rečima, sva ljudska pomoć koju je Nojemina mogla imati od svih prirodnih pomoćnika, nije mogla biti od tolike koristi za ostvarenje Božijeg plana za nju, kao što je Ruta u tim momentima svojom vernošću bila. Crkva, obnovljena i ispunjena puninom onoga koji svojom puninom ispunjava sve, biće u dolazećim danima najveća uteha i nada za odabrani narod Božiji, koji će Bog još jednom vratiti k sebi i podići ga da bude na blagoslov čovečanstvu.

Vernost je bolja od entuzijazma koji snažno nastupa i brzo nestane. Božiji rad na zemlji se ostvaruje kroz one koji su verni u lepim i teškim momentima, koji se verno drže mesta koga im je Bog u životu odredio. Najuspešniji ljudi nisu oni koji su postigli velike stvari u životu, već oni koji su ispunili ono što je Bog sa njima želeo!

Kralj David imao je grupu ljudi koji su mu se pridružili u teškim trenucima kada ga je Saul progonio. Bili su to njegovi odani i verni sledbenici. Među njima je bilo trideset junaka koji su na poseban način doprineli Božijem radu u Davidovo vreme. Od njih trideset bilo je nekoliko onih koji su pokazali Davidu odanost i vernost koja je primer odanosti sa kojom Bog gradi svoje carstvo na zemlji. U situaciji kada je sa svojim junacima bio okružen neprijateljskom vojskom, David je poželeo vode sa Vitlejemskog izvora. Želja za koju bi mogli reći da je bila nepotrebna i da se u toj situaciji graničila sa ludošću, jer je između Davidovog tabora i izvora bio bedem filistejske vojske. Tekst (1. Dnevnika 11:15–19) dalje kaže da su se trojica njegovih junaka odlučila da ispune želju svom kralju. Probili su se kroz neprijateljsku vojsku i doneli vode Davidu. Želja njihovog kralja bila im je dovoljna

motivacija da urade ono što je izgledalo nemoguće, rizikujući svoje živote.

Ja verujem u obnovu Hristove Crkve, u okviru ovozemaljske istorije! Crkva Nevesta imaće istu vrstu motivacije i predanosti svom kralju i Ženiku Isusu, kao što su Davidovi junaci imali prema svom kralju. Ova vrsta vernosti ne pripada organizaciji, niti ljudima. Vernost ove vrste pripada samo glavi Crkve, njenom Ženiku – Isusu Hristu. Car David je to razumeo i zbog toga nije pio vodu koju su mu njegovi junaci doneli. Da je David popio tu vodu, tim gestom bi pokazao da je vredan poštovanja i "obožavanja" ovih ljudi. Oni su svojim delom pokazali koliko ga vole i koliko su mu privrženi. Međutim, car David je znao da je samo Bog dostojan takve predanosti.

Na jednom koncertu Elvis Presli je doživeo takve ovacije da su ljudi čak podizali postere sa natpisom: "Ti si kralj". Njegova reakcija na to bila je da postoji samo jedan kralj – Isus Hristos! Mnoge vođe bi trebalo naučiti istu lekciju – "držati svoje noge na zemlji", naročito u trenucima uspeha. Iskreno, bez Božije pomoći niko od nas nije u stanju da sebe zaštititi od iskušenja "da poletimo previsoko"!

Ni jedna organizacija, pokret ili služba nemaju pravo da vežu ljudska srca uz svoje ime, bez obzira na njihovu uspešnost, veličinu i značaj. Zahtevati lojalnost od pojedinaca značilo bi podići ime i značaj denominacije, organizacije ili službe na isti nivo koji samo Bogu pripada. Time se srca vernika zavode i vernici se odgajaju u jednoj vrsti "neverstva prema svom Ženiku". Istovremeno se ovim stavom ruši jedinstvo njegove Crkve. Svaki put kada jedna organizacija "ukrade nešto od predanosti i vernosti" srca vernika, ona uvodi to srce u "vanbračnu vezu sa nekim ljubavnikom" pored svog Ženika Isusa Hrista.

Sećam se jednog dragog brata koji je bio među glavnim vođama, jedne denominacije. Jednom prilikom smo razgovarali o različitim tipovima

vođa i vođstva i on je bio apsolutni pristalica "piramidnog tipa" vođstva, to jest sa jednim "glavnim vođom" na vrhu piramide. Njegov glavni argument bio je: "Neko ipak mora biti kralj". Ja nisam mogao da verujem da jedan pastor razmišljanja na takav način. Zar nije Isus stvarni Kralj svoga naroda? Zar nije Bog u Starom zavetu govorio Izraelcima da im je on jedini i pravi Kralj? (1. Samuilova 8:7) Kroz celu istoriju hrišćanstva različiti pokreti su zavodili srca ljudi i uzimali za sebe ono što jedino Bogu pripada – predanost i vernost vernika. Nevesta pripada samo Mladoženji! Svakako da je naša predanost jednih drugima važna. Predanost grupi je isto važna, ali može da postane "idolopoklonstvo" kada je naša ljubav prema denominaciji tolika da Bogu nije ugodna! Isto tako neko može da živi u zabludi, stalno naglašavajući svoju pripadnost "univerzalnoj Crkvi" bez zajedništva sa ostalim vernicima.

Istina koja je važna i ostaje zauvek, jeste ova: "Gospode, ne traže li oči tvoje vernost..." (Jeremija 5:3 – švedski prevod).

Kada znamo kakva je nevesta, lakše ćemo je prepoznati. Avramov sluga prepoznao je u Rebeki buduću Isakovu nevestu, zbog toga što je u srcu imao sliku kakva bi ona trebalo biti. Slika o Nvesti nije formirana u skladu sa specifičnim teološkim sistemom ili duhovnim ukusom jedne grupe. Slika Hristove Nveste definisana je osobinama koje joj Božija reč pripisuje. Važan momenat u ovome je da kvalitet Hristove Crkve nije pre svega u njenoj obdarenosti. Svaka osoba ima darove koji se nalaze u njenim genima. Svako od nas može da ih zapazi i koristi. "Nadarenost je izvor iz koga stalno ističe sveža voda. Ako se ne koristi na ispravan način postaje bezvredna. Genijalnost je odvažnost u upotrebi talenta. Nastojmo da budemo voljeni a ne da nam se ljudi dive" (Ludvig Vitgenštajn). Genijalnost u upotrebi obdarenosti nije garancija da je osoba dobar čovek. Obdarenost ostavlja najčešće najjači utisak na nas, iako je karakter osobe daleko važniji, jer obdarenost bez pravog karaktera može biti pogrešno upotrebljena.

Talenat i karakter sjedinjeni u ljubavi prema bližnjem i za dobro celine, biće na blagoslov čovečanstvu. Kada osoba počne da zapaža i ispravno koristi svoje darove, razvijajući se u svom karakteru po ugledu na onoga koji nam je objavio Boga, Isusa Hrista, onda joj se otkriva poreklo i smisao postojanja. Stvoreni na Božiju sliku! Proces počinje duhovnim preporodom kroz veru u Isusa Hrista i razvija se do punine mere koja je određena veličinom obdarenosti. Kada osobe žive u tom procesu, u zajedništvu sa Bogom i drugima utemeljenom na Božijoj ljubavi, onda se svet obnavlja prema onoj zamisli koju je Bog imao od samog početka.

Prilikom stvaranja, Bog je udahnuo duh života u ljudsko biće i time ga obdario božanskom prirodom i ogromnim kapacitetom. Zamisao je bila da čovek, u zajedništvu sa svojim Tvorcem, upravlja stvorenjem (1. Mojsijeva 1:27–28). Cela zamisao je "pala u vodu" zbog ljudske neposlušnosti i pobune protiv svog Stvoritelja. Zbog toga čovek nije u stanju da, svoj Bogom dan kapacitet, ispravno koristi na sveopšte dobro ljudskog roda, bez da se prvo vrati u zajedništvo sa Bogom od koga sve dolazi. Obnova svega što je ljudska neposlušnost poremetila je Božija namera. Bog će je ostvariti kroz svoju obnovljenu Crkvu Nevestu, koja je zajedništvo ljudi pozvanih iz sistema ovoga sveta u carstvo sasvim druge vrste od onog, koje čovek bez Boga pokušava da stvori.

Isus se u Bibliji naziva drugi, poslednji Adam (1. Korinćanima 15:45), što ukazuje na obnovu prvog Adama, koga je Bog stvorio na svoju sliku. Život kakav je Adam živeo pre pada u greh, Isus je manifestovao svojim životom na zemlji. Biblija kaže da je Isus prvorodeni među mnogom braćom (Rimljanima 8:29). To ujedno znači da sva njegova braća, i sestre, koji dolaze posle njega, imaju istu prirodu. Niko od vernika nije automatski savršen kroz nanovo rođenje, ali time dobija svoju prvobitnu prirodu oslobođenu od ropstva i sile greha, probuđenu, da raste i biva sve sličniji prvorodnom među braćom – Isusu Hristu. Zajedništvo ovih osoba sačinjava Crkvu. Tom zajedništvu, Crkvi, na raspolaganju su sva potrebna sredstva da bi se Božija stvarnost očitovala u ovom svetu. Crkva je sposobna da radi iste stvari koje je Isus radio za vreme svog života na zemlji, kada je motivisana Očevom ljubavlju koju je Isus iskazivao prema ljudima!

NEVESTA JE UVEK POSTOJALA

Kada govorimo o Crkvi kao Nevesti, moramo imati ispravnu perspektivu. Ona je uvek postojala, ali nije uvek živela puninom svog kapaciteta u skladu sa Božijom svrhom za nju. Uvek su postojali

pojedinci tipa Neveste, čak i u vremenu kada je Božiji narod kao celina živeo u otpadništvu od Boga. U jednom duhovno mračnom periodu Izraela, kada je kralj Ahab sa svojom ženom Jezaveljom (Izabelom) zabranio obožavanje Boga, prorok Ilija je mislio da je on jedini koji je još uvek živeo sa Bogom. Kada se žalio Bogu zbog loše duhovne situacije u narodu, Bog mu je rekao da nije sam, već da ima još sedam hiljada onih koji u svom srcu nisu otišli od Boga (1. Carevima 19:10, 1. Carevima 19:18). Nekada duhovna situacija Božijeg naroda nije bolja od one u svetu: "Da nam Gospod nad vojskama mali ostatak ne ostavi, bili bismo kao Sodom, jednaki Gomoru bismo bili! (Isaija 1:9) Opet, čak i ovaj tekst kaže da je Bog i u takvoj situaciji imao grupu ljudi koji su ostali njemu verni, koji su za vreme "duhovnog neverstva" njegovog naroda, bili njegova verna Nevesta. Takve situacije se ponavljaju kroz istoriju i danas su stvarnost.

Ipak, bilo je i perioda kada je Božiji narod kao celina živeo blizu Boga, po njegovoj reči i principima. U takvim bi periodima Božija prisutnost među njima bila fizički vidljiva i manifestovala stvarnost jednog carstva drugačijeg od svih ostalih. Jedan takav period bio je u vreme vladavine Solomona u Izraelu. Solomon je nasledio carstvo od svog oca Davida. Bog je Davidu dao pobjedu nad svim neprijateljima Izraela i Solomon je nasledio zemlju u miru. Solomon je mogao da izgrađuje zemlju bez ratova: "Tako je kralj Solomon bio bogatstvom i mudrošću najveći od svih kraljeva na zemlji. Ceo svet je tražio da vidi Solomona, da čuje mudrost njegovu, koju mu Gospod u srce dade." (1. Carevima 10:23–24)

U daleko većoj meri i na silniji način će se ovo dogoditi još jednom, kada Isus bude vladao celim svetom kroz svoju obnovljenu Crkvu Nevestu! Sve što Bog radi, u obnavljanju svoje Crkve, vodi u ostvarivanje Božije prvobitne zamisli – da osnuje svoje carstvo mira na ovoj zemlji. To će biti najkonkretnija manifestacija Božije zamisli za čovečanstvo i ujedno predlika večnog nebeskog carstva. Tu zamisao opisuje i apostol Pavle, rečima koje mu je Bog objavio u pogledu svrhe

za Crkvu: "Njegova namera je bila da se sada, kroz Crkvu, poglavarima i vlastima na nebesima obznani mnogostruka Božija mudrost, u skladu s njegovim naumom, koji je ostvario u Hristu Isusu, našem Gospodu." (Efescima 3:10–11)

Božija prisutnost na zemlji, koja će biti otkrivena kroz obnovljenu Crkvu Nevestu i obraćeni Izrael, biće toliko velika da prorok Isaija kaže da će "zemlja biti puna poznanja Gospoda kao što je morsko korito puno vode koja ga pokriva." (Isaija 11:9) Ovaj opis stanja zemlje nije ništa drugo nego povratak onom stanju u kome se celo stvorenje nalazilo pre čovekovog pada u greh. Obnova kojom će Bog obnoviti svet, biće najveće svedočanstvo o Božijem postojanju. Čak veće i od onoga koje je Bog dao svetu kroz osobu Isusa Hrista, jer je njegov rad bio prevashodno ograničen na Izraelski narod. Ovog puta će Isus, kroz svoju Crkvu Nevestu, vladati svetom!

Gde je nevesta?

Ovo pitanje je prilično kompleksno. Božije pitanje Adamu, nakon pada u greh, "Adame, gde si?", nije bilo pitanje o Adamovoj fizičkoj poziciji. Adam se nije mogao sakriti od Boga. Pitanje se odnosilo na stanje njegovog odnosa sa Bogom. Isto pitanje postavlja se i pojedinačno svakom od nas, kao i Božijem narodu, u celini. "Gde si Crkvo, Nvesto moja?", moglo bi biti Božije pitanje danas. U kom stanju je Isusova Nvesta? Gde se ona nalazi u odnosu na njegovu volju i svrhu koju joj je on namenio?

STANJE NEVESTE

Ako bi neko primetio da se nevesta, pre venčanja ne oseća dobro, svakako da bi to zapažanje stvorilo zabrinutost. Razmatranje današnjeg Hrišćanstva daje povoda za zabrinutost. Kada čitamo Bibliju i vidimo šta je Bog planirao za svoju Crkvu, a potom to uporedimo sa stanjem u kome se Crkva danas nalazi, očigledno je da smo daleko od onoga što je Božija zamisao za nas. Istovremeno, bez obzira na sve nedostatke, moramo verovati da Bog postepeno ostvaruje svoj plan za Crkvu, uprkos svim stranputicama kojima Crkva hoda, ponekad i u dužem vremenskom periodu.

Želim ovde da izjavim, da motiv pisanja ove knjige nije ništa drugo do dobrobiti Crkve Nveste i ljubav prema njoj. Teško je govoriti o stvarima koje se tiču stanja Crkve. Moja je molitva je da to činim u ljubavi a ne u duhu destruktivne kritike. Svestan svojih grešaka u životu i svih nedostataka moje ličnosti i mog odnosa sa Bogom, moja molitva je da ni najmanja gorčina ne bude prisutna u ovim pisanim rečima.

Znajući da me Bog poznaje, da zna najdublje namere mog srca u vezi ovog što pišem i da mi ne uskraćuje svoju ljubav i milost kroz Isusa Hrista, moja je molitva da sve bude na izgradnju i ohrabrenje, a ne povod negativizmu koji ruši Crkvu. Ja čvrsto verujem u obnovu Hristove Crkve i njenu slavnu budućnost u okviru ovozemaljske istorije! Ta perspektiva je važan deo motiva pisanja ove knjige.

Moja supruga i ja želimo da ostanemo verni pozivu koji nam je Bog dao u pogledu Neveste. Pre više godina prilikom posete jednoj zemlji, bili smo na ručku sa jednom osobom, koja ima poštovanu proročku službu u Hristovom telu. Nikada se ranije nismo sreli. Kada smo seli za sto, ova osoba nas je pogledala i rekla: "Gospod vam je dao iglu i konac da šijete Nevestinu haljinu!". Čak i u momentu pisanja ovoga, moje srce je duboko dotaknuto ozbiljnošću ovih reči i odgovornošću tog zadatka. Naša molitva je da tamo gde živimo budemo verni ovom pozivu. Svesni smo da je ovaj zadatak velik i da smo samo jedan mali deo ovog rada. Veličina ovog zadatka prevazilazi mogućnosti bilo koje pojedinačne službe ili neke posebne grupe u hrišćanstvu. Radi se o celokupnosti Božijeg rada na zemlji i zbog toga je jedinstvo svih udova u Hristovom telu neophodno. Zato je i naša molitva da razumemo koji je naš deo i da u tome budemo verni Gospodu, koji nas je na to i pozvao.

Ljubav prema Crkvi Nevesti neophodan je uslov za ispravno zapažanje njenih nedostataka. Bez ljubavi koju Isus ima za svoju Nevestu, osoba postaje kritičar i rušilac onoga što je Bog naumio za nju. Reči takvih osoba pune su sadržine koju Gospod ne izgovara svojoj Nevesti. A ako on, koji sve zna i koji jedini može sve da proceni na ispravan način, ne udara svoju Nevestu rečima i stavovima, odakle bilo kome drugom pravo da to čini? Stanje Crkve može biti veoma različito u različitim delovima sveta. Ipak situacija je najčešće veoma slična bez obzira o kom delu sveta se radi. Crkva je Hristovo telo i koliko god da varira kultura u različitim delovima Crkve, ipak je stanje u jednoj lokalnoj zajednici veoma slično stanju "celog tela". Celokupnu sliku teško je

dobiti iz samo lične perspektive. Kroz kontakt sa Crkvom u drugim delovima sveta neko lakše vidi celinu, ali ni to nije garancija za objektivnu procenu, jer osoba najčešće vidi ono što joj dar koga ima ukazuje. I pored specifičnosti situacija u različitim krajevima sveta opis stanja Crkve u jednom delu sveta može manje više biti opis stanja cele Crkve, uz napomenu da izuzeci uvek postoje.

IZGUBLJENA PRVA LJUBAV

Emocionalni aspekt ljubavi je promenljiv. Osećaji variraju, mogu biti jaki i topli, znaju da nabujaju, pa splasnu i vremenom se ohlade. Ljudsko biće nije u stanju da stalno živi sa pozitivnim osećajima na "visokom nivou". Ono što je još važnije kada govorimo o ljubavi, jeste da ljubav nije samo osećaj, iako su osećaji vrlo važan način izražavanja ljubavi. Odnosi posle jednog vremena mogu da izgube na svojoj uzbuđljivosti. To nije čudno i to moramo razumeti. Razlozi za to mogu biti mnogi.

U današnjem svetu se više nego ikada ranije daje mesto senzualnosti. Doživljaj i uživanje česti su motivi mnogih stvari koje ljudi čine. Mediji su puni podsticaja i reklama koje su direktno usmerene na osećanja. Mnogima su osećaji postali glavna mera u odlučivanju da li je nešto ispravno i prikladno za njih. "Osećam da je ovo dobro" ili "ne osećam da je..." su vrlo česti komentari u situacijama kada je potrebno doneti neku odluku. Koliko god da je intuicija važna, donošenje odluka po osećanjima može imati ozbiljne posledice kada su u pitanju odnosi, naročito brak. Odsutnost osećanja može lako u naš odnos uvući sumnju da osoba sa kojom živim i nije prava za mene, jer ne osećam ono što sam u početku osećao. Razlog hlađenju osećanja mogu biti konflikti, ali isto tako i pogled na drugu osobu, koja se naročito u konfliktu čini mnogo "privlačnijom i adekvatnijom". U takvim momentima iskušenje da pomislimo da nešto drugo, ili neko drugi, može doprineti uzbuđljivosti života, je veoma veliko. Tada se rađaju misli i osećanja da su promene potrebne u onim oblastima u kojima

nema tolike uzbudljivosti kao što je ranije bilo, pa i "potreba da se životni partner promeni". Zbog ovoga je seksualni život tako čest razlog razvoda braka.

Govoriti o nedostatku uzbudljivosti u odnosu između Boga, koji je stvorio život, i njegove Neveste – Crkve, zvuči čudno. Ako postoji odnos koji ima sve mogućnosti da bude uzbudljiv, onda je to odnos između Boga i pojedinca, i Boga i Crkve. U slučaju da nije tako, odgovornost za "dosadu" ne može biti na strani Stvoritelja svega. Bog nije osoba bez mašte, a ni bez sredstava za život prave uzbudljivosti, koja se ne sastoji samo od osećajnih stimulacija. Govorimo o svemogućem Bogu, vlasniku svega stvorenog, Bogu koji je ljubav! Nepotrebno je dodavati druge epitete imenu kao što je ime Isus Hristos. I pored toga Božiji narod je kroz istoriju mnogo puta učinio ono što je neverovatno, i nelogično – život sa Bogom je smatrao neatraktivnim, te je iz tog razloga trčao za drugim bogovima verujući da će mu život sa njima biti zanimljiviji. Tražio je "boljeg boga" od Boga koji je jedini Bog, i koji je sve stvorio? Kada bi okrenuo leđa Bogu, koji ih je jedini mogao voleti na način koji su tražili, koji mu je bio potreban, smatrao bi to slobodom: "Zašto moj narod govori: Slobodu hoćemo, nećemo više k tebi." (Jeremija 2:31, Jeremija 3:20) Svako upoređivanje bogova, koji zahtevaju žrtvovanje dece i svezuju ljude besmislenim ritualima i strahom, sa Bogom koji iz ljubavi prema ljudskom biću daje i daje izobilno, mir, smisao života i zadovoljstvo, nelogično je i besmisleno!

Knjiga proroka Osije opisuje odnos Izraela prema Bogu. Njihova ljubav počela je da hladni. Interes za ljubavnike, "druge bogove" rastao je iz dana u dan. Taj stav prelazio je ponekad u otvoreno poricanje istinitoga Boga i ispovedanje i praktikovanje idolopoklonstva. Biblija to ponašanje naziva neverstvom i upoređuje ga sa bludničanjem (Osija 1:2). Izraelci su videli Božija čudesa kakva ni jedan drugi narod nije video. Božija čudesna sila i briga za njih, dnevno se očitovala pred njihovim očima. Pored svega toga izraelski narod je u nekim periodima

Boga sve manje ljubio i manje pažnje mu pridavao. Činilo se da je život drugih naroda bio interesantniji zbog njihovih "strašnih i mističnih" bogova i religiozne prakse. Oni su sami pravili svoje bogove od drveta i kamena, čak su ponekad i svoju decu žrtvovali njima. Sebe su sekli i ranjavali, da bi ugodili lažnim bogovima. Sve ovo bilo je nerazumno, više od toga – ludo i neshvatljivo! Raditi takve ludosti i gadosti umesto zajedništva sa Stvoriteljem univerzuma, neobjašnjivo je. Ali, logici nema mesta u razmišljanju koje je motivisano pogrešnim stvarima. Upravo se to kroz istoriju ponavlja u odnosu između Boga i njegovog naroda. Zbog čega se ovo događa, i ima li objašnjenja ovoj toliko uobičajenoj praksi Božijeg naroda, ne samo u davnom vremenu, već i danas? Možemo pomenuti nekoliko razloga. Oni, svakako nisu jedini razlozi, ali spadaju u najčešće i u one razloge koji se lako usele u naša srca.

Odnos sa Bogom lako postane rutinski, sistem navike. U početku, kada su osećaji topli, stalno želimo biti zajedno sa osobom koju volimo i koja nas voli. Vremenom osećaji počnu da gube svoj intenzitet, bilo da je u pitanju prijateljstvo, brak ili odnos sa Bogom. Neke stvari postanu navika i bez njih bi život bio "nezamisliv". Navike upravljaju našim životima mnogo više nego što smo mi toga svesni. Među njima ima dobrih i onih koje nisu uvek korisne. Dinamičnost koja je zaplenila život fantastičnim iskustvom sa Bogom, punim doživljaja i do tada nepoznatih osećaja mira, smisla i nade, počinje da se gubi. Osećaji Božije prisutnosti, brige i vođstva nisu više tako učestali i jaki kao u početku. Stare strane života se opet pojave i čini se kao da ni ovo novo nije uvek sjajno. Ljudi ponekad kažu: "Ne osećam više ništa, ne osećam da sam spašen". Kao kad bi neko rekao: "Ne osećam da sam oženjen/udata". Bogoslužjenja koja su bila kao "novi svet" zajedništvo sa novim ljudima, sve više počinju da liče na sistem poznatih ceremonija. Bilo je neverovatno uzbudljivo izraelskom narodu da dožive oslobođenje iz ropstva u Egiptu, da vide Crveno more razdvojeno Božijim čudom ali, posle toga je nastupila pustinja! Uh, šta će ona tu? Mi bismo hteli palme i zelenu travu celim putem do obećane

zemlje, sa hladnim pićem na svakom koraku, ako već moramo na tako dug put.

Čuda nisu svakodnevna pojava. Kada je svakidašnjica tu sa svojim rutinskim obavezama, teško je zadržati osećanja, i prihvatiti da je "pustinjski period" deo života sa Bogom. Mi bismo voleli da je svaki dan pozitivno uzbudljiv, iako život nije takav i niko od nas ga ne bi mogao živeti na takav način. Ljudskoj duši i telu potrebni su mirniji periodi. Osećanja nisu jedino merilo u životu. Ako to postanu onda to može da postane velika opasnost po život. Reći Bogu da ga volimo, u pustinji, kad život nema uzbudljivih osećanja ne mora da znači da naša ljubav nije jaka, kao što ni jaki osećaji ne moraju uvek biti dokaz velike ljubavi. Međutim, ako tom merom procenjujemo život sa Bogom, onda nam periodi, kada osećanja nisu dovoljno jaka, postanu iskušenje da sumnjamo u vrednost takvog života. Druge stvari postaju interesantnije a odnos sa Bogom se pretvori u navike koje upražnjavamo bez uključenosti našeg srca. Isus kaže da "tamo gde nam je blago tamo će nam i srce biti" (Matej 6:21).

Neki u takvim situacijama potpuno okrenu Bogu leđa, razočarani jer im nije ispunio sve želje, te se daju u potragu za stvarima koje se "više isplate u ovom životu", kao što su Izraelci činili. Predanje i ljubav prema Bogu počeli su da zamenjuju formama koje su sledili iz navike, bez veće angažovanosti srca. Bog je to primetio i rekao da ga narod "ustima i usnama poštuje ali srce njegovo daleko je od mene" (Isaija 29:13). Ova praksa je česta i karakteriše živote mnogih u crkvi.

Čak i kada se Božija dela manifestuju među nama mi znamo brzo da od njih napravimo kalup i mislimo da je to onda "način za sva vremena". Time napravimo formu koju sledimo, a vremenom za to sleđenje nije ni potrebna duhovna budnost, već samo rutinsko sleđenje i primenjivanje onoga što mislimo da je pravo. Svaki pokret obnove upadne u ovu zamku i zato vremenom postane isto toliko formalan i "dosadan" kao i pokret od koga su se, zbog "duhovne dosade" i

tradicije, sami ranije odvojili.

Stvaranje sistema koji nam se čini ispravan, da bi Boga zadovoljili i sami bili zadovoljni, ima svoje razloge. Neki su jednostavni, dok se drugi sakrivaju duboko u ljudskom srcu i prirodi. Sistem, kao što smo već spomenuli, daje izvesnu sigurnost. Ima fizičke oblike koju su nama opipljivi i ako ih sledimo daje nam određeni osećaj da je sve u redu sa nama i našom verom. Ujedno, u našem revnosnom sleđenju sistema drugi mogu da zapaze našu spoljašnju ispravnost, bez da imaju pravi uvid u naše srce. Sleđenje sistema je pokušaj smirivanja savesti. Zbog toga je religija privlačna jer daje ljudima lažnu mogućnost da druge "zadive" svojom "svetošću". Tragedija religije je u tome da ljudima da povoda da poveruju da je i Bog impresioniran njihovom predanošću sistemu. Bogu ipak nije toliko stalo do učestalih odlazaka na mise i bogoslužjenja i držanja drugih tradicija, koliko mu je drago i ugodno srce koje ga ljubi. Ako se osoba drži nekih formi i to čini iz ljubavi prema Bogu, onda je to Bogu i ugodno. Čak ako razumevanje i stvarni uvid u nepotrebnost tih formi nisu potpuni. Urađeno od srca, iz ljubavi prema Bogu važnije je od savršenosti naše teologije.

Biblijska definicija srca je da je ono centar svih ljudskih apetita i želja. Bog, koji nas voli svim srcem, spreman je da nam da sve što nam je potrebno za blagosloven život. On želi da naša srca budu njemu privržena. Ljudi osećaju i vide kada je jedan odnos srdačan i kada je samo formalan. Niko ne voli odnose u kojima je osoba fizički prisutna a srcem odsutna. Mnogo puta, čak i u običnom razgovoru, može se primetiti odsutnost sagovornika, te se onda i postavi pitanje: "Hej, jesi li još tu?" Tako je ponekad i sa našim odnosom sa Bogom – forme pobožnosti zadržimo, sve ide kao i pre, ali nam je srce negde na drugom mestu. Kada pravila i forme postanu važniji od odnosa, razlog je verovatno to što je ljubav počela da se povlači. Ovo se lako dogodi u crkvama koje naglašavaju važnost formi i pravila, umesto da grade zajedništvo sa Bogom i jedni sa drugima.

Analizirajući stanje crkava u Otkrivenju, Isus im se obraća i opomenama i ohrabrenjem. Crkva u Efesu dobila je mnoge pohvale od Gospoda. Imala je ispravnu teologiju, prepoznavala je ono što je bilo lažno i primereno je radila za Božije carstvo. Mnoge su pohvale izrečene o njoj od strane samog Gospoda. Ali u svom spoljašnjem sjaju postojala je jedna, na izgled mala, ali veoma važna opomena: "Ali imam nešto protiv tebe, što si ostavio svoju prvu ljubav" (Otkrivenje 2:4). Na izgled fantastična crkva, sa mnogo dobrih aktivnosti i sa "čistom i zdravom naukom". Mnogi bi mogli pomisliti da je to crkva koja je Bogu ugodna. Međutim u svemu tome što je bilo dobro, falilo je ono što je Bogu najvažnije – ljubav u odnosu. Sve, pa i religiozne aktivnosti, bez ljubavi, postaju beznačajne. Kada bogoslužjenje, koje bi trebalo da bude susret između živoga Boga i njegovog naroda, postane program koga ljudske misli sastavljaju i kontrolišu, onda se gubi na božanskoj dinamici i sam život se gasi.

Prorok Isaija, Božijom procenom, to naziva "ljudskim uredbama" (Isaija 29:13). Kada ljudski rezon upravlja onim što bi trebalo da bude manifestacija Božije prisutnosti, onda se uskraćuje mesto za delovanje Duha Svetog. On je jedini sposoban da od bogoslužjenja napravi ono što bi ono i trebalo da bude. Danas su retka bogoslužjenja na kojima Duh Sveti ima potrebnu slobodu, već se u većini slučajeva naprave programi za koje molimo da ih Bog blagoslovi. Zbog toga bogoslužjenja i nisu privlačna za ljude koji nisu hrišćani a sve manje i za mnoge vernike. Ljudi stiču utisak da su crkve dosadna mesta i da biti hrišćanin znači živeti dosadnim životom.

Ovo svedočanstvo engleskog pastora, čuo sam pre nekoliko godina u jednoj crkvi u Švedskoj: U jednoj tradicionalno duhovno otvorenoj crkvi, bogoslužjenja su godinama išla po svojoj poznatoj formi. Na jednom od bogoslužjenja, pastor crkve je upravo privodio službu kraju, kada je "čuo glas u svom srcu" koji ga je upitao: "Gde je moja tačka u programu?". Prepoznao je u tom pitanju glas Duha Svetog, koji mu je rekao: "Daj mi dvadeset sekundi od programa i ja ću ti pokazati šta ja

mogu da učinim". Iako je ova crkva imala dugu tradiciju verovanja u stvarnost Duha Svetoga i njegov rad, ovo je ipak bio jak izazov za pastora. Sa dosta straha odlučio je da kaže crkvi ono za šta je verovao da mu je Duh Sveti govorio. Pomislio je kako ga ovaj korak može koštati njegove dalje službe u crkvi. Kada je to objavio na kraju bogoslužjenja, učutao je i dao priliku Duhu svetom da deluje. Odjednom, bez ikakve molitve, jedna potpuno paralizovana osoba, koju su doneli na ležaju u crkvu, podigla se, isceljena Božijom silom. Par sekundi nakon toga tumor koju je druga osoba imala, nestao je. Ljudi su za dvadesetak sekundi doživeli isceljenja koja niko nije mogao planirati i još manje ih ostvariti. Takvo nešto nije u moći dobrog programa.

Biblija govori o duhovnoj dinamici prve Crkve i daje izveštaj da su Isus i njegovi učenici posle njega, okrenuli celo Rimsko carstvo "na glavačke" i uzbunili ceo svet! (Dela 17:6) Život, sa svom snagom koja u njemu postoji, preplavio je svet i ljudska srca u Isusovo vreme. Bolesni su ozdravljali, opsednuti bili oslobođeni, mrtvi bili oživljeni, gladni nahranjeni, neprijatelji izmireni, ljudi rehabilitovani posle teških životnih promašaja i tragedija. Može li se uzbudljiviji život od ovoga zamisliti? Ne, sigurno ne! Jevanđelje je radosna vest o živom Spasitelju, koji je rekao zašto je došao na ovaj svet: "Ja sam došao da imaju život i da ga imaju u izobilju." (Jovan 10:10) Ko ne bi poželeo da ima ovakav život i ovakvog prijatelja u životu?

Što je vreme više odmicalo, ovaj dinamični duhovni pokret prve Crkve počeo je sve više da dolazi pod ljudsku kontrolu i upravljanje. Posle Isusa i prve Crkve, od ove dinamične duhovne stvarnosti, ljudi su stvorili državnu religiju, kontrolisanu formama koje je čovek odredio. Isto jevanđelje se čitalo, ali je sila života, koja je bila očitovana u prvoj Crkvi, sve više i više bila potiskivana tradicijom i religioznim formalnostima. Odnos sa Bogom zamenjen je sistemom po kome se moglo živeti, bez da je srce bilo uključeno. Bez predanog srca nestaje uzbuđenje, odnos zamire i ljubav se hladi.

Iako ljubav ohladni sistem u kome su forme u prvom planu može da se održava. Izraelski narod izgradio je hram, koji Bog nikada nije tražio od njih, niti mu je bio potreban. Ogroman broj aktivnosti bio je time pokrenut. Umesto prvobitne jednostavnosti, koja je bila Božija zamisao, započeo je veliki aparat oko religioznog sistema koji je zahtevao mnoštvo aktivnosti i ljude koji će sve to održavati. Veliki broj ljudi bio je uključen u programe i aktivnosti oko hrama i ceremonija u hramu. Mnoge crkve i danas tako žive. Jedna grupa za jednu aktivnost, druga za ono, jedno veće za ovaj sastanak i drugo za opet neki drugi. Sve pod parolom da se to radi za Gospoda, iako većina toga mora da se radi zbog sistema koji smo mi izgradili i verujemo da su forme koje ga sačinjavaju neophodne za život pojedinaca i crkve.

U ovome postoji atraktivan ali i varljiv momenat. Ispunjavanje obaveza, na neki način, odgovara našoj ljudskoj prirodi. U nama postoji duboko usađen nagon da radimo nešto što nam donosi priznanje i doprinosi osećaju vrednosti. Čovek svoju vrednost stalno traži u svojim dostignućima. Tu i jeste razlika između hrišćanstva i bilo koje druge religije. U hrišćanstvu, onakvom kako ga Biblija opisuje, pojedinac ne mora svojim dostignućima da zaradi Božiju potvrdu i ljubav. Čovek je voljen od Boga zbog toga što je Božije stvorenje, a ne zato što je uradio nešto za Boga. Vera u Isusa Hrista kao ličnog Spasitelja ključ je koji otvara vrata za sve Božije blagoslove i za posinaštvo svakog vernika. Ovo nikako ne stoji u suprotnosti sa činjenjem dobra, ali iz zahvalnosti za ono što nam je Bog dao kroz spasenje, a ne radi postizanja istog. Religija, na suprot tome, stvara sistem koji od osobe stalno zahteva činjenje "ispravnih dela" koja će biti garancija da je ta osoba prihvaćena od Boga. U kontekstu ovoga izrazu "biti voljen" nema mesta, jer ljubav i dostignuće ne idu zajedno. Dostignuće, naš rad, očekuje platu, zaradu. Ljubav dolazi zbog onoga što osoba jeste, a ne u prvom planu zbog onoga šta ona radi. To je jevanđelje, radosna vest ljudskom rodu – Bog nam daje svoju ljubav pre nego što bilo šta uradimo za njega. Ljubav, koju nam Bog iskazuje u Isusu Hristu,

motivirao nas da živimo njemu ugodno i da činimo dobra dela. Dela ne odlučuju o spasenju i odlasku na Nebo!

Ja sam ostao bez oca u svojoj šestoj godini. Moja starija braća bila su autoritet pod kojim sam odrastao. Braća su me volela kao najmlađeg brata i pružili su mi mnoge nezaboravne momente u životu. Ali, oca niko i ništa ne može da zameni. Bratska ljubav je divna i ja sam Bogu zahvalan za svoju braću, koju volim i koji me vole. Ali, ljubav između roditelja i deteta ima dimenziju koja je nezamenljiva.

Pored bratske ljubavi poslušnost i poštovanje bili su najvažniji u mom odnosu prema starijoj braći. Iskustvo u ovoj oblasti duboko se urezalo u moju svest i uticalo je i na razvoj mog odnosa sa Bogom i našom decom. Vremenom sam počeo da primećujem da sam od dece očekivao isto što sam u odnosu prema mojoj starijoj braći sam pokazivao. Počeo sam da shvatam da su mi poslušnost i poštovanje mene kao oca bili važniji od svega drugog u njihovom odnosu prema meni. Ponašanje, koje sam ja doživljavao kao neposlušnost i nepoštovanje, bi me povredilo. U jednoj, naizgled bezazlenoj situaciji, reagovao sam dosta oštro. Deca su me u tom momentu smirivala i kazala mi: "Tata, nemoj tako to uzimati, ti znaš da te mi volimo!". Očigledno da su moje reakcije u toj oblasti bile prouzrokovane nečim što je bilo duboko u mojoj duši.

Isti problem sam imao i u odnosu sa Bogom. Za mene je Bog pre svega bio Gospod koga sam pokušavao zadovoljiti svojim dostignućima. Kada bih uspevao da se ponašam prema onome što sam mislio da on od mene očekuje bilo mi je lakše da verujem da je bio zadovoljan sa mnom. U suprotnom bih osećao samoosudu i nedovoljnost u Božijim očima i živeo bih pod pritiskom da svojim dostignućima zaradim njegovu ljubav. Ljubav i dostignuća nikada ne mogu ići zajedno. Jevanđelje je, za razliku od svih religija, radosna vest, što znači da odnos sa Bogom nije odnos poslodavca i radnika, već Oca i deteta! Božija ljubav nije plata već roditeljski stav Boga

prema njegovom stvorenju.

Iscljenje u ovoj oblasti mog života počelo je jednim snom. Sanjao sam svog tatu i u tom snu video samo njegovo lice. Nije mi rekao ni jednu reč, ali ljubav koja je bila u njegovim očima, dok me je gledao, bila je kao talas mojoj duši. Ja sam samo uzvratilo rečima: "Tata, volim te! Tata, volim te!" To je bio početak iscljenja u ovoj oblasti, koje sve više doživljavam.

Jedno od mojih najtežih iskustava, kao oca, bio je događaj između mene i jednog od naša tri deteta. U jednoj praktičnoj situaciji, savet koji sam mu dao nije bio prihvaćen. To me je razljutilo jer sam znao da posledice mogu biti loše, ali još više što sam to doživeo kao njegovo nepoštovanje prema meni. Tako je u ovoj konkretnoj situaciji došlo do konflikta. Kada smo dan nakon toga počeli da razgovaramo o onome što se dogodilo, dete mi je u suzama reklo: "Tata, znaš, juče kada sam ti pomogao i iscepao drva i složio ih, uradio sam to da bi ti bio zadovoljan sa mnom. Kada god ti pomažem uvek to radim da bi Ti bio zadovoljan sa mnom". Ove reči mog deteta su me pogodile tako teško, kao da je nož prošao kroz moje srce. Odjednom sam video da sam ja svojim pravilima i očekivanjima stvorio osećaj kod moje dece da moraju da zarade moju ljubav i naklonost. Molio sam ga za oproštaj i posle našeg razgovora oprao sam mu noge, da na taj način simbolično sperem svu prašinu prošlosti, očekivanja i zahteva nad njim. Posle toga sam se molio za njega i blagoslovio ga da u dolazećim danima ne oseća teret takvih zahteva od strane svog tate. Otac bi trebalo da voli svoje dete zbog toga što mu je dete, a ne zbog svega što dete radi.

Crkve su često zauzete oko raznih aktivnosti. Zbog toga se najaktivnije osobe smatraju najboljim i najduhovnijim članovima crkve. Ali, aktivnost nije uvek znak da je srce gorljivo za Boga. Osoba može da bude vrlo aktivna, a da to ne radi srcem. Mnogo puta aktivnost ide na štetu pravog zajedništva, što čak može da bude nešto iza čega se osoba krije. Sećam se jednog perioda kada smo supruga i ja radili u

jednoj crkvi koja je imala puno aktivnosti. Mi smo hteli da se družimo sa par ljudi sa kojima smo radili, ali su nam oni odgovorili da nemaju vremena za takve stvari i da u toj crkvi imaju "radno zajedništvo". Drugim rečima, aktivnosti kojima su se bavili, bile su im ujedno i zajedništvo. Iako je i ova vrsta druženja dobra, ipak nije dovoljna za dublje upoznavanje. Mnogi i posle mnogo godina zajedničkog rada ne znaju sa kim rade i ko su im kolege.

Druga slabost ove filozofije je u tome da same aktivnosti nemaju dovoljnu snagu da izgrade crkvu i potrebno zajedništvo. Mnogo puta je Isus, uprkos svim aktivnostima, odlazio sa učenicima na pusta mesta, da bi se jednostavno družio sa njima. Bogu su važnija naša srca nego naše aktivnosti, makar one bile i za njega. Odnosi u kojima osobe nemaju vremena za druženje, zbog aktivnosti, ne opstaju dugo. Ovo pravilo važi za svaki odnos. Bog na jednom mestu kaže svom narodu: "Prekinite sa vašim vašarima, ne mogu više da trpim vaše dosadne religiozne igre: svakog meseca neka konferencija, vaši šabati, specijalni sastanci, sastanci i sastanci – dosta mi je svega toga! Sastanci za ovo, sastanci za ono. Mrzim te vaše sastanke! Izmorili ste me time. Muka mi je od te vaše religije, samo religija, religija i religija, a sve vreme i dalje živite u grehu" (Isaija 1:13–14, The Message Bible – slobodan prevod).

Biblija spominje još jedan događaj koji se odnosi na ovu problematiku. Jedan kralj pozvao je zvanice na svadbu (Matej 22:1–14). Neke od njih nisu htele da dođu, dok su se druge izgovarale da ne mogu zbog drugih, po njima, važnijih obaveza. Takva situacija česta je i u našim crkvama. Mnoštvo aktivnosti udaljava nas od onoga što je centralno, a i jedne od drugih. Isus je više zainteresovan da bude zajedno sa svojom Nevestom nego da ona stalno nešto radi. Svadba je inače događaj na koji ljudi rado odlaze. Iako je zbog svih crkvenih aktivnosti ući u formalizam, te izgubiti prvu ljubav koju smo imali u početku odnosa sa Bogom.

Sledeći razlog zbog koga ljubav mnogih ohladni opisan je rečima proroka Osije kada kaže da "Izrael nije razumeo, nije priznavao, da mu je Bog davao žito, vino i ulje i da ih je obasipao srebrom i zlatom od koga su oni pravili idole" (Osija 2:8). Kada blagoslov postane najvažniji za Božiji narod onda i njihova ljubav menja pravac. Darovi postaju važniji od darodavca. Umesto zahvalnosti i još predanije ljubavi prema darodavcu, Bogu, blagoslov je postao važniji od Ženika njihove duše. Srca su im bila sve dalja od Boga. Biblija kaže da je čovečanstvo odabralo da uživa i voli stvoreno više od Stvoritelja (Rimljanima 1:25). To je isto kao i da nevesta više voli darove nego svog verenika i želi da bude sa njim samo zato što je bogat i što joj daje poklone, dok joj odnos sa njim nije bitan. Kada osobe govore o Božijim blagoslovima više nego o Bogu, onda je srce već krenulo pogrešnim putem. Želja za blagoslovima zauzela je mesto koje pripada ljubavi prema Isusu Hristu.

Jedan deo našeg života živeli smo kao familija u veoma nestabilnim okolnostima. U periodu od dve godine selili smo se više od deset puta, sa troje male dece. Posle svega toga pružila nam se prilika da stanujemo na istom mestu deset godina. Kada je taj period došao kraju Bog nam je dao mogućnost da stanujemo na drugom mestu, koje je pravi Božiji dar! Iako sami nismo imali mogućnost da sebi priuštimo tako nešto, Bog nam je to omogućio kroz naše prijatelje. Sve se dogodilo bez ikakvih napora sa naše strane. Iskreno, nismo čak ni poželeti da tu stanujemo, jer nam to nije izgledalo mogućim. Sećam se jednog dana, krajem leta, nakon što smo se uselili, dok sam sedeo na balkonu i posmatrao fantastičnu prirodu oko sebe – šuma, jezero... Sve je odisalo mirom i zadovoljstvom. Odjednom sam u dubini srca osetio da je ovaj osećaj zadovoljstva imao u sebi i jednu opasnost. Video sam da je samo uživanje u blagoslovu moglo da postane moja opsesija a time i opasnost za moj život sa Bogom. Kao kada je onaj nemudri bogataš gledao sve što je imao i rekao u sebi: "E, sad si došao do cilja. Imaš sve uživaj, dušo moja." Bog mu je tada rekao da će iste noći sve to izgubiti, jer će ga smrt odneti sa ovog sveta.

Mnogima od nas je teško da se na ispravan način nosimo sa blagoslovima. Čak i mi koji verujemo u večni život i znamo da odavde ništa nećemo poneti sa sobom, budemo kušani da ono što nam je Bog iz ljubavi i milosti dao, stavimo ispred njega. Osetio sam kako je taj blagoslov hteo ukrasti moju pažnju i promeniti prioritete u životu. Uživanje u blagoslovu je htelo da potkrade ljubav prema Gospodu, da odvuče srce od Boga koji daje blagoslove.

Iako je to jasno, ipak želim spomenuti da asketizam, sam po sebi, nije nikakav znak višeg nivoa duhovnosti, kao što ni količina materijalnog blagoslova nije dokaz da je osoba duhovna. Biblija kaže da nam Bog "sve daje izobilno za užitek" (1. Timotiju 6:17). Mogućnost da uživa u životu, Božiji je dar ljudskom biću! Celo stvorenje je pozvano na uživanje! Ne usuditi se uživati je posledica nakaradne slike o Bogu i životu sa njim. Ako je uživanje greh, logično pitanje je zašto je Bog stvorio sve toliko lepim? Sigurno ne zbog toga da bi nas time provocirao i kušao. Neke crkvene tradicije i naučavanja u vezi ovoga nisu samo pogrešne nego i u direktnoj suprotnosti sa Božijom rečju. Tradicija, koliko god dobra bila, nikada ne može imati isti, a još manje veći, autoritet od Božije reči. Uživanje postaje greh tek kada "više volimo slasti života nego Boga"! (2. Timotiju 3:4)

Kroz ove spomenute oblasti Crkva Nevesta ponekad i pored svog Ženika Isusa zastrani sa drugim ljubavnicima. Vernici trče za teologijom koja najviše obećava i najmanje košta. Traže crkve u kojima se propoveda jevanđelje koje odgovara njihovoj komotnosti, i daje im ono što njihove uši žele da čuju. Najpopularniji su im propovednici koji su naučili da "surfuju na duhovnim talasima". Knjige koje obećavaju ono što prirodni čovek želi, postaju bestseleri. A sve to Bog ionako želi da da svojoj Nevesti, ako ona u svom srcu više ljubi njega nego blagoslove. Kada se Nevesta ispruža za blagoslovima srce joj se okreće od Ženika, jer "gde je vaše blago, onde će biti i vaše srce" kaže Isus (Luka 12:34). Ovaj razvoj u Crkvi je umnogome doprineo činjenici da crkve nisu tako privlačne, jer su izgubile život koji je Bog namenio

svom narodu. Takav život je vidljiv kada njegov narod živi u zajedništvu sa njim, koje je opisano odnosom između neveste i ženika. Jedino život privlači. Religiozne i duhovne ceremonije imaju dozu uzbudljivosti, za kratko vreme, ali nikada ne mogu da povrate život koji je čovek izgubio zbog odvojenosti od Boga. Taj život nalazi se samo u odnosu sa Isusom Hristom, Ženikom ljudske duše!

I pored svega ovog, Isus ne ostavlja svoju Nevestu. On je obećao da će biti sa nama u sve dane do svršetka sveta i da će dovesti svoju Crkvu Nevestu do slavnog stanja koje joj je i obećao. Bog je sposoban da uspostavi pravi red u srcima svoje dece. Kada se taj red obnovi i uspostavi u srcu Božijeg naroda, gde je ljubav prema njemu na prvom mestu, onda nema granice onome što će Otac nebeski dati Nevesti svoga Sina Isusa. Svrha Božijeg blagoslova je da kroz Crkvu Nevestu blagoslovi ceo svet!

Pre nekoliko godina Andre Krauč napisao je pesmu čiji je tekst veoma aktuelan za Crkvu danas: "Vrati me, dragi Gospode, na ono mesto kada sam u tebe prvi put poverovao. Osećam da sam tako daleko od tebe Gospode, ali još mogu čuti tvoj poziv. Vraćaju mi se sećanja jednostavnih stvari koje sam jednom poznavao. Moram priznati, Gospode, da sam bio toliko blagosloven, ali i pored toga duša moja nije zadovoljna. Obnovi veru moju, radost mi vrati i suze mi obriši. Pokušao sam da to uradim sam, svojom snagom. Tvoja mi je pomoć potrebna, da se vratim ponovo kući." (Andrae Crouch – "Take me back" ("Vrati me").)

Sam blagoslov, naročito materijalni, nije dovoljan za zadovoljavajući život. Bogatstvo može čak da stvori prazninu u životu. Srce može biti prazno iako je novčanik pun. Kralj Solomon koji je imao sve što je čovek mogao da poželi, doživeo je veliku prazninu i pored svega toga. Poučen tim iskustvima napisao je: "Više od svega što se čuva, čuvaj srce svoje, jer iz njega izvire život." (Priče 4:23) Hristova Crkva mora danas iznova čuti poziv svog Ženika da mu predamo naša srca (Priče

23:26). Tako jednostavno a opet tako teško. Nada ne leži u tome da iskreno pokušamo da obnovimo neke aktivnosti za Boga. Rešenje je u našem povratku izgubljenoj prvoj ljubavi prema Ženiku, a i to je Božiji rad u nama, Božija vernost i ljubav prema nama: "Obrezaće Gospod, Bog tvoj, srce tvoje i srce poroda tvoga, da bi ljubio Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim i svom dušom svojom, da bi živeo..." (5. Mojsijeva 30:6)

RASUTA I ZAROBLJENA

Druga strana stanja Crkve jeste ta, da nije jedinstvena i slobodna da bude ono što Bog želi od nje. Religiozne i političke vođe onog vremena, su u Isusu videle samo opasnost i pretnju za svoj sistem i svoju vlast. Ništa od svega dobrog što je on činio za narod i za njih nije imalo ni značaj ni vrednost a još manje su bile voljne da izgube vlast. Plašila ih je sama pomisao da bi Isus mogao biti Božiji Mesija. Ipak, su među njima postojali oni koji su verovali u njega i u momentima nadahnuća razumeli su njegovu misiju. Kajafa, prvosveštenik tog vremena, nadahnut Duhom Božijim, proročki je rekao nešto što je opisalo dva najvažnija aspekta Isusove misije: "...da Isus treba da umre za narod. I ne samo za narod, nego i da rasejanu decu Božiju skupi u jedno" (Jovan 11:51–52).

Osim velikog spasavajućeg dela Isus je bio taj koji je mogao da sakupi Božiju raštrkanu decu. Već tada je Božiji narod bio razdeljen u dva tabora – Judu i Izrael. Ovaj deo Isusove misije ne odnosi se samo na tadašnji Božiji narod, već i na celokupnu Božiju Crkvu Nevestu, koja se sastoji od Jevreja i neznabožaca. Ovo svakako ne znači da će se svi nanovorodeni vernici sakupiti u u jednu crkvenu instituciju. Ova ideja uvek postoji kod onih koji žele da imaju vlast i kontrolu nad Božijim radom. Takvo jedinstvo nije u Božijem srcu i nema Božiju podršku. Božija nepromenljiva zamisao u pogledu ovoga zapisana je u njegovoj reči: "Svojom blagonaklonošću nam je obznanio tajnu svoje volje, koju

je unapred odredio u Hristu, da je sprovede kada dođe punina vremena: da sve na nebesima i na zemlji sastavi pod jednom glavom – Hristom" (Efescima 1:9–10).

Tekst opisuje cilj Božijeg rada na zemlji. Ova zamisao mora biti motiv onoga što svaki vernik radi u ime Božije i za njegovo carstvo. Nikakva zamena ne postoji za ovu Božiju zamisao. Nijedna druga osoba, ili crkvena institucija, nema mandat od Boga da sakupi i sjedini Božiju decu. Isus Hristos je temelj i jedini motivacioni i izvršujući faktor u ovom procesu. Sve što se dodaje Isusovom svršenom činu na Golgotskom krstu, kao zahtev za jedinstvo vernika, zavodi ljude u nešto što je mimo Božije reči i zamisli. Pre nekoliko godina razgovarao sam sa osobom koja je doživela nanovo rođenje i godinama je živela u živom zajedništvu sa Bogom.

Redovno je posećivala crkvu i imala zajedništvo sa hrišćanima. U našem razgovoru ta osoba je spomenula da je odlučila da pređe u jednu od najvećih crkvenih denominacija. Pitao sam je čemu se ona sada to obraća, kada je već u životu jednom to učinila kada je prešla iz života u grehu u život sa Isusom, kao svojim Spasiteljem i obratila se Bogu. Odgovor je bio da bi to trebalo da učini da bi bila deo jedine istinite crkve? Bez obzira o kojoj crkvi se radi, usuđujem se reći da je zahtev od strane tog crkvenog pravca nebiblijski i da zavodi ljude. Zahtevati od osobe, da se nakon što se obratila Bogu kroz Hrista, pripoji toj crkvenoj instituciji da bi imala garanciju da će doći u nebo, jedan je od najsigurnijih znakova da je taj crkveni pravac neistinit sa biblijskog stanovišta. Ni jedan hrišćanski crkveni pravac, koliko god imao ispravnu teologiju, bez obzira na broj pripadnika, ne može imati spasavajuću ulogu u životu osobe! Spasenje postoji samo u jednom imenu – Isus Hristos: "Nema spasenja ni u jednom drugom, niti ima drugog imena pod nebom, danog ljudima, u kom treba da nađemo spasenje" (Dela 4:12). Crkveni pravac koji ljudima nameće osećaj i shvatanje da moraju biti deo njegovog sistema ili organizacije da bi njihov odnos sa Bogom bio priznat od Boga, stavlja sebe i svoje ime

iznad imena Isus! Time svaka takva crkvena organizacija ili pravac uzimaju na sebe lažnu ulogu "spasitelja" i sebi pripisuju autoritet koji im Bog nije dao. Takav sistem može čak biti pod uticajem antihristovog duha, time što uzima mesto u Božijem spasavajućem radu koje pripada samo Hristu.

Vernici koji su tipa Neveste, mogu se naći u svim hrišćanskim pravcima i crkvama koje propovedaju biblijsko jevanđelje. Različite denominacije nisu bile Božija ideja nego nesretan momenat u hrišćanstvu i ljudska su izmišljotina. Kroz celu istoriju različite crkvene institucije držale su Nevestu zarobljenom. Ona je uhvaćena kao ptica u kavezu i kontrolisana od strane ovih sistema. Ipak, Bog i dalje ostvaruje svoju zamisao i pored ljudskih pogreški i nebiblijskih stavova. On će osloboditi svoju Crkvu Nevestu i privesti je njenom jedinom vlasniku – Isusu Hristu, njenom Ženiku. Kada je našao Rebeku i kada su svi u njenom domu razumeli da sve to Bog vodi, Avramov sluga je hteo da krene na put, kako bi Rebeku odveo Isaku. Sve to odigravalo se pri kraju dana (1. Mojsijeva 24:11). Taj izraz nije opisivao samo vremenski momenat već označavao i fazu u kojoj se nalazio razvoj događaja. Danas uz pomoć tehnike možemo pratiti gde se nalazi paket koji smo poslali ili koji bi trebalo da primimo. U toku leta avionom možemo detaljno da pratimo gde se nalazimo na putu, koliko smo prešli i koliko je preostalo. Naš tekst takođe govori o tome da je Isak bio nestrpljiv i zabrinut i da se nemirno šetao po polju u sutonu. Govoreći iz biblijske perspektive mogli bismo reći da se i mi danas nalazimo negde "pri kraju dana". Ako posmatramo stanje hrišćanstva i Crkve generalno govoreći, moramo priznati da smo još daleko od stanja u kome bi Nevesta trebalo da se nalazi da bi bila spremna za ono što Bog Otac želi za svog Sina Isusa. I mi imamo razloga da budemo zabrinuti zbog tog stanja. Koliko dugo ćemo još morati da putujemo da bismo došli do stanja koje je dostojno imena Crkva Nevesta? Koliko dugo će san koji nosimo u nama živeti u nama samo kao san? Ko i šta zadržava ispunjenje tog sna? Šta je prepreka ostvarivanju Božije zamisli – sjedinjavanju Neveste i njenog Ženika?

Ko je Lavan?

Avramov sluga je razumeo da je našao nevestu, za sina svog gospodara. Rebeka je u svemu što se događalo naslućivala nešto nesvakidašnje. Ceo proces traženja neveste se krupnim koracima približavao svom kraju i ispunjenju. Ushićena zbog onog što se dogodilo, Rebeka je potrčala svojoj porodici da im ispriča šta se dogodilo. Tada su počele komplikacije oko privođenja celog procesa željenom kraju. Tekst nastavlja sa naizgled uobičajenom narativnošću i kaže: "Rebeka je imala brata, koji se zvao Lavan" (1. Mojsijeva 24:29). U nekim prevodima na početku ove izjave stoji "a" ili "ali". "Ali, Rebeka je imala brata..." Ono što ova misao želi da nagovesti jeste da se u procesu pojavljuje neočekivani i neželjeni momenat. Drugim rečima i u ovoj situaciji u Božiji rad počinju da se upliću ljudske ruke, ljudski interesi. Čovek počinje da kontroliše i upravlja onim što je do tog momenta Bog suvereno radio. Razlozi za to nisu novi a još manje opravdavajući.

Pošto je ušla u kuću Rebeka je ispričala svojoj porodici sve što se dogodilo napolju, izvan kuće. Čim je to čuo Rebekin brat Lavan odmah je istrčao napolje da susretne Avramovog slugu. Nešto ga je snažno motivisalo da tako energično i uzbuđeno reaguje. Sledeća rečenica u tekstu objašnjava zbog čega je Lavan uzeo stvar u svoje ruke: "Kad je video grivnu i narukvice na rukama svoje sestre, i kad je čuo kako njegova sestra Rebeka kaže: 'Tako mi je kazao onaj čovek', otišao je do tog čoveka koji je još stajao kod kamila na bunaru" (1. Mojsijeva 24:30). Lavan postaje glavna ličnost u procesu koji prerasta u pravu dramu. Predstavlja se kao onaj koji je sve praktične momente sredio za slugu i njegove kamile, što verovatno nije bilo u potpunosti istina s obzirom na običaje u toj kulturi. Ono što je pokretalo Lavana u ovome

pokazaće se jasnije, kako u ovoj situaciji tako i u dolazećim godinama u procesu stvaranja mesijanske porodice i rodoslovlja.

Lavan je odmah hteo da se tu slavi, jede i pije, što Avramov sluga odbija iz razloga što je prvo želeo da ispriča zbog čega je tu, i šta je razlog njegove velikodušnosti prema Rebeki. Pošto je zajedničko obedovanje bilo znak dubokog zajedništva, Avramov sluga je hteo da bude siguran da postoji jedinstvo srca, a ne samo interes pojedinaca u onome što Bog radi. Ovaj stav Avramovog sluge deo je mudrosti koja nam je neophodna u ovom vremenu, kada Bog sakuplja svoj narod u jedinstvo koje je neopozivi deo Crkve Neveste. Mnoge religiozne institucije u ovom vremenu organizuju prilike pri kojima se "zajedno obeduje" iako takvo slavlje nije deo Božijeg plana. Neprijatelj Božijih namera zna biti veoma velikodušan zbog ličnih interesa u svemu tome. Lavan je prototip onoga što će se kroz istoriju pokazati kao jedna od najtežih prepreka u Božijem radu sjedinjavanja svog naroda, Crkve Neveste. Duh koji se očitovao kroz Lavana aktivan je tokom istorije, ali će u dolazećim godinama doživeti svoj kraj! Nekoliko Lavanovih osobina su do sada bile glavna prepreka za jedinstvo Božijeg naroda. Bog će u vremenu koje je pred nama ukloniti ove prepreke i osloboditi svoj narod od ovog pogrešnog uticaja.

Rebekina familija, uključujući Lavana, priznala je ono što je bilo očigledno – da je ono što se događalo bilo od Boga: "Ovo je od Gospoda. Ne možemo ti reći ni loše ni dobro. Evo, Rebeka je pred tobom. Uzmi je i idi, i neka bude žena sinu tvog gospodara, kao što je Gospod rekao" (1. Mojsijeva 24:50–51). Radost Avramovog sluge je bila velika i on je ponovo darivao Rebeku, zlatom i srebrom, ali ovog puta i njenu porodicu. Kada su se složili da je sve ovo služilo Božijim namerama, onda su seli za sto i to proslavili zajedničkim obedovanjem. Došao je i trenutak kada je Rebeka trebalo da krene sa Avramovim slugom na daleki put da se sjedini sa svojim ženikom, Isakom. Činilo se da je sve bilo na svom mestu i da je put očišćen od svih prepreka za svadbu Isaka i Rebeke. Ali, u sred velike radosti i ushićenja, pokazuje

se da porodica postaje prepreka za ono što je Bog želeo da učini.

Rebekina mama i Lavan izrazili su želju da se odlazak uspori: "Na to njen brat i njena majka rekoše: 'Neka devojka ostane s nama barem još deset dana. Posle neka ide'" (1. Mojsijeva 24:55). Ova izjava opisuje momenat koji se kroz istoriju često očitovao kao prepreka Božijim nastojanjima da sjedini svoj narod jedinstvom koje Biblija opisuje. To jedinstvo je utemeljeno na Božijoj reči i nije proizvod ljudskog nastojanja i teološkog usklađivanja, često i po cenu istine. Mnogo puta do sada ljudski interesi su se, bilo da se radi o pojedincima ili organizacijama, denominacijama ili bilo kojim crkvenim pokretima, isprečili na putu kojim je Bog hteo da vodi svoj narod u jedinstvo za koje se njegov Sin molio (Jovan 17). Tri crte Lavanove ličnosti se očituju u ovom procesu i predstavljaju najčešće smetnje u radu Duha Svetoga koji teži jedinstvu Božijeg naroda.

Prva osobina je Lavanov religiozni, na izgled pobožni jezik i stil, kojim komunicira sa Avramovim slugom. Ako bi čovek uzeo u obzir samo njegove reči, Lavan je izgledao i mogao biti doživljen kao vrlo prijatna i pobožna osoba. Isti izbor reči koji Avramov sluga koristi deo je i Lavanove konverzacije. Zvuči kao da on ima najveći respekt prema Bogu i njegovom radu. Takve osobe su majstori da se prilagode sistemu i mogu da se kriju u njemu, jer sistem ne gradi iskrene i duboke odnose u zajedništvu, već carstvo na ljudskim interesima. Pošto je u takvom sistemu spoljašnost deo "religioznog koda" moguće je ostaviti utisak na druge stvarima koje imaju oblik pobožnosti a nemaju njenu silu i prirodu.

Druga osobina je ona koju apostol Petar opisuje u jednom od svojih pisama Crkvi: "I u svom će vas lakomstvu iskorišćavati lažljivim rečima. Ali osuda koja im je davno izrečena ne kasni i njihova propast ne drema." (2. Petrova 2:3) Prva stvar koju je Lavan u susretu sa Božijim radom ugledao bilo je zlato. Ono za čim mu je srce težilo, to su oči prvo zapazile. Ta želja motivisala ga je u svemu što je radio.

Izreka kaže da je "ljubav slepa"! Ovo se, nažalost često može primeniti i na Isusovu Nevestu. Mnogo puta zbog iskrenosti srca i želje da svom Ženiku Isusu bude ugodna i izrazi mu svoju ljubav davanjem materijalnih sredstava za Božiji rad, Nevesta ne vidi sakrivene motive lakomnih i neiskrenih vođa. Hiljade iskrenih vernika doživeli su ekonomski krah zato što su ih lakomi propovednici "iscedili do zadnjeg dinara". Lično sam bio prisutan na bogoslužjenju gde je propovednik započeo govor o dobrovoljnom prilogu pitanjem: "Jel' Isus vredan da mu se da najbolje?" Nastavio je sam da odgovara na to pitanje i rekao: "Svakako da jeste i zato je vredan tvoje najveće novčanice u novčaniku". Sve je izgledalo "božanski" na sastanku, a "događala" su se i velika čudesa. Ko bi pod uticajem takve atmosfere ostao ravnodušan, da ne želi dati svoje najbolje za Božiji rad? Moja supruga i ja smo imali "čudan osećaj nelagodnosti u stomaku", ali nismo hteli da "da budemo kritični prema Božijem pomazaniku i da osuđujemo", kako se to često može čuti u takvim krugovima. Svakako, "osuđivati" nije dobro, ali "prosudiivati" je biblijski i vrlo potrebno! Biblija nam nalaže da proveravamo stvari: "Ljubazni, ne verujte svakoj izjavi koju je navodno nadahnuo Bog, nego ispitujte da li takve izjave potiču od Boga, jer su mnogi lažni proroci izašli u svet." (1. Jovanova 4:1) Ubrzo nakon ovog događaja ovaj propovednik bio je razotkriven kao prevarant. "Čuda" su bila nameštaljka kao i slike iz dečijih domova za koje je između ostalog sakupljao novac.

Duh Sveti koji prebiva u nama ima sposobnost da prepozna stvari. Isus sam kaže da njegove ovce prepoznaju njegov glas i da ne slušaju glas tuđinca (Jovan 10:3–5). Drugim rečima, Božiji Duh u nama reaguje na izjave koje nisu nadahnute od Boga. Kada bi ulazili u detalje u vezi dara prepoznavanja duhova, to bi nam oduzelo mnogo vremena, ali je važno napomenuti da to nije isto što i biti skeptičan prema svemu što mojoj teologiji ne odgovara. Nazivati delovanje Duha Svetoga, između ostalog kroz razne manifestacije duhovnih darova, pogrđnim imenima, može biti blizu "hule na Duha svetoga". Istovremeno, progutati sve što

neko naziva "duhovnim manifestacijama" može biti vrlo naivno, zavodljivo i opasno po duhovni život osobe.

Mnogi iskreni vernici budu prevareni od strane osoba "Lavan tipa". Biblija kaže da će se "zbog njih pogrdno govoriti o putu istine" (2. Petrova 2:2), ali da će njihovi pogrešni motivi biti otkriveni. Takve osobe Biblija opisuje kao one koje znaju upotrebljavati srceparajuće reči o svojim i tuđim potrebama, a "žive po svojim požudama, ustima govore ohole reči i ulaguju se drugima radi dobitka" (Judina 1:14–16). Apostoli su to videli u svom vremenu a pobožni Enoh je još davno proročki video takve stvari i opisao ih. Apostol Petar je upozoravao vođe svog vremena da ne budu pastiri stada "radi prljavog, nepoštenog dobitka" već dobrovoljno i čistog srca (1. Petrova 5:2). Na materijalni dobitak niko nije imun. Bog to zna, to znamo mi i to zna naš neprijatelj.

Pre nekoliko godina bio sam na bogoslužju na kome je propovedao propovednik koga je Bog u to vreme upotrebljavao na blagoslov mnogima, širom sveta. Pastor crkve u kojoj je služio rekao mu je da će svi novčani prilozima biti njemu dati. Te večeri u hotelskoj sobi kao da je čuo glas koji mu je rekao: "Sada imaš šansu da postaneš milioner!" Prepoznao je od koga je taj glas došao i rekao je pastoru da tu ponudu ne može prihvatiti, i da će uzeti samo jedan deo priloga, ili ono čega je, prema Božijoj reči, svaki radnik vredan. Iskrenost i čistota motiva ovog propovednika je ohrabrujući primer.

Apostol Pavle začuđen piše crkvi u Korintu da su tako slepi u pogledu lažnih, samozvanih apostola, koji ih iskorišćavaju na sve moguće načine, a crkva ih oberučke prihvata (2. Korinćanima 11:13–20). Pavle naglašava da njegova ljubav prema njima nije lažna, utemeljena na skrivenom motivu da se obogati njihovim materijalnim dobrima, nego da čezne za srdačnim zajedništvom sa njima (2. Korinćanima 12:14).

Treća osobina kod Lavana će se malo kasnije potpuno ispoljiti. Kada je Jakov, Rebekin sin, i sledeća generacija u mesijanskoj familiji, morao

otići od kuće, došao je kod svog ujaka Lavana. Tada je i ova osobina u potpunosti pokazala svoje pravo lice. Oni, koji pre svega misle na svoju ličnu korist, najčešće su manipulativne osobe. Na taj način oni kontrolišu situaciju i žele biti sigurni da se ništa ne događa bez da oni imaju uvid u to. Od samog dolaska Jakov je bio manipulisan od strane Lavana. Jakov je radio kod svog ujaka i on mu je obećao svoju kćer, Rahelu, koju je Jakov voleo. Kada je došao dan da se Jakov i Rahela sjedine, Lavan ga je prevario i podmetnuo mu svoju stariju kćerku Liju (Leu) (1. Mojsijeva 29:15–25). Tokom svih godina koje je proveo kod Lavana, Jakov je bio stalno potkradan i varan. Kada je Jakov to primetio i hteo da ode od njega, Lavan bi ga preklinjao da ostane obećavajući mu mnogo veću platu. Posle svega Lavan je priznao da je znao da ga Gospod blagosilja zbog Jakova i zbog toga je i želeo da Jakov ostane kod njega (1. Mojsijeva 30:25–35). Lavan je želeo samo jedno – ličnu dobit i korist od Jakova. Sva njegova nagrađivanja bila su daleko od njegovih obećanja. Dobiti Liju umesto Rahele je bila velika prevara. Rahela je bila Jakovljeva ljubav, za nju je radio sedam godina, koje su mu se zbog velike ljubavi koju je gajio prema njoj, činile kao nekoliko dana. Ali, pohlepni i manipulativni Lavan mu je umesto nje dao za ženu onu čije ime ima dosta simbolike u ovom kontekstu – "umorna i dosadna".

Nažalost, ovo nije samo simbolika, već često teška stvarnost za sve one koji se nalaze u duhovnim sredinama u kojima je "Lavanov tip vođstva" na snazi i vodi kolo. U takvim sredinama ljudi daju sve od sebe, često manipulisani od Lavanovog tipa vođstva, sa obećanjima o divnom zajedništvu i velikim stvarima, koja najčešće ostaju samo prazne reči. Činjenica da Lavan nije osoba koja gradi iskrene odnose sa drugima, dovoljna je da pokaže da obećanja o zajedništvu u ljubavi, neće postati stvarnost. Poneseni entuzijazmom koji je vrlo snažan u početku, u takvim duhovnim sredinama, mnogi iskreno daju sve od sebe. Nije neobično, nažalost, da na kraju dožive emotivni krah i ekonomski, a ponekad i brodolom svoje vere u Boga. U takvim sredinama ljudi se često i snažno ohrabruju da daju "sve za Gospoda"

dok su nagrade za njihov trud daleko od obećanih. Na hiljade vernika danas živi izvan crkvenog sistema i zajedništva zbog teških razočarenja koja su doživeli u sredinama gde je Lavan vodio glavnu reč. Ja sam susreo mnoge iskrene vernike, koji su bili toliko duševno izudarani od autoritativnih vođa da sam se pitao da li je to stvarno moguće u zajedništvu koje bi trebalo da bude puno ljubavi i razumevanja. Doživeti takvo ponašanje u sklopu biblijskog hrišćanstva je u najmanju ruku šokantno. Osnovni ljudski moral je nedostajao, a ljubav kao da i nije postojala u takvim situacijama. O svemu ovome svedoči istorija, ali i sadašnjost u mnogim krugovima. Božiji narod je još uvek u ropstvu pod autoritetom organizacija i vođa kojima su njihovi interesi ispred dobrobiti naroda. Takve vođe još ne razumeju model vođstva koji je Gospod Isus, Ženik svoje Crkve Neveste, pokazao tokom svog života.

Kada ljudske ruke i mudrost počnu da upravljaju Božijim radom, onda se pojavljuju "Lavanovi tipovi vođa" čija skrivena želja za vlašću upravlja radom i životom crkve. Lični interes, ili interes njihove grupe, postaje važniji od interesa Božijeg carstva. Mnogi hrišćanski pravci i danas tvrde da imaju isključivo pravo na "ljudske duše" i na razne načine ih drže "svezanim" u svojim interesima.

Ovaj tip vođstva zna detaljima pripisivati nesrazmerno veliki značaj i na taj način ostavljati utisak o ličnoj predanosti, gorljivosti i "većoj svetosti" njihove grupe. Na taj način ti, na izgled, "visoki duhovni standardi" daju vernicima osećaj posebnosti, ekskluziviteta, i veće duhovnosti od drugih. Kada je Isus iscelio osobu u subotu, religiozne vođe se nisu radovala dobru koje je Bog učinio čoveku, već su bili ljuti što je time narušio sistem kojim su oni kontrolisali ljude. Sami su znali prekršiti pravila istog sistema kada su njihovi, daleko manje važni, interesi bili u pitanju. Svoju ljutnju opravdavali su tvrdnjom da to čine iz poštovanja prema Božijoj reči u svim detaljima. Upravo je to bio jedan od razloga zašto su i razapeli Gospoda Isusa. Tim vođama Isus je upućivao najoštrije reči, zbog njihove dvoličnosti i nedostatka ljubavi.

Kada je Jakov razotkrio Lavanove manipulacije i pokušao da se izvuče iz te situacije, onda je i Lavan naglo promenio svoj stav. Takve vođe znaju biti vrlo "pobožne i prijateljske" sve dok ih neko ne razotkrije. Čim primete da se ljudi ne povinuju njihovom načinu vođstva i da mogu da izgube one koji su im korisni, počnu da pokazuju i druge osobine. Počinju da prete i konflikt sa njima je skoro neizbežan, jer ne žele da izgube kontrolu, koja je jedan od najvažnijih strana njihove filozofije vođstva.

Ali, Bog je Gospodar svog rada, svog naroda i Neveste svog Sina. Crkva Nevesta neće zauvek biti vođena vođama Lavanovog tipa! Uvek dođe vreme kada i Lavan susretne superiornijeg od sebe, koji je daleko jači od njega.

BOG SE OBRAČUNAVA SA LAVANOM

Zaslepljen svojim interesima i pohlepom, Lavan je prvo pokušao da iskoristi Avramovog slugu, a na neki način i svoju sestru Rebeku, a da bi posle toga pokušao ponoviti istu stvar u sledećoj generaciji sa Jakovom i svojim kćerkama Rahelom i Lijom. Lavan je bio prepreka Božijem radu. Međutim, kada je došao momenat za sledeću fazu, Bog je Jakovu dao znak da ode od Lavana (1. Mojsijeva 31:3). Jakov želi da ode od Lavana tajno, verovatno iz straha i nelagodnog osećaja koga je imao sve vreme. Osećaj da bi mogao da bude slobodan od svake vrste kontrole i manipulacije kojoj je bio izložen, mora da mu se učinio nestvarnim. Da to neće sve ići tako lako, verovatno i nije bilo iznenađujuće. "Trećeg dana Lavan je čuo da je Jakov pobegao. On je uzeo sa sobom svoju braću i krenuo u poteru za njim, i posle sedam dana stigao ga u brdovitom području Galada" (1. Mojsijeva 31:22–23).

Jezik koji je Lavan upotrebio, kada je sustigao Jakova, iznova pokazuje da mu nikada ni na pamet nije palo da odustane od namere da i dalje

svojom kontrolom i manipulacijom iskorišćava Jakova. Njegov jezik je i dalje vrlo "sladak i klizav" ali ovog puta i preteći, što otkriva sveobuhvatno njegovu ličnost. Lavan odmah napada Jakova optužbama zbog načina na koji je Jakov otišao od njega. Optužio ga je da ga je sprečio da se na pristojan način oprusti od svoje dece i unučadi. Iako se nikada za njih nije brinuo dok su bili kod njega, Lavanu ni na kraj pameti nije bilo da sebe preispita u vezi ove situacije. Takav vođa teško priznaje svoju krivicu i greške su obično uvek tuđe a ne njegove. Svemu tome dodaje stvari koje doprinose da njegov ugled bude sačuvan i čist – govori Jakovu da mu je uskratilo mogućnost da mu priredi gozbu za odlazak. U Lavanom slučaju to je daleko od iskrene namere. Osobama koje su provele neko vreme u takvim sredinama, poznato je da ako bi htele da ih napuste, takav ispraćaj im nikada ne bi bio priređen.

Mnogi su doživeli nešto sasvim drugo, kao što se Lavan malo kasnije pokazao prema Jakovu. Kada je video da nema mogućnosti da vrati Jakova pod svoj autoritet Lavan počinje da se ponaša nasilnički i da preti Jakovu. Rekao mu je da još uvek ima vlast da mu oduzme svoje kćerke i sve što je Jakov posedovao. Uz to je rekao da bi mogao i silu da upotrebi da bi to ostvario. Ovakve reči su mnogi iskreni hrišćani i u ovom vremenu čuli od ovakvog tipa vođa. Izjava koju su mnogi čuli zvuči obično ovako: "Ako napustite našu crkvu bićete bez Božije zaštite u životu" samo jedna je od mnogih ozbiljnih i teških "pretnji" vođstva Lavanove vrste. Ovakve izjave jasan su znak uskogrudnog razmišljanja i teologije takvih osoba i duhovnih sredina. Izgleda kao da Bog zaštitu svoje dece stavlja u ruke jedne osobe ili duhovne sredine. Takav stav jednostavno razotkriva Lavanove osobine takvih vođa.

Ali, u ovoj situaciji došlo je do nečega što se ranije nije dogodilo. Bog je morao da interveniše, jer Lavana očigledno ništa drugo nije moglo zaustaviti u proganjanju Jakova. U jednom snu Bog je upozorio Lavana: "Tada je Bog došao Lavanu Sirijcu noću u snu i rekao mu: 'Pazi da s Jakovom ne govoriš ni lepo ni ružno.'" (1. Mojsijeva 31:24)

Bog je poznao Lavana i njegovo srce i smatrao je da njegove lepe reči nisu ni od kakve vrednosti u onome što je Bog radio sa Jakovom. Lavanov "pobožni jezik" nije prošao kod Boga, jer su njegovi neiskreni motivi ispraznili njegove lepe reči i njihovu sadržinu.

Ja verujem da živimo u vremenu u kome "Lavan još jednom pokušava da uzme kontrolu nad Božijim radom na zemlji". Na razne načine, još jednom će doći do pokušaja da se spreči Božija namera za Crkvu Nevestu. Duhovni sinkretizam uvek je bio jedan od najomiljenijih metoda neprijatelja da kvari pravo jedinstvo Božijeg naroda. To je jedna strana sistema ovog sveta – Vavilon je "zbrka i dezorijentacija, putem pomešanosti". Ova metoda u ime religiozne tolerancije, danas dobija sve više pristalica. Netolerantnost, naročito religiozna, se smatra najvećim istorijskim uzrokom ratova na zemlji i svrstana je među prevashodne "neprijatelje čovečanstva". U ime te tolerancije sve je lakše kuvati neku vrstu religiozne čorbe koja sadrži pomalo od svake religije u svetu. To je popularno i smatra se obeležjem savremenog, tolerantnog čoveka. Problem u svemu tome jeste Isusova izjava da je on jedini "put, istina i život" i da Bogu niko ne može doći osim kroz njega (Jovan 14:6). Ovakvu, i mnoge druge "duhovne mešavine" neprijatelj upotrebljava da bi zasenio Ženika Isusa i uneo zabunu kod njegove Crkve Neveste. Sve čemu se pridaje veća vrednost od Isusa i njegovog spasilačkog dela na Golgotskom krstu, svi drugi "važni detalji" za jedinstvo Crkve, samo su ljudska nastojanja, koja zavode srce Crkve Neveste.

Za razliku od prošlih situacija, vreme u kome živimo i koje je pred nama, ima svoju nadu upravo u onome što se na kraju dogodilo u slučaju Lavana – sam Bog Otac je morao da se umeša i da se odlučno obračuna sa Lavanom i njegovim stavom. Razlog verovanja u ovakvo Božije delovanje leži u značaju vremena u kome živimo. Vreme u kome živimo jeste vreme poslednjih priprema Neveste (Otkrivenje 19:7). Nevesta, potaknuta Duhom Svetim, sve više ispoljava čežnju za svojim Ženikom, na način koji uliva veru da će se sjediniti sa njim kao što

Božija reč opisuje. Obnova veze između Crkve i Božijeg Sina, Isusa Hrista, nada je za promene koje čovečanstvu izgledaju neostvarivo, ali će doći kao posledica Božijeg rada u njegovoj Crkvi Nevesti!

Lavan, kog Biblija opisuje u priči o Jakovu i Rebeki, živeo je i radio na prethodno opisani način. Njegovo vreme na zemlji je prošlost, ali je duh i način koji je on primenjivao u svom odnosu prema Božijem radu i ljudima, još uvek živ i prisutan u svetu, a nažalost, i u mnogim crkvama. Pre nego što ostavimo Lavana pogledaćemo još nekoliko aspekata ovog problema. Borba i problemi sa našom ljudskom prirodom ne nestaju time što doživimo nanovo rođenje. Mi jesmo nova stvorenja u Isusu Hristu i Božija prvobitna slika u nama je oživljena. Stari čovek je razapet sa svojom prirodom, ali nije mrtav. Da jeste, Božija reč nas ne bi poticala da usmrćujemo njegove osobine koje su još uvek prisutne u nama (Kološanima 3:5), a naše ponašanje bi bilo bez pogreški. Bogu hvala, što se spasenja tiče, taj stari čovek je zauvek sahranjen i nismo više grešnici koji se moraju boriti svojom snagom. Ali, naše posvećenje je proces koji će trajati dokle god smo živi.

Najistaknutije a možda i dve najjače osobine ljudske prirode jesu potreba za postizanjem/dokazivanjem i potreba za kontrolom. Svojim radom, postizanjem, pokušavamo dobiti potvrdu, kako sami od sebe tako i od drugih, da smo dobri, pametni, sposobni. Kroz to tražimo našu vrednost. Potreba da kontrolišemo stvari, ima svoj koren u strahu od onoga što nam se čini kao pretnja našem životu i našim životnim zamislima. Druga strana ove osobine jeste ta, da kontrolom čovek svesno ili podsvesno, pokazuje i svoju nadmoćnost nad okolnostima i drugim ljudima. Ove osobine su najčešći faktori koji se mešaju i utiču na Božiji rad sa nama i kroz nas. Jedna od najvećih životnih misterija jeste rizik koji je svemoguć i savršeni Bog uzeo kada je odlučio da svoj rad na zemlji ostvaruje u saradnji sa nesavršenim čovekom. Koliko god

je čovek kao stvorenje fantastično stvoren, na Božiju sliku, ipak je pad u greh slomio njegovu sposobnost da živi onako kako je živeo pre toga. Iako nas doživljaj nanovnog rođenja vraća u obnovu prvobitnog stanja, ipak praktično nema puno onih koji kroz život i rad sa Bogom nikada ne naprave grešku.

Da se greške prave zbog našeg nepotpunog razumevanja Božijih puteva i načina rada i nije najveći problem. Božije sluge su kroz istoriju pravile velike i teške greške, sa posledicama po njih i njihovu okolinu, ali Bog je ipak uspeo da kroz te iste ljude učini velike stvari. Bog ima i razumevanje i strpljenje za naše slabosti. Stvar postaje teža i ozbiljnija kada čovek u svojoj oholosti, počne da kontroliše ono što Bog radi, formira i usmerava prema svojim zamislima, ukusu i motivima, koji nisu u skladu sa Božijim namerama.

Jedan događaj u istoriji Božijeg naroda Izraela ostavio je teške posledice na razvoj cele nacije. Došlo je do rascepa nacije na dva tabora. Kralj Jerovoam dobio je vlast nad većim delom naroda i dobio je potvrdu da je Bog dozvolio da tako bude (1. Carevima 11:27–31). Iako je Bog inicirao celi proces, Jerovoam je odmah počeo da kontroliše situaciju time što je svoje interese stavio na prvo mesto. Plašeći se da će narod otići od njega, time što bi išao u Jerusalim da tamo prinosi žrtve Gospodu, počeo je stvarati sistem kojim je hteo da kontroliše narod i brani svoje interese. Već sam taj stav bio je čudan – čovek kome je Bog dao priliku da postane kralj bojao se mogućnosti da narod ide da obožava Boga na mestu koje mu je Bog odredio? Da se to ne bi dogodilo napravio je dva žrtvenika i dva zlatna teleta i rekao narodu da je to bog koji ih je izveo iz zemlje Egipatske (1. Carevima 12:28–33). Božija reč kaže da je time zaveo narod u greh. Pažnja naroda i predanost njihovog srca bili su skrenuti sa Boga prema idolima. Sve se događalo zamaskirano i pod parolom da će narod i ovako služiti Bogu, te da im je lakše da prinose žrtvu tu, nego daleko da putuju do oltara koji je Bog odredio. Ono što je Jerovoam uradio podseća na ono što je sveštenik Aron, mnogo godina pre toga, uradio

pod pritiskom naroda. Verovatno je na neki način narodu ovo i odgovaralo, jer nisu morali previše da se žrtvuju, a ipak su mogli da donekle umire savest. Jerovoam je stvorio jedan alternativni sistem, sa slavama koje su bile nalik na one slave koje im je Bog dao da drže. Sam je odredio datume za te slave, iako je Bog Izraelu već dao kalendar kada da slave njegove slave. Osim toga sam je odredio sveštenike, koji nisu bili leviti, koje je Bog odabrao za tu službu.

INSTITUCIJE

Čitajući ovaj tekst teško je u njemu ne videti sličnosti sa današnjom praksom u mnogim sredinama. Različite denominacije i grupe imaju svoje institucije. Na sastancima i konferencijama istih govori se o "našoj posebnosti", našoj misiji i našim potrebama. Nema ničeg lošeg u tome da različite grupe govore o onome što Bog čini kroz njih, naročito ako se to čini u duhu poniznosti i svesnosti o drugim delovima Hristovog tela. Praksa iz prošlih vremena, nažalost, više govori o suprotnom. Naglašavanje interesa određene grupe/denominacije više je doprinelo cepanju nego jedinstvu Hristovog tela.

Takve i slične aktivnosti često su služile pojačavanju osećaja pripadnosti posebnoj grupi. Ako ti osećaji ujedno utiču i na opadanje ljubavi prema ostalim vernicima u Hristovoj Crkvi, onda stvar dobija sasvim drugi značaj. Stvar tada dobija osobine koje su se očitovale u ponašanju Jerovoama – interesi jedne ličnosti, ili jedne grupe ljudi, bivaju važniji od interesa Božijeg carstva i jedinstva njegove Crkve Neveste. Grupa se sve više distancira od zajednice sa drugima i time doprinosi raskolu Hristovog tela, što je greh u Božijim očima. Jer, kada neko ne raspozna Hristovo telo, Crkvu Nevestu, jedinstvo zajedništva nanovorođenih vernika, i vrednuje interese jedne grupe više od interesa Crkve Neveste, bez obzira koja je osoba ili grupa u pitanju, onda time doprinosi rušenju onoga što Bog gradi. Takvo razmišljanje i praksa stoje u suprotnosti sa Božijim namerama za njegov rad na

zemlji.

Takve grupe u skladu sa svojom specifičnom teologijom, koju smatraju ispravnijom od drugih, odgajaju u svojim biblijskim školama i seminarima svoju vrstu sveštenika, pastora i vođa, sa ciljem da služe vizijama i radu te specifične grupe. Najtragičnije od svega u ovome je to da se retko kada na programu u tim školama može naći predmet kao što je – "ljubav prema celom Hristovom telu, to jest drugim denominacijama i pokretima". Da cela stvar nije samo problem prošlosti vidi se i danas u načinu na koji mnoge crkve zapošljavaju pastore. Mnoge Božije slugе nikada ne bi mogle raditi u nekim crkvama, zbog toga što ne poseduju diplomu njihove biblijske škole! Bez obzira na očiglednost Božijeg poziva, dara i blagoslova nad tim osobama, mesta za njih nema u pojedinim crkvama zato što nisu deo dotičnog pokreta ili grupe. To se događa kada čovek, gonjen osobinama svoje nepotpuno obnovljene ličnosti, uzima kontrolu nad Božijim radom. Ljudski sistem zamenjuje Božiji način. Isusova Crkva Nevesta jeste manifestacija biblijske raznolikosti u kojoj Duh Sveti odlučuje o tome ko je prikladan za koje mesto i za koju službu. Diplome danas pokušavaju zameniti ono što je za Boga još uvek važnije.

I pored ove žalosne stvarnosti, uvek je bilo, i danas ima, osoba, grupa i škola koje su se u ljubavi držale onoga što je Bogu ugodno. Njima je najvažnije ono što je Bogu najvažnije. "Bog danas radi nešto novo" među svojim narodom. To novo nije u stvari ništa novo, jer je uvek bilo na njegovom srcu. Bog podiže ljude koji imaju perspektivu koja je šira od "jedne grupe". On ne podiže samo pojedince, već celu novu generaciju, sa novim razmišljanjem. Njima imena pokreta i denominacija ne znače puno. Ne mogu ni da razumeju zbog čega je sve tako i koliko god im "roditelji" objašnjavali "opravdanost" svih tih grupa, oni sami kažu: "Pa, zar se ne radi o Isusu?".

Jedan od mojih prijatelja proveo je dvadeset i četiri godine u jednoj

grupi, koja je bila vođena i potpuno kontrolisana od strane pastora. Njihova teologija i način bogoslužjenja bili su po svemu slični bilo kojoj drugoj crkvi. Sami su, kao što to obično biva sa takvim grupama, mislili da niko ne sledi Božiju reč tako revnosno i ispravno kao oni. Pastor je bio taj koji je "čuo Božiji glas i dobijao otkrivenja" (svakako, sve prema njegovoj sopstvenoj tvrdnji) za pravac u kom crkva treba da ide, kao i za sve ostalo. Čak su i privatni životi članova crkve bili podvrgnuti njegovoj kontroli i odlukama, od detalja do takvih životnih odluka kao što je biranje bračnog druga. Gde je trebalo da stanuju, da bi tamo služili Bogu, takođe je bilo na pastoru da odluči. Novac koji je trebalo davati nije bio direktno određen ali im je bilo konkretno preporučivano koliko bi trebalo da daju "za Božiji rad". U ovom slučaju je sav novac završavao u pastоровom džepu, koji je živeo u luksuzu, daleko od članova crkve i uvida drugih ljudi.

Jednom prilikom moj prijatelj je pitao pastora nešto u vezi naučavanja. Pastor je to shvatio kao pobunu protiv njegovog autoriteta i zapretio mu da "bi mogao biti kažnjen bolešću od Boga" zbog takvog stava. Ovakvu izjavu svom bratu u Hristu, bez obzira što je on bio "samo običan član crkve" ne može dati vođa koji ima Isusovog duha i pastirsko srce. Ali vođa sa Lavanovim srcem takve izjave daje vrlo često. Kasnije se pokazalo ko je ta osoba u stvari bila – lažni pastir. Ovakvo ponašanje je vrlo često znak koji tip vođe je osoba i kakva je duhovna sredina. Posedovati ljude kontrolom i pretećim "autoritetom" sušta je suprotnost biblijskom modelu vođstva. Držati ljude na nivou na kome su "uvek zavisni" od višeg autoriteta, bilo da je u pitanju osoba ili grupa, takođe je jedan nezdrav aspekt duhovne sredine. Želja i namera apostola Pavla sa njegovom službom uvek je bila da svaku osobu učini zreloom, kako bi mogla biti zreoo i samostalan Hristov sledbenik i učenik (Kološanima 1:28). To ne znači da ne trebamo druge u svom hodu sa Bogom. Ipak, svaka zavisnost od viših autoriteta na način koji Lavanov tip vođa želi da primenjuje, nije biblijska i čini opasan momenat u rastu pojedinaca i grupe.

Granice koje su kroz istoriju stvorene između vernika, bilo teologijom ili posesivnim vođstvom, sve više nestaju. Vernici koji imaju srce Neveste nalaze jedni druge sve više i lakše, "preko svih granica" koje su se podigle u prošlosti. Ne govorimo ovde o razvodnjenoj ekumenskoj teologiji, u ime ljubavi koja ne priznaje istine jevanđelja! Ovo je zajedništvo srca, među onima koji stoje na biblijskom temelju spasenja kroz Hrista, njegov rad na krstu i jedinstva u njemu. Nijedno ime, osobe, grupe, pokreta ili institucije nije imalo i nikada neće imati ulogu sjedinjavanja Božijeg naroda! Ime Isus je jedino ime koje ima silu da spasi i ujedini! Božiji duh verniku daje sposobnost da prepozna pravu Božiju decu.

Tragično je videti kako različiti teološki sistemi i duhovne sredine odgajaju i formiraju vernike. Članovi različitih duhovnih grupa mogu se prepoznati po njihovom izgledu i ponašanju. Sećam se jednog putovanja vozom. Sedeo sam u kupeu i u jednom momentu nova osoba je ušla u kupe. Čim sam je ugledao u meni je jedan glas rekao da je pripadala jednoj poznatoj religioznoj grupi. Hteo sam to proveriti i započeo razgovor sa njom. Nakon svega nekoliko minuta dobio sam potvrdu za ono što sam u prvom trenutku video. Isto se dogodilo i u par drugih situacija. Razlog je to što neke grupe odgajaju i formiraju vernike prema svojoj specifičnoj teologiji i sistemu vrednovanja i ponašanja i na taj način prave kopije. Jevanđelje to ne radi. Jevanđelje izgrađuje svaku osobu prema originalu koji ta osoba predstavlja. Bog nije stvorio "duhovni inkubator" ili fabriku duplikata i kopija, već radi samo sa originalima. Religija, naime, uvek stvara kopije svog sistema.

Crkva Nevesta neće imati sličnosti ni sa jednim posebnim pokretom ili sistemom. Nevesta je zajedništvo pojedinaca koji su spašeni i obnavljaju se u svom originalu, sjedinjeni u ljubavi prema svom Ženiku Isusu Hristu i jedni prema drugima. Sličnost među milijardama Isusovih sledbenika jeste u tome da se mogu prepoznati prema karakteru njihovog Spasitelja i Gospoda, koji se očituje u njihovom ponašanju i međuljudskim odnosima. Bog je čoveka stvorio slobodnim i jevanđelje

mu vraća slobodu, koju mu je pad u greh oduzeo. Apostol Pavle upozorava vernike da paze da im niko tu slobodu ne ukrade, ponovo ih uvodeći u ropstvo sistema! (Galatima 5:1).

SLUŽBE

Mnogi su napustili crkve, institucije i organizacije, zato što su uvideli da je sve vođeno i kontrolisano od strane vrha, kao što je to praksa u svetu, i da se od njih očekivalo da se podvrgnu tom sistemu. Osobe koje nisu bile spremne da u svemu budu slepo poslušne i lojalne, i pored svoje Bogom dane obdarenosti i iskrenosti, nisu mogle da dobiju mesto u takvom zajedništvu gde bi služile svojim darovima. U takvim sredinama potpuna podložnost vođstvu važnija je od Božije volje za pojedince. Mnogi koji su, u čežnji za slobodom, napustili takve sredine i započeli nešto novo, nažalost, i sami su uskoro napravili istu grešku – stvorili novi sistem, samo po njihovom ukusu. To je isto jedan od načina "stavljanja ljudskih ruku na Božiji rad". U opasnoj zoni za ovakve poteze nalaze se naročito osobe koje smatraju da pripadaju onoj grupi službi za koje Biblija kaže da su date na izgradnju Crkve (Efescima 4:11–13).

Ako je crkva građena po piramidalnom modelu, te je pastor "glava crkve" onda će verovatno doći do problema, te će se neka od ovih službi osećati ograničenom u toj crkvi. Pastor je titula koja prema svojoj definiciji i praksi u današnjim crkvama ne postoji u Bibliji! Mnogi su iz tog razloga započeli drugu crkvu. Obično se oko tih vrlo snažnih ličnosti okupljaju ljudi i tada se događa ono što Pavle opisuje, da vernici poprimaju svoj identitet u pripadnosti "Pavlu, ili Petru, ili Apolu" (1. Korinćanima 3:4). Pavle to naziva telesnim načinom razmišljanja koje ne bi trebalo da postoji u Hristovoj Crkvi. S obzirom da su čak i te "velike službe" samo obični ljudi, mnogo puta im godi da se oko njih i njihove službe stvara malo carstvo, koje oni i te kako brižljivo čuvaju i grade. Godi im da ih ljudi slede, te se i ovaj način ne razlikuje puno od

Lavanovog, iako je sve krenulo u "ime slobode od strane kontrolišućeg sistema" u kom su ranije živeli. Umesto da svakog vernika poučavaju da bude zreo sledbenik Isusa Hrista, čime oni sami vremenom prestaju da budu neophodan faktor, njima godi takva uloga. Biti na blagoslov nekome svojim darom je pozitivna stvar. Biti stalan neophodni momenat za istu osobu je nezdravo i opasno.

Prorok Agej opisuje stanje Božijeg naroda, za koje bi mogli reći da je bilo posledica ovoga što smo spomenuli u vezi institucija i službi. Božiji narod i oni koji su ga vodili, govorili su da još nije vreme za izgradnju doma Gospodnjeg, dok su svi gradili svoje privatne kuće. Koliko god da su se oko svega trudili ništa nije uspevalo niti donosilo rezultate koje su očekivali (Agej 1:3–11). Apostol Pavle opisuje isti duh u svoje vreme i kaže da "se svi drugi brinu samo o sebi, a ne o onome što pripada Hristu Isusu" (Filipljanima 2:21). Ovo su reči Božijih proroka, koje institucije, pokreti i denominacije, kao i pojedinačne službe, već vekovima ignorišu! Međutim, vreme dolazi kada će redosled biti promenjen. Bog podiže vođe koje će se više brinuti za njegov dom i njegovu Crkvu Nevestu, nego za interese jedne grupe. Sve službe koje je Bog podigao i dao Crkvi moraju postati sluge Božijem narodu a ne jednoj grupi. Moraju biti sluge Božijem narodu a ne gospodari.

Crkva Nevesta počinje sama da uviđa da oni koji se ponašaju kao njeni vlasnici i gospodari, zahtevajući predanost i ljubav za svrhe koje ne stavljaju Božiji dom i carstvo na prvo mesto, nisu pastiri po Božijem srcu. Nevestina čežnja za svojim ljubljenim Ženikom jasno je izražena u rečima: "Reci mi, ti koga voli duša moja, gde stado paseš, gde ti stado počiva u podne? Zašto da budem u tugu zavijena među stadima drugova tvojih?" Jedan drugi prevod kaže: "... da ne lutam. tražeći te, oko stada tvojih drugova" (Pesma 1:7). Ovakva čežnja Neveste Crkve za svojim Ženikom Isusom nikada nije bila jača nego danas. Nakon vekova u kojima je bila i progonjena i iskorišćavana od lažnih posednika i organizacija, Nevesta danas dolazi do momenta kada će joj Bog otvoriti oči na način koji će joj želju učiniti toliku jakom, da će

vapaj njenog srca doći do srca nebeskog Oca. Umorna je od traženja svog voljenog u različitim stadima koja su obećavala njegovu prisutnost i slavu, a davala su, kao i Lavan, nešto sasvim drugo – svoju teologiju, propovedajući više sebe i ime svoje denominacije ili pokreta, nego svog Ženika. Istrošena stalnim izazovima na predanje i davanje da bi se vizije umišljenih vođa ostvarile, koje ponekad nisu bile ništa drugo do mašta ljudskog srca, radi lične veličine i popularnosti. Ali, još uvek je puna čežnje za onim koji je sve za nju!

Sve to je bacalo senku na njega koji je naše sve, koji jeste čežnja srca onih koji pripadaju Nevesti. Crkva je danas u istoj situaciji kao i nevesta u "Pesmi nad pesmama" na granici iznemoglosti da i dalje veruje da će svog dragog naći u vrtlogu i zbrci religioznih ponuda, stalnog takmičenja između različitih stada i njihovih vođa. Oni čiji zadatak je bio da stado vode pravom Pastiru, umesto toga vodili su stada "sa brda na brdo" (Jeremija 50:6) duhovnih trendova, misleći da to znači biti duhovan i jak vođa. Takve vođe su zaboravile reči Jovana Krstitelja koji je razumeo da je bio samo prethodnik i da je njegov zadatak bio da dovede ljude Ženiku i njemu ih preda.

Nešto se novo događa među Božijim narodom danas! Bog podiže pastire čija srca gore od čežnje da vide Nevestu Crkvu obnovljenu i isceljenu. Oslobođanje i sakupljanje Neveste Crkve je rad Duha Svetoga u ovom vremenu i godinama koja su pred nama.

Nevesta se budi i polako izlazi iz svog zarobljeništva.

Iscljenje neveste

Iskustvo Božijeg naroda Izraela, kada je zbog neposlušnosti prema Bogu, trpeo pod vođstvom samoodabranih kraljeva, pomoglo im je da posle svega dođu do zaključka: "Gospode, Bože naš, drugi su gospodari umesto tebe vladali nad nama. Samo uz tvoju pomoć spominjaćemo tvoje ime." U jednom drugom prevodu stoji: "...ali tebe jedinog, ime tvoje, častimo" (Isaija 26:13). Svaki drugi zaključak bio bi nepravedan i neistinit. Ko je bolji vladar od Boga? Ko poznaje ljudsko biće bolje od Stvoritelja? Ko se brine više od nebeskog Oca? Ko ljubi čoveka, i svoju Crkvu, više od njenog Ženika?

Osobe koje su bile pod Lavanovom vlašću zadobile su duboke rane na duši. Otići od Lavana znači doživeti slobodu. Nedavno me je nazvala starija osoba, koja je upravo napustila jednu takvu sredinu. Doživljaj oslobođenja se mogao čuti u njenom glasu. Rekla mi je da je doživela da joj je Gospod rekao da beži odande ako želi svoj život da sačuva! Iste reči je čuo Jakov a i mnogi drugi. Međutim, pobeći iz takvih sredina nije uvek lako i bez problema. Kada je Izrael trebalo da bude oslobođen od svojih neprijatelja, koji su vladali nad njima, mnogo puta je proces oslobađanja bio vrlo dramatičan. Jedan od proroka opisuje to na način koji je veoma sličan onome što se događa ljudima koji moraju bežati od Lavana: "Kao kad pastir istrigne iz lavljih usta dve golenice ili deo uha, tako će biti istrgnuti sinovi Izraelovi koji sede u Samariji na raskošnoj sofi i na postelji iz Damaska" (Amos 3:12). Mnogi su ovo doživeli i osećaju se kao da su pobjegli iz rata u kome je duša bila ranjena i iskidana.

Rane se ne zacele time što neko izađe iz takve sredine. Ponekad je potrebno da prođu godine da bi se takve osobe ponovo usudile da

priđu crkvi i zajedništvu. Moj prijatelj, koji se otrgao iz sredine u kojoj je pastor kontrolisao sve, nije imao snage ni posle nekoliko godina da ide u crkvu. Naše zajedništvo u Hristu i naše prijateljstvo je bilo ono što su on i njegova supruga bili u stanju da prime. Kada bih ja krenuo na neki put i spomenuo mu da nosim pomoć za siromašne uvek je bio voljan da tome doprinese. Znajući koliko novca mu je manipulativni vođa izvukao iz džepa, koliko se žrtvovao za crkvu u kojoj je bio i koliko ga je ta sredina ranila, znao sam da je put nazad dugačak i da je za isceljenje takvih rana potrebno vreme. Prilikom jednog takvog putovanja on me je iskreno upitao: "Kako da budem siguran da i ti nisi isti kao što je i moj prethodni pastor bio? On je uvek bio tako ubedljiv i niko od nas nije sumnjao da je iskren, dok se stvar nije razotkrila". Moj odgovor na to je bio da ga potpuno razumem i da ne uzimam to lično, te da jedini način jeste da naše zajedništvo bude iskreno i da hodamo u svetlu. Već u prvoj Crkvi suočavali su se sa istom problematikom. Lažni apostoli iskorišćavali su iskrene vernike. Apostol Pavle je mogao da živi i u oskudici, ali nikada nije primenjivao metode pridobijanja novca za sebe i svoje interese koje su ovi lažni apostoli koristili.

Jedna od najefektivnijih metoda koju neprijatelj upotrebljava kako bi smetao Božijem radu jeste da ljude "izmori i istroši oko Ismaila". Kada Bog da obećanje svom narodu, obično ima onih koji zbog svoje nestrpljivosti, ili pak nerazumevanja Božijeg načina rada, pokušavaju da ta obećanja ostvare na ljudski način. Otac vere, Avram, napravio je upravo tu grešku. Ne mogavši da čeka na ispunjenje obećanja na Božiji način, i u njegovo vreme, uzeo je stvar u svoje ruke. Verovatno iskreno misleći da je učinio pravi korak, napravio je grešku koja je mogla pokvariti sve što je Bog za njega zamislio. Avram je pokušao da ubedi Boga da je Ismail dovoljan i samo kad ga Bog blagoslovi, sve ostalo će biti dobro. Koliko god da Bog želi da blagoslovi sve naše iskrene napore ipak dela naših ruku nisu ta kroz koja Bog izgrađuje svoje carstvo. Božija volja na zemlji ostvaruje se kroz osobe koje su kanali za njegov rad, a ne pokretači i upravljači tog rada.

Mnogo puta iskreni vernici, verujući da su vizije vođe isto što i Božija volja, kao što neke vođe i naučavaju, daju sve za ostvarivanje vizije, da bi na kraju razočarani uvideli da je to bila ljudska zamisao a ne Božija volja i inicijativa. Posle toga, kada Božije vreme dođe da se njegova obećanja i planovi ispune, mnogi od tih istih vernika nemaju snage, a često puta ni vere, da se iznova daju onom što Bog želi da uradi. Toliko puta su pre toga verovali onome što su vođe predstavljale kao Božiju volju, da na kraju, kada sam Bog kaže da je sada vreme za to, nemaju više vere. Mnogi hrišćani su ohladneli u ljubavi i hodanju sa Bogom zbog pogrešnih vizija kojima su dali tolike godine svog života. Mnogima je u ovoj oblasti potrebno isceljenje od prethodnih iskustava kako bi ponovo dobili veru da je Božija reč, izgovorena u Božije vreme i na njegov način, još uvek vredna poverenja.

Druga oblast u kojoj bi Nevesta trebalo da doživi isceljenje opisana je u sledećem tekstu: "Neko će ga upitati: 'Kakve su ti to rane po telu?' A on će odgovoriti: 'Zadobio sam ih u kući onih koji me mnogo vole.'" (Zaharija 13:6) U jednom prevodu stoji da je rane zadobio "kod svojih prijatelja kada su želeli da ga vaspitaju, poprave". Disciplina je važan deo života i čovekovog duhovnog razvoja. Da su ponekad potrebni ukori i opomene, sigurno nije nikome od nas nepoznato. Kada, na koji način i kakve metode se primenjuju odlučuje da li će disciplina imati pozitivan uticaj ili naneti rane. U raznim crkvama su se u prošlosti primenjivale metode za korekciju i disciplinu članova koje nisu uvek imale svoje poreklo i opravdanost u Božijoj reči. Osobe su mogle biti isključene iz zajedništva zbog pogrešne dužine kose, zbog nepristojnog odevanja, posete mestima na koja se, prema crkvenim moralnim pravilima, apsolutno nije smelo odlaziti, ili su se u slobodnom vremenu bavili aktivnostima koje nisu bile duhovne.

Ne tako davno jednom od mojih prijatelja nije bilo dozvoljeno da uđe na bogoslužje u jednu crkvu, jer je bio nedolično obučen, prema shvatanjima te crkve. U pitanju je bila osoba srednjih godina, sasvim pristojno obučena. Ista ta crkva znala je da govori o drugim crkvama

na veoma potcenjivački način a uzvisivala je sebe i svoju duhovnost. U njihovim očima je "pogrešno oblačenje" bilo veći greh od ponosa koji kod sebe nisu primećivali. Za mnoge crkve je kratka kosa kod žena bila daleko veći problem od "dugačkog jezika". Zbog "dugačkog jezika" retko da je ko bio isključen iz zajedništva. Donekle se može razumeti da se u želji za čistotom može preterati i ući u legalizam. Da se nakon uviđanja greške ne može izviniti zbog toga, nije ni blizu biblijskom načinu ponašanja. Starije generacije bi, bez obzira na njihovu iskrenost u svom pogrešnom ponašanju, mogle smoći snage da se izvine za nebiblijske metode koje su primenjivali. To se danas, nažalost, retko događa i na taj način stvara se razdor i jaz između generacija. Mnogo puta se to opravdava lošim argumentima, umesto da se prizna da je bilo pogrešno i na taj način ojača jedinstvo "srca očeva i srca sinova" (Malahija 4:6). Ovo se ponavlja kroz istoriju i skoro uvek ima generacija, koja zbog legalizma, nebiblijski tvrdog i nemilosrdnog ponašanja crkve, okrenu leđa crkvi, a nažalost neretko i Bogu. Generacija koja doživi duhovnu probudu i obnovu obično vremenom padne u ovu zamku i tako ostavi loše nasleđe svojoj i fizičkoj i duhovnoj deci!

Jedna knjiga u Bibliji opisuje ovu problematiku na vrlo ozbiljan način. Kada je nevesta počela da traži svog ženika, tekst nam opisuje šta joj se dogodilo: "...Tražila sam ga, ali ga nisam našla. Zvala sam ga, ali se nije odazvao. Sreli su me stražari koji grad obilaze. Tukli su me, ranili su me. Stražari sa zidina uzeli su mi ogrtač moj." (Pesma 5:6–7) Stražari su u stvari slika službi koje je Bog postavio da se brinu za stanje svog naroda, a pre svega slika proročke službe. Isus je pravi i veliki pastir svoga naroda, koji svoju Crkvu uvek odgaja s ljubavlju. On je sebe dao i žrtvovao za svoju Nevestu, da bi je jednog dana mogao dobiti čistu i bez mane. Da bi taj cilj postigao Isus "ne tuče svoju Nevestu"! To ne bi trebalo da čine ni oni koji su njegovi predstavnici i sluge.

Pre nekoliko godina govorio sam na ovu temu. U sred propovedi Duh

Sveti mi je pokazao da sam ja bio jedan od tih "umišljenih proroka" koji je svojim rečima i stavovima "tukao Nevestu". U svom mladalačkom entuzijazmu i pogrešnom shvatanju proročke službe, ja bih u većini situacija video nedostatke crkava i cele Hristove Crkve. Misleći da je moja gorljivost za Boga bila veća od one koju su drugi pokazivali nemudro i nemilostivo bih ukazivao na nedostatke crkava i istinama iz Božije reči "udarao bih" po njihovim manama. Priznao sam to u propovedi i molio Boga da mi oprostí zbog ovakvog stava. Ne tvrdim da sam danas sasvim slobodan od svakog ljudskog razmišljanja i ponašanja, ali se molim da mi Gospod da njegovo srce za Nevestu, njegovu Crkvu. Nevesta neće susresti svog Ženika puna modrica od "umišljenih proroka". Jedan deo Hristove Crkve i dalje se nalazi "na lečenju" posle svega čemu je bio izložen i što je doživio od takvih vođa i sredina. Ali, Bog je sposoban da izleči svoju Crkvu, svojom očinskom isceljujućom ljubavlju. On to čini kroz vođe koje imaju njegovo srce i koje su pravi pastiri njegovom stadu. Takve vođe su spremne da se žrtvuju za Nevestu, zato što znaju kome pripada i za koga je pripremaju.

Posle ovakvog tretmana od strane "stražara" nevesta je otvorila srce svojim prijateljicama i zamolila ih da poruče njenom ženiku: "Zaklinjem vas, kćeri jerusalimske, ako nađete dragog mog, recite mu da bolujem od ljubavi" (Pesma 5:8). Ove reči dotiču dubinu srca. Nevesta sama ima u svom srcu ljubavi prema svom dragom, ali njega ne nalazi. Čežnja za Ženikom je neuništiva u srcima onih koji su sreli svog Spasitelja i doživeli njegovu ljubav. Umesto da joj pomognu da nađe svog ženika ovi stražari su mnogo puta koristili svoj položaj na način koji joj je više našao nego pomogao. Hristova Crkva na mnogim mestima u svetu je jedna zbunjena i zalutala Nevesta, čije telo i duša nose modrice od udaraca vođa i sistema. Ipak, pored svih teških doživljaja i razočarenja, pre nego dođe vreme za nebesku svadbu, Otac nebeski će svojom ljubavlju i brigom isceliti svoj narod i pripremiti Nevestu za svog Sina Isusa. Njena ljubav pripada njemu i nikome drugom.

Iseljena i obnovljena, ova Crkva Nevesta će živeti u odnosu sa svojim Ženikom Isusom na način koji će jače i jasnije nego ikada biti manifestacija prve zapovesti, da ljubi Boga svoga celim srcem, celom dušom, svim umom i svom snagom svojom!

Božija revnost i ljubav će to učiniti za svedočanstvo celom čovečanstvu!

Povratak prvoj ljubavi

Kada Biblija opisuje zajedništvo Boga i njegovog naroda, ona ga upoređuje sa bračnim savezom: "Ja sam prolazio pored tebe i video sam te, i bilo ti je vreme za udaju. Raširio sam svoje skute nad tobom i pokrio tvoju golotinju, zakleo sam ti se i sklopio savez s tobom", govori Gospod, "i tako si postala moja." (Jezekilj 16:8) Ovo su reči osobe koja ispunjava svako svoje obećanje. Bog nikada ne prekida savez samoinicijativno! U trenucima najveće nevernosti njegovog naroda Bog ih je ljubio i nije ostavio Izrael zauvek. Ostao je veran svom savezu sa njima. Ni jedan prorok u Bibliji ne spominje samo mane naroda i onda tu stane. Sve proročke poruke, koliko god da su sadržale ozbiljne i oštre opomene, uvek su završavale sa porukom nade i uverenjem da njegova ljubav za njih nije prestala. Naš Bog je veran Bog u kome nema prevare (5. Mojsijeva 32:4). On ostaje uvek veran svojim obećanjima i svom savezu. Zato ne odbacuje ni jednu osobu zauvek, već čini sve da bi pojedinca i svoj narod vratio k sebi, kao što je napisano: "Ali Bog ne oduzima život, nego je omogućio da onaj koga je neko prognao ne ostane progan pred njim." (2. Samuilova 14:14)

Ponekad, u teškim situacijama, čini nam se kao da nas je Bog napustio. Kao što Bog kaže Izraelu da ih je za trenutak "ostavio" (Isaija 54:7) ali ne zauvek, već da će ih u svojoj velikoj milosti vratiti sebi. Božije delovanje sa osobom, narodom i celim čovečanstvom, uvek je motivisano željom da nas vrati k sebi. On želi da mu se vratimo i ostanemo, jer u njemu i kod njega je smisao našeg postojanja.

Šta čini Bog da bi se to ostvarilo i da bismo se mi vratili njemu i našoj prvoj ljubavi za njega? Možda je njegov način drugačiji od onog koji bi mi primenili u kriznim situacijama našeg braka, ili drugih odnosa – malo

cveća, po neki poklon, neko novo interesantno putovanje i tome slično. Njegovi putevi nisu naši putevi, njegove su misli daleko iznad naših (Isaija 55:8–9). Ali, jedno je sigurno – njegove misli, putevi i načini ophođenja sa nama, uvek su najbolji, iako nam ne izgledaju tako i često nam nimalo ne prijaju.

Kada je Izrael, Božiji narod, okrenuo leđa Bogu, iako nije ničim pokazao želju i nameru da mu se vrati, Bog je započeo kampanju za "obnovu braka i prve ljubavi". Knjiga proroka Osije govori o Božijem načinu da svoj neverni narod vrati k sebi i zadobije iznova njihova srca. Prorok koji o tome piše može da razume osećaje koje Bog ima, jer je i sam bio oženjen ženom koja mu je bila neverna. Cela knjiga govori o dramatičnosti i istrajnosti Božije borbe za srce svog naroda. Na kraju možemo videti da se Izrael vraća Bogu i da je odnos dobio dimenziju koja je bila izgubljena, a bila je i jeste neophodna – prva ljubav je obnovljena.

Izrael je hodao stranputicama i sledio svakog boga i religiju koja je obećavala nove duhovne avanture i blagostanje. Glupost takvih odluka je bila očigledna, jer kako može neki napravljeni bog da pruži više od onoga što Stvoritelj može. Bog je ipak bio odlučan da sačuva odnos između njega i njegovog naroda. Sigurno da je ponašanje Izraela nanosilo bol onome koji ih je stvorio i voleo pravom ljubavlju. Njihovo srce otpalo je od Boga u tolikoj meri da su i njegove blagoslove pripisivali svojim "ljubavnicima", drugim bogovima i svojim zaslugama. Reč "ljubavnik" može se odnositi na različite stvari, jer znači "gajiti ljubav prema nečemu, osećati privlačnost ka nekome ili nečemu". To mogu biti materijalne stvari, ideologije, aktivnosti, nešto čemu čovek daje prednost i smatra da može da mu da veće i bolje zadovoljstvo, u ovom slučaju, od onoga koje mu Bog daje.

Verno i strpljivo Bog čeka da se vratimo našoj prvoj ljubavi za njega. Jedino što njemu nešto znači jeste da na njegovu ljubav odgovorimo time što ćemo mi njega ljubiti i voleti ljude oko nas. To je uvek govorio

svom narodu i nikakve druge žrtve mu nisu bile draže, ni potrebne. Kada god bi njegov narod počeo da se prilagođava praksi drugih naroda, misleći da će Boga zadovoljiti žrtvama, dok im je srce bilo daleko od njega, Bog bi ih podsetio da mu nedostaje samo jedna stvar: "Dobro se sećam odanosti koju si imala u svojoj mladosti, ljubavi koju si imala dok si verna bila, i kako si išla za mnom po pustinji, u zemlji gde se ne seje." (Jeremija 2:2) Iste reči im Bog upućuje i kroz drugog proroka: "Izraele, tako dobro se sećam dana kada sam te vodio kroz pustinju! Tvoja ljubav je bila tako iskrena i čista! Bila je tako sveža i divna kao prve smokve. Ali, kasnije si me ostavio za Vala fegorskog..." (Osija 9:10 – slobodan prevod sa jednog švedskog parafraziranog prevoda) Ova Božija izjava ukazuje na njegovu jedinu čežnju – da mu se na ljubav koju on tako nesebično pokazuje prema osobi, narodu, celom čovečanstvu, samo ljubavlju uzvрати. Njegova vernost i ljubav prema nama su neshvatljivi!

ZATVORENI PUTEVI

Da bi ponašanje Božijeg naroda još bolje shvatili upotrebiću na izgled banalno poređenje. Naša deca, kojoj mi roditelji tokom celog života, dnevno iskazujemo ljubav, negu i staranje, ponekad dobiju neki poklončić, bombone ili nešto slično od komšije, ili nekog drugog. Kada bi oni stalno govorili o komšiji, njega hvalili i za njim trčali, pridavali mu veću pažnju nego nama, sigurno nam ne bi bilo svejedno. To bi, najblaže rečeno, bilo čudno. Takvo ponašanje naše dece sigurno bi nas uznemirilo i ražalostilo, verovatno i naljutilo. Zašto je onda čudno ako se Bog, koji nam je dao spasenje, sve dobre darove i sam život, tako oseća kada vidi da njegov narod trči za drugim bogovima, koji i nisu bogovi, slaveći ih i hvaleći, za ono što imaju, a što je u stvari dar Božije milosti i ljubavi prema nama i celom svetu?

Priča (Luka 15:11–24) o sinu koji je zatražio svoje nasledstvo od oca dobra je ilustracija ljudske prirode u odnosu sa Bogom. Kada mu je

otac dao nasleđe sin se okrenuo od njega i otišao. Time je pokazao da mu i nije mnogo stalo do oca već do stvari koje je mogao da dobije od njega. Kada je blagoslov došao kraju, bogatstvo nestalo, a život je postao prazan, sin je shvatio da se vredi vratiti ocu. Otac je stajao spreman da ga ponovo primi, pun ljubavi, bez obzira na ono što je sin uradio. Isto tako se Bog vekovima odnosi prema svom narodu Izraelu, prema čovečanstvu i svakom od nas. On ostaje veran svom savezu, bez obzira koliko mu svi okrećemo leđa i tražimo blagoslove i pomoć, a da u stvari ne želimo dublji odnos sa njim. Izrael je želeo sva obećanja u vezi zemlje, a da se ne vrati svom Bogu i pozivu koji mu je on dao. Iako Bog zna da je njegov narod sklon neverstvu (Osija 11:7) on ostaje veran savezu. Njegova ljubav dublja je i postojanija od one koju mu njegov narod i čovek pokazuju: "Kako da te ostavim, Jefreme? Kako da te napustim, Izraele?... Promenila su se osećanja mog srca i rasplamsala se moja samilost... Ja ću izlečiti njihovu nevernost. Voleću ih drage volje, jer se moj gnjev odvratio od njega." (Osija 11:8, Osija 14:4) Neshvatljiva je ljubav Božija prema njegovim stvorenjima. Car David izražava svoje čuđenje u pogledu te ljubavi: "To je znanje za mene suviše čudesno. Toliko je visoko da ga dokučiti ne mogu" (Psalam 139:6). Svaku osobu, svoj narod i svoju Nevestu, Bog ljubi večnom ljubavlju i brigom i strpljivo čeka na naš povratak njemu i našoj izgubljenoj prvoj ljubavi!

Dani dolaze kada će putevi, kojima njegov narod trči za ljubavnicima, biti zatvoreni, kao što se to dogodilo sinu koji je otišao svojim putem sa očevim darovima. Reći da Bog lično to čini, ne bi bilo istina, iako tako izgleda. On kaže "svojoj ženi", nevernom narodu, da će joj ograditi put trnjem i podići kameni zid oko nje, da više ne bi nalazila svoje ljubavnike (Osija 2:6–7). Tako je i danas – još uvek se Izrael više uzda u svoje "političke ljubavnike" svoje snažne saveznike, nego u svog Boga. Jednog dana, kao i ranije u njihovoj istoriji, ovi "ljubavnici" okrenuće leđa Izraelu. Trnje i zidovi su na svakom koraku današnjeg političkog puta kojim Izrael ide. Bog će dozvoliti da se to dogodi da bi oni shvatili da je on njihova jedina nada i da njihovo spasenje ne dolazi

ljudskim oružjem i ratovima, već samo kroz njega i njegovu pomoć.

Stvarnost je takva da kada mi okrenemo leđa Bogu pre ili kasnije upadnemo u probleme. A on, iako je strpljivo čekajući Otac, ne nameće se nikome, dok ga ne prizovemo. On sam pati kada vidi kako trpimo zbog naših pogrešnih izbora i odluka u pobuni protiv njega i njegove volje, ali nikada silom ne pokušava da zadobije naša srca. Isforsirana ljubav nije prava ljubav! Vremenom se pokaže da ništa od onoga što čovek smatra mogućom zamenom za Boga, ne donosi pravi smisao i rešenje.

Sećam se vremena kada sam pokušao da bežim od Boga i da ga zamenim drugim uživanjima. Jedno veče u nekoj diskoteci, taman kada sam pomislio da sam ga se konačno "otresao" čuo sam glas unutar mene koji mi je rekao: "Ovo nije ono što je tebi potrebno u životu". Bio sam u tom momentu ljut, jer me nikada misao na njega nije ostavljala na miru. On mi je u to vreme "samo smetao" da bih mogao "da uživam". Danas sam beskonačno zahvalan da me nije ostavio na miru, jer je njegov plan za moj život bio daleko bolji od svega što sam ikada mogao da poželim i zamislim. Kada mi mislimo da su stvari koje nam se događaju prepreke na životnom putu, baš one mogu biti Božiji pokušaj i način da nam progovori i da nas vrati na svoj, pravi put.

BLAGOSLOVI PRESTAJU

Kada Božiji narod počne da pripisuje zasluge za svoje blagostanje drugim bogovima, ili sebi, onda Bog povlači svoje blagoslove: "Nije htela da prizna da sam joj ja davao žito i sok od grožđa i ulje, i da sam joj ja umnožavao srebro i zlato, koje su koristili za Vala. Zato ću i ja drugačije postupati i uzeću nazad svoje žito... i svoj sok od grožđa... svoju vunu i svoj lan kojim je pokrivala svoju golotinju. I pred očima njenih ljubavnika otkriću njenu golotinju... Učiniću kraj svoj njenoj radosti... Opustošiću njenu lozu i njenu smokvu za koje je govorila: 'To

je poklon koji sam dobila od svojih ljubavnika..." (Osija 2:8–12) Razlog Božijeg povlačenja njegovih blagoslova je pre svega pogrešno pripisivanje zasluga i slavljenje idola i sopstvenih sposobnosti, da bismo shvatili koliko smo goli bez njegove milosti i blagoslova. Ovaj uvid je potreban jer je lako pomisliti da je svo dobro koje imamo naša zasluga i da ostaje sa nama zauvek, bez obzira na naš stav prema Bogu. Naša velika tragedija jeste u želji da dobijamo njegove blagoslove, ali i u tome što želimo biti nezavisni od Boga koji nam ih daje.

Sećam se situacije u našem životu kada sam se žalio Bogu i protestovao zbog naše ekonomske situacije. Rekao sam: "Bože, zašto ne možemo deci kupiti stvari koje su im potrebne? Drugi ljudi to mogu da priušte sebi, a mi uvek moramo da čekamo na neko čudo". Gospod mi je ovako odgovorio: "Problem je u tome što ti želiš da živiš kao i svi ostali ljudi u svetu – želiš da budeš nezavistan. U mom carstvu ćeš uvek biti zavistan od mene, ali i od drugih". Jedna od najpoželjnijih stvari u ovom životu jeste da ekonomski budemo samostalni. To čoveku daje osećaj samodovoljnosti i vlasti nad svojim životom. Čovekova ambicija je uvek bila da bude "svoj bog".

Svet danas stoji pred događajima koji će čovečanstvu dati povoda, više nego ikada ranije, da se zamisle i da ipak daju više prostora mogućnosti da smo zavisniji od Stvoritelja nego što smo mislili i što bismo to hteli. Ipak je sve što imamo samo dar čovečanstvu. Čovek nema nikakve zasluge za postojanje ovoga sveta i verovatno će kroz sve krize koje su nastale, i koje nas čekaju, ljudskom umu postajati sve jasnije da smo zavisni od Stvoritelja, da njegove blagoslove ne možemo da koristimo nezavisno od njega. Danas naročito zapadni svet doživljava svoju duboku egzistencijalnu krizu. Pored svega materijalnog što ima, nije došao do onog pravog smisla u vezi postojanja, što nikada neće ni biti moguće bez odnosa sa onim koji je "davalac svih dobrih darova" (Jakovljeva 1:16–17). To što svet ima takav stav i nije toliko čudno. Teže je kada Crkva nije svesna i

zahvalna za Božije blagoslove, te uzima sve "zdravo za gotovo" misleći da će tako zauvek biti, bez obzira kakva je naša ljubav prema njemu. Blagoslovi nisu zagarantovani, jer oni i nisu cilj! Ako srca prionu blagoslovima više nego Bogu davaocu, onda će ih on povući da bi se ispravan poredak ponovo uspostavio.

Materijalna dimenzija života toliko je upravljala razmišljanjem izraelskog naroda, da su trčali za svim i svačim što je obećavalo blagostanje. Taj stav je istovremeno učinio njihova srca neosetljivim za opomene koje im je Bog slao po prorocima. Kada ih je prorok Jeremija upozoravao u pogledu obožavanja idola, "nebeske kraljice" odgovorili su mu da neće poslušati reč koju je Bog kroz njega govorio i da će nastaviti da njoj žrtvuju i da je obožavaju. Zašto su tako odlučili objasnili su sledećim rečima: "Tada smo bili siti hleba i dobro nam je bilo i nismo doživljavali nikakvu nevolju. A otkad smo prestali da prinosimo kad 'carici nebesa' i da joj izlivamo žrtve levanice, u svemu oskudevamo i ginemo od mača i gladi" (Jeremija 44:17–18).

Kada se zasluga za blagostanje pripisuje bogovima koji su produkt ljudske mašte, onda je obožavanje Boga zamenjeno idolopoklonstvom. U suštini je to "samoobožavanje". Čovek obožava samog sebe time što se klanja delima svog uma i svojih ruku. Sakriveno u idolopoklonstvu je "ostvarenje" obećanja koje je sotona dao Adamu i Evi kada im je rekao da će biti "kao bogovi". "Domaćin stoji pred ikonom sa ozbiljnim likom Boga Oca, tvorca i svedržioca sveta i moli se usrdno. U tom trenutku on je sav prožet uverenjem da je u tom bogu sa ikone izvor, temelj i garancija blagostanja, ugleda i trajanja njegove porodice, i kad mu se klanja, uvek je do suza dirnut, jer oseća da se klanja sebi i svemu što naziva svojim" (Ivo Andrić – Znakovi pored puta, strana 496.). Ovaj tekst razotkriva samu prirodu idolopoklonstva. Drugim rečima, ljudsko biće divi se sebi i obožava svoja dostignuća, pripisujući sebi zasluge za blagostanje u kome uživa i time sebe stavlja na mesto koje Bogu pripada. U takvim momentima Stvoritelj svega povlači svoj blagoslov, da bi pokazao svom narodu, i čoveku uopšte, da bez njegovog

blagoslova nema blagostanja.

PUSTINJA

Pustinja je nelagodno i neprijatno mesto. U njoj je nestašica svega što je neophodno za normalan život. Teško bi bilo reći da ima ikakve privlačnosti za boravak u njoj, osim eventualnog kratkog izleta. Zato je interesantno da kada se Izraelova prva ljubav prema Bogu opisuje, spremnost da i kroz pustinju idu sa njim spominje se kao znak njihove ljubavi. Ljubav ne poznaje prepreke. Oni koji se iskreno vole ne pitaju za okolnosti, samo da mogu da budu zajedno. Kada Bog počne da primećuje da je odnos sa njegovim narodom, "njegov brak" u krizi, onda on započne svoju kampanju da sačuva taj odnos. Za razliku od svih drugih, Bog da bi obnovio brak, odlučuje se za putovanje na mesto koje niko ne bi odabrao, pustinju! Svi bi odabrali, ako je moguće, Havaje ili Bahamska ostrva, nešto što bi prema našem mišljenju "pomoglo obnovi ljubavi". Ali, Bog uzima pustinju, koja postaje neka vrsta "termometra" za stvarnost i toplotu ljubavi u odnosu. Osoba koja želi ići sa svojim voljenim u pustinju na "medeni mesec" verovatno to čini iz ljubavi. Tamo nema mnogo mogućnosti za druge zabave, osim druženja i zajedništva. Mogli bi reći, slikovito, da imamo dve mogućnosti – jedna je da gledamo u pesak i haluciniramo. Druga je da okrenemo pogled u drugom pravcu, ka njemu sa kojim smo u pustinji, ka Ženiku našeg srca. Tada je moguće doživeti pravu obnovu odnosa i ljubavi. Jer tamo nema nikog i ničeg drugog osim njega.

Životne situacije mnogo puta liče na pustinju. Šta god mi pokušavali kako bi naš život dobio smisla i bio zanimljiviji i bolji, nećemo uspeti jer stvari ne funkcionišu onako kako bi mi to hteli. Izgleda u takvim momentima da je sve za čim smo čeznuli, u šta smo verovali i čemu smo se nadali, samo "fatamorgana". I još nešto je uvek u takvim situacijama prisutno – u pustinji je takva tišina "da je možemo čuti". Jednom sam to doživeo kada sam nekoliko sati, potpuno sam, sedeo

na Karmelu u Izraelu. Tišina je bila gotovo "opipljiva". Nekada se tako osećamo i u zajedništvu sa Bogom – tišina bez glasa, kao da ga nema u našem životu. Molitve dođu "do plafona" i ne idu dalje. Bog čuti. Njegova reč kao da je "mrtvo slovo". A njegov glas nam toliko znači, kao malom detetu glas majke ili oca.

Kada je Izrael ignorisao Boga, ne želeći da sluša njegov glas, on im je rekao da će doći vreme kada će oni vapiti svojim idolima, lažnim bogovima, koji im ne mogu odgovoriti, a on sam im neće odgovarati (Jeremija 11:12). U takvim trenucima izgleda kao da je Bog nedohvatljiv, nedostižan, kao da se krije. Kroz to on želi da vidi koliko nam je u stvari stalo do njega, koliko se uzdamo u njega i koliko smo spremni da čekamo na njega a da ne krenemo u potragu za pomoć kod nekog drugog. On zna da je ljudska priroda takva da je tek u nevolji naše srce spremno da jedino njega traži. Negde duboko u nama ipak znamo da jedino Bog može da pomogne (Osija 5:15). Prorok Isaija je doživeo "periode pustinje" u svom životu sa Bogom. Kroz ta iskustva kao da se produbilo njegovo pouzdanje u Boga: "Čekaću Gospoda, koji je okrenuo svoje lice od Jakovljevog doma, i uzdaću se u njega" (Isaija 8:17). Izgledalo je kao da se Gospod sakrio i želeo da vidi koliko je njegovom narodu stalo do njega, i koliko ga u stvari njegov narod voli, da bi ga tražio. Mi znamo da se nećemo lako predati dok tražimo dragocenu stvar koja nam je nestala iz kuće. Jedna poznata priča ilustruje naše doživljavanje prolaženja kroz pustinju. Radi se o snu u kome je jedna osoba išla zajedno sa Gospodom (Tragovi u pesku – Mary Stevenson). Iza njih su ostajali tragovi dve osobe. Onda, se odjednom pojavio trag samo jedne osobe. I to baš u teškim životnim trenucima. Osoba je tada upitala Gospoda: "Zašto nisi išao sa mnom onda kada mi je bilo najteže?" Odgovor je bio: "Samo jedan trag je vidljiv zato što sam te tada nosio". Tako je i sa nama, u trenucima kada nam je najteže i mislimo da Bog nije sa nama, jer osećajno ne doživljavamo njegovu prisutnost, on je tada verovatno najbliži.

BOŽIJA SVRHA SA PUSTINJOM

Cilj prolaženja kroz pustinju, na putu iz zemlje ropstva u obećanju zemlju, nije bio da bi narod tamo izginuo. U teškim trenucima tokom putovanja Izraelci su prigovarali Mojsiju govoreći da ih je Bog izveo iz Egipta da bi umrli u pustinji (2. Mojsijeva 17:3). U toj izjavi svakako nema nikakve logike. Stvarni razlog bio je druge prirode, iako im ni to nije godilo. Iz istog razloga u našim životima ponekad ima perioda koji nam liče na putovanje kroz pustinju. Božija namera sa takvim periodima je da obnovi i utvrdi naše pouzdanje u njega i njegovu brigu za nas.

Prvo što Bog želi time da postigne jeste da nas zaustavi u našoj jurnjavi kroz život. Kada je "izgubljeni sin" potrošio dobijeno nasledstvo, morao je da stane i da se zamisli. Nevolja ga je naterala da se zaustavi i zamisli nad svojim pogrešnim načinom života. Sam je shvatio da je najbolje da se vrati svome ocu. Ista stvar će se jednog dana opet dogoditi i sa izraelskim narodom: "Reći će: 'Idem i vratiću se svom prvom mužu, jer mi je tada bilo bolje nego sada.'" (Osija 2:7) Kada sve ide dobro retko ko zastane i razmišlja o stvarnom smislu života. Mi se zadovoljimo materijalnim dobrima iako duša u sred blagostanja može biti prazna i bolna. Ne usuđujemo se zastati. Plaši nas pomisao na besmislenost na koju bi tada mogli da naiđemo. Odgovore na mnoga egzistencionalna pitanja nemamo bez Boga, a za njega obično nismo spremni dok ne dođemo u krizu. Bog mnogo puta pokušava da nas zaustavi radi našeg dobra. Ponekad time što nam putevi kojima idemo budu zatvoreni, ponekad povuče svoj blagoslov iz naših života ili nas odvede u pustinju. Sve to čini da bi mi shvatili ono što je "izgubljeni sin" shvatio – da se vratimo našem nebeskom Ocu, koji nas žarko čeka!

Čovek današnjice nema vremena za odmor. Stres je jedna od najčešćih bolesti u većem delu sveta. Car Solomon naziva ljudske napore, da život učinimo smisaonim bez Boga, "trčanje za vetrom".

Žalosno je da nas najčešće teškoće i tragični događaji zaista zaustave u ovoj trci. Rečima jednog pesnika: "Samo u crkvi, pred upaljenom svećom, shvata se smisao pauze" (Karen Džangirov). To i jeste Božija velika želja za njegovu decu, njegov narod, njegovu Nevestu Crkvu, da zastanemo i da shvatimo da je samo u njemu mir i odmor, i da on može da nam pruži više od onog za čime sad tragamo. On je sposoban da nas isceli, da nas obnovi i oživi. Proroci su videli dane kada će Bog obnoviti svoj narod, kada će mu se Izrael vratiti i kada će Nevesta ustati u slavi i sili. Proroci su podsticali narod da se vrati Gospodu, jer je njegova želja da isceli, da zavije rane i da na kraju učini nešto što svet nije mogao ni da zamisli: "Oživeće nas posle dva dana. Trećeg dana podignuće nas i živećemo pred njim." (Osija 6:2)

Iscljenje i obnova Neveste biće blagoslov celom svetu, doneće obnovu celog Božijeg stvorenja!

OBNOVLJEN BRAK

"Zato ću je ja ubediti da pođe i odvešću je u pustinju pa ću govoriti njenom srcu." (Osija 2:14) Nemoguće je razumeti ovu Božiju metodu, ako ne verujemo da je Bog ljubav i da je dobar. Izraz koji se koristi u nekim prevodima je "da će je Bog varkom odvesti u pustinju, da će je namamiti da ode tamo". On ne želi da je tamo odvede da bi je izgrdio zbog njene nevernosti, već želi da nežno progovori njenom srcu. Većina nas bi verovatno drugačije postupila u ovoj situaciji. Odlučiti se za dalji zajednički život posle takvog neverstva u stvari je neshvatljivo! Bez ljubavi koju Bog u svom srcu ima za Izrael ovo bi bilo nemoguće. Ali njegova strpljivost i ljubav to čine mogućim: "Zatim će se Izraelovi sinovi vratiti i tražiti Gospoda, svog Boga, i Davida, svog cara, i drhteći doći će k Gospodu i k njegovoj dobroti u poslednjim danima". (Osija 3:5) Na kraju će biti spremni za završetak njegove ljubavne priče sa njima, kaže jedan prevod. Tamo, u pustinji, gde joj ništa više ne privlači pažnju do njen Ženik, tamo ljubav dolazi do svoje obnove i ponovo se

rađa!

Nedavno sam čuo vest koja me je silno obradovala. Jedan bračni par, naši dobri prijatelji, bili su dugo vremena rastavljeni. Posle upornog verovanja u ponovno sjedinjenje i čekanja jednog od supružnika, došlo je do obnove odnosa i ponovnog uspostavljanja braka. Jedan od supružnika je ostao veran savezu i nikada nije skinuo venčani prsten, čak ni u vreme kada su bili rastavljeni. U sred bujice rastave brakova, koje postaju sve normalnije među hrišćanima, nekoliko njih su se odlučili za alternativu – "idem nazad svom mužu/ženi jer mi je tada bilo bolje nego sada". Božije strpljenje je veliko prema nama, a takvo bi trebalo da bude i naše strpljenje prema drugima. Svakako, nije uvek moguće spasavati odnose po svaku cenu, ali ni brzo i lako odustajanje nije ispravno. Bog je uvek spreman da nas primi kad mu se iskrena srca vratimo. On želi da nastavi svoj rad u našim životima i kroz nas. U tom procesu obnove najvažnije je da se naša srca vrate njemu.

"Tog dana, govori Gospod, zvaćeš me: Mužu moj, i nećeš me više zvati: Vale moj. Veridbom ću te doveka vezati za sebe, veridbom ću te vezati za sebe u pravednosti, u pravdi, u milosti i milosrđu. Veridbom ću te za sebe vezati u vernosti, i poznaćeš mene, Gospoda". (Osija 2:16, Osija 2:19–20) To je Božija namera za zajedništvo sa njegovim narodom, to je svrha svega onoga što on radi u našim životima. Kao što nijedan ženik ne želi da bude jedan od mnogih u životu svoje neveste, tako ni Bog ne želi da bude samo jedan detalj u mnoštvu drugih interesa svog naroda. On je jedini istiniti Bog, Stvoritelj ljudskog bića i svega vidljivog i nevidljivog. Jedini on je vredan da primi našu zahvalnost i našu ljubav. To je u stvari i njegovo pravo, jer je on Stvoritelj života! Ali, Bog nas nikada neće prisiliti. Ako predanost i ljubav ne dolaze iz naših srca onda je to njemu beznačajno.

Kada njegova Nevesta počne da ga slavi u pustinji, kao što je to činila u mladalačkim danima, onda je to znak da joj je on ponovo postao sve, njena prva ljubav opet je oživela. Čim se to dogodi Bog je već tamo sa

svojom velikom željom da joj vrati sve blagoslove. Sva sredstva koja Stvoritelj ima, on je spreman da stavi na raspolaganje svojoj Crkvi Nevesti, kada vidi da je ljubav njenog srca samo njemu data. Veličina tog blagoslova daleko je veća nego što možemo zamisliti, jer blagoslov koji je Bog spremio u vremenu koje dolazi nije samo za Crkvu, već za celo čovečanstvo, kroz Nevestu.

PLOD

Svoj rad na zemlji Bog pre svega ostvaruje kroz svoju Crkvu. U izuzetnim situacijama, kada Božiji narod nije budan i voljan da izvršava Božiju volju Bog zna da upotrebi ljude koji ne pripadaju njegovom narodu. Uloga Crkve Neveste na zemlji je od neprocenjive vrednosti. To je razlog Božije strpljive brige i ljubavi za nju ali i povod za mnoge napade kojima je izložena. Odnos Crkve sa svojim Gospodom je od velikog značaja i ima veliki uticaj na čovečanstvo i na stvorenje. Kada Crkva Nevesta stavi interese Božijeg carstva na prvo mesto u svom srcu, onda su joj prema Božijim obećanjima, na raspolaganju sva potrebna sredstva.

Zato povratak Crkve svojoj prvoj ljubavi ima toliko važno mesto u Božijem ophođenju prema nama. Kada se taj odnos obnovi Bog je spreman da otvori sve svoje riznice i izruči puninu blagoslova na svoj narod. Kaže da će joj vratiti vinograde i sve druge blagoslove koje je povukao zbog njenog neverstva. To će imati posledice za ceo svet i promeniće beznadežnu situaciju sveta u svetlu i dobru budućnost. Biblija govori o tome da će odnosi među narodima biti isceljeni, da će ratovi prestati i da će cela priroda doživeti preporod (Osija 2:15, Osija 2:18–23).

U ovo vreme, više nego ikada ranije, čuju se proročanstva o budućnosti sveta. Mnoge od tih prognoza su vrlo pesimistične. Ako se situacija u svetu gleda samo ljudskim očima nema mnogo razloga za

optimizam. Ali, poslednja reč o svemu je Božija a ne čovečija. Budućnost sveta je u Božijim rukama. Uprkos stalnom neverstvu ljudskog roda prema svom Tvorcu, Božija vernost je daleko veća i snažnija. On će svoj plan za svet dovesti do onoga što je oduvek bilo u njegovom srcu. Njegove namere su dobre i pune nade (Jeremija 29:11). Sve to se ipak neće dogoditi lako i bezbolno. Biblija govori o "porođajnim mukama" kroz koje svet mora da prođe pre nego što uđe u taj blagoslovljeni period na zemlji. Ljudsko srce je tvrdo i teško promenljivo i Bog mu je uvek poslednja alternativa.

Mnogi starozavetni proroci videli su slavnu budućnost čovečanstva, period u kojem će Gospod biti kralj i vladar sveta. Kroz svoju obnovljenu Crkvu Bog će ispuniti celu zemlju svojom slavom i prisutnošću. Narodi će se okrenuti Bogu da bi ih on poučio svojim putevima (Isaija 2:1–5). Obnovljena Crkva će kroz svoj obnovljeni odnos sa Bogom biti povod starozavetnom odabranom narodu, Izraelu, da se ponovo vrati svom Bogu, svom Mesiji i sjedinjeni sa neznabožačkom Crkvom u Crkvu Nevestu, koja će biti na blagoslov celom svetu. Biće jedno stado i jedan Pastir, Isus Hristos. Sav kapacitet koji je Bog planirao da stavi u Crkvu, kao njegovo telo, njegov živi hram, biće oslobođen, da bi ona mogla da služi čovečanstvu kako je i njen Gospod to činio u danima kada je bio na zemlji. Tako će Božija prvobitna zamisao za čoveka biti obnovljena i ostvorena kroz Crkvu Nevestu – ona će upravljati svime što je stvoreno.

Razumevanje vremena u kome živimo i gde se nalazimo u Božijem kalendaru, presudno je da bismo mogli razumeti šta Bog želi da radi sa svojim narodom. Njegova prvobitna zamisao treba da se ostvari. Budućnost Crkve i sveta nije lak predmet za diskusiju i naučavanje i zbog toga ne tvrdim da je ono što je ovde napisano "jedina potpuna istina". Ja verujem da Biblija daje jasnu sliku o dolazećim događajima i da će Bog svoj plan otkrivati svom narodu sve više i više, kako se približavamo poslednjem vremenu. Zato, bez upuštanja u detalje i da bih izbegao eshatološke špekulacije, želim opisati, koliko razumem, vreme u kome živimo i gde se na Božijem kalendaru nalazimo. ("Eshatologija" je nauka o dolazećim događajima.) Skoro u svakoj generaciji pre nas postojalo je mišljenje da se živelo u vremenu kada je ponovni Isusov dolazak bio blizu. Argumenti svih prethodnih generacija, bili su manje više isti. Najčešće su spominjani događaji u svetu i prirodi. Čitajući tekstove koji opisuju vreme pre Isusovog dolaska moglo se, manje više u svakoj generaciji, naći mnogo toga što je odgovaralo tom opisu. Već u prvoj generaciji posle Isusovog uznesenja hrišćani su verovali u njegov ponovni skori dolazak. "Gospod je blizu" izraz je koji u hronološkoj perspektivi ima svoju opravdanost u svakom danu. Gospodnji dolazak je svakim danom sve bliži.

Međutim, uzimati događaje u svetu i prirodi kao vodeće argumente za tumačenje vremena može biti pogrešno. Slični događaji su se ponavljali u istoriji vrlo često, ali u različitim proporcijama. O takvim događajima i sam Gospod Isus govori, ali on sam nikada nije bio vođen spoljnim faktorima, već onim što je bilo u planu nebeskog oca (Luka 19:41–44). Kada je govorio duhovnim vođama svog vremena i

ukoravao ih jer nisu prepoznavali znakove vremena, Isus nije pre svega mislio na spoljašnje faktore, već na ono što je bilo otkriveno u Starom zavetu kao Božiji plan dolaska Mesije, Spasitelja. Kada je govorio o sebi i svom poslanju Isus nije govorio o prirodnim katastrofama, gladi i drugim događajima te vrste, kao znacima koji bi im pomogli da razumeju da je nagoveštavani dolazak Mesije u njemu ispunjen. Ono na šta im je on ukazivao bio je Božiji plan. Njega je duhovne vođe trebalo da prepoznaju i samim tim da razumeju vreme u kom su živele. Isto važi i za Isusov drugi dolazak. Ako bi sutra došlo i do sto velikih zemljotresa i svetske gladi, ipak to ne bi bio najveći znak da je njegov dolazak blizu. Cela Biblija je u stvari opis Božijeg radnog plana za čovečanstvo.

Prvobitna zamisao za čoveka bila je da zajedno sa Bogom upravlja svim onim što je Bog stvorio. Zbog čovekovog pada u greh svet je krenuo suprotnim pravcem, ali Bog nije odustao od svog plana i stalno ga je sprovodio u delo kroz osobe koje su saradivale sa njim. Tako kroz istoriju vidimo dva paralelna procesa. Jedan u kome čovek bez Boga pokušava da upravlja svetom i stvori blagostanje na svetu, a drugi je onaj u kome Bog kroz osobe i svoj narod ostvaruje svoj plan. Prvi je nemoguća misija, zbog ljudske prirode i nikada tokom ljudske istorije nije dao naznaka mogućnosti da će postići dobro o kome svet sanja. Drugi izgrađuje Božije carstvo, i korak po korak ide u onom smeru koji je Bog odredio, da bi na kraju istorije čovečanstva došao do svoje kulminacije, dolaska Božijeg carstva mira.

Najvažnija u Božijem radu jeste obnova čovekovog stanja i odnosa sa Bogom. Ljudsko biće, koje je stvoreno na Božiju sliku, ključni je momenat u svemu što Bog radi na svetu. Kroz nanovno rođenje Duhom Svetim i duhovni preporod, Bog uspostavlja ispravan odnos sa čovekom i vraća mu njegovu ulogu da upravlja svim onim što je on stvorio. Zajedništvo takvih osoba čini Božiju Crkvu, koja je po svojoj prirodi "drugačije carstvo", narod među narodima. Kako je jednom zli Aman rekao caru Asviru: "U svim pokrajinama tvog carstva ima jedan

narod rasejan i izdvojen među drugim narodima. Njegovi zakoni su drugačiji od zakona svih drugih naroda..." (Jestira 3:8) Kroz svoju Crkvu Bog manifestuje svoju ličnost i osobine, koje su ujedno i vrednosti na kojima bi svet trebalo da bude izgrađen. Tako kroz svoju Crkvu Bog uspostavlja svoju prisutnost i vladavinu na zemlji.

Model po kom Bog radi na obnovi sveta prikazan je i opisan u praznicima koje je Bog dao svom narodu Izraelu da ih slavi. Tri velika praznika ili proslave govore o Božijem planu za spasenje: Pasha, Snop prvine od žetve i Praznik senica (3. Mojsijeva 23:4–21, 3. Mojsijeva 23:33–43). Ove praznike Bog naziva svojim praznicima, oni su Gospodnji praznici, kojima je on sam odredio vreme i redosled (3. Mojsijeva 23:2). Tri praznika koja su Izraelci, kao Božiji odabrani narod, trebalo da slave, bili su opis Božijeg rada kroz istoriju. Njihova sadržina opis je Božijeg plana za spasenje pojedinca, jednog naroda i celog sveta. Slaveći Gospodnje praznike izraelski narod bi u stvari "propovedao" poruku Božijeg spasenja, objavljujući svetu način na koji Bog to radi. Ujedno bi time ukazivali i na dolazećeg Mesiju, Isusa Hrista, koji je ispunjenje svih tih praznika. Dva od ova tri starozavetna praznika ispunjena su već radom Isusa Hrista na krstu i dolaskom Duha Svetoga, na dan Pedesetnice.

U potpunom skladu sa Božijom starozavetnom praksom, da kroz praznike, objavi plan svog spasenja, pre svega Izraelu, a onda svim drugim narodima, Isus je razapet na dan Pashe – Uskrs (Jovan 18:28, Matej 26:1–5). Religiozne vođe su pokušale promeniti Božiji red, što je bilo nemoguće, jer je Bog gospodar vremena i svog plana. Cilj podudarnosti starozavetnih praznika i Isusovog rada, bilo je prepoznavanje reda u Božijem radu, razumevanje njegovog kalendara, kao i prepoznavanje Isusa kao Mesije i Spasitelja. Ništa u tom radu nije bilo prepušteno slučajnosti. Svaki detalj bio je vođen rukom svemogućeg Boga, od bacanja kocke za Isusovu košulju (Jovan 19:23–24), do momenta raspeća. Jedan od detalja božanskog reda u svemu što se događalo je taj, da kada su sveštenici kontrolisali svako

jagnje koje je trebalo da se žrtvuje na dan Pashe, Isus je u istim trenucima stajao pred Pilatom koji ga je ispitivao i zaključio je da na njemu nema krivice! Jagnje koje se žrtvovalo na dan Pashe moralo je da bude bez mane! Pred njima je stajao on, Božije jagnje, a oni koji je trebalo da razumeju vreme Božijeg pohoda i da poučavaju narod o Božijem planu spasenja, bili su slepi i nisu prepoznali ono što je Bog radio! Jovan Krstitelj to prepoznaje i viče: "Evo Jagnjeta Božjeg!" (Jovanu 1:35–36)

Kada je prva Pasha ustanovljena u Egiptu, Bog je dao tačne instrukcije kako da se sprovede (2. Mojsijeva 12:1–6). Pasha je bila Božiji način oslobađanja njegovog naroda iz Egipta. Bog naziva Egipat "kućom ropstva" (2. Mojsijeva 13:3). Otac svake familije trebalo je da uzme jagnje, bez mane, na deseti dan meseca koji je Bog odredio. Trebalo je da čekaju četiri dana i u predvečerje četrnaestog dana istog meseca, svaka familija je trebalo da zakolje jagnje. Krvlju zaklanog jagnjeta trebalo je da pomažu do vratka svakog doma u kom su Izraelci živeli. To je bio znak koji ih je spasao od poslednje Božije kazne nad Egiptom. Krv jagnjeta je bila znak da anđeo ne usmrti one koji su u tom domu živeli, već da taj dom zaobiđe. Sve to dato je narodu kroz kog je Bog želeo da manifestuje svoje spasenje. To je trebalo da bude Gospodnji praznik za sve generacije, kako bi razumele da spasenje iz "kuće ropstva" nije moglo da se ostvari ni na koji drugi način, nego žrtvom jagnjeta i njegovom krvlju.

Kada je došlo vreme za objavu nove dimenzije Božijeg spasenja, kada se navršilo vreme i kada je došao Božiji četvrti dan (2. Petrova 3:8) u istoriji, po njegovom kalendaru, Božije Jagnje, Isus Hristos, žrtvovan je za spasenje Izraela i celog čovečanstva (Galatima 4:4–5). Sve se odvijalo po Božijem planu otkrivenom u njegovoj reči! Božije vreme uvek je ispravno. Ono što Bog radi ispunjava se po njegovom kalendaru i modelu njegovog ophođenja sa svojim narodom i svetom. Učitelji zakona trebalo je da prepoznaju vreme i Božije delovanje! Posle ove žrtve sve ostale žrtve su suvišne! Starozavetno žrtvovanje

ispunjeno je u jednoj savršenoj žrtvi – Božijeg savršenog Jagnjeta. Ispunjenje starozavetne Pashe u Isusovoj žrtvi, bilo je ostvarenje prve faze Božijeg plana za spasenje čovečanstva. Sila greha i ropstvo u kući greha je okončano, jednom zauvek! Haleluja! Oslobođenje iz Egipta je slika Božijeg krajnjeg i potpunog oslobađanja čoveka iz ovog sveta. Slika poslednjeg egzodusa, izlazaka iz sistema ovog sveta i ulaska u Nebo, u obećanu zemlju, večnost. Ulazak u večni odmor, Božiji šabat, za Božiji iskupljeni narod, njegovu Crkvu Nevestu.

Sledeća faza u Božijem radu otkrila se ubrzo nakon ove prve. Posle svog vaskrsenja, Isus je rekao svojim učenicima da čekaju u Jerusalimu na Očevo obećanje, što je prema Božijem kalendaru bilo na redu. Došlo je vreme da se ispuni drugi veliki starozavetni praznik i da se duhovna istina tog praznika ostvari. Na taj praznik sveštenik bi uzeo prvi snop od žetve i pred Bogom mahao njime u pravcu sve četiri strane sveta. To je bila ujedno i proročka proklamacija velike žetve duša koja će doći. Tačno na, po Božijem kalendaru određeni, pedeseti dan, Duh Sveti je sišao na učenike u trenutku kada su "u Jerusalimu boravili pobožni Judeji iz svakoga naroda pod nebom" (Dela 2:1–5, 3. Mojsijeva 23:15–16). Ta manifestacija Duha Svetoga imala je proročku dimenziju dolazeće žetve među svim narodima sveta. Pentekost je bio ispunjenje drugog praznika Gospodnjeg. Druga faza u Božijem planu i radu na spasenju čoveka. Nakon izlaska iz ropstva grehu na putu za obećanu nebesku zemlju, Bog je dao silu za život kroz Duha Svetoga. Jedino u toj sili, uz pomoć Duha svetoga, takvo putovanje se može i ostvariti!

PRAZNIK SENICA

Treći praznik trebalo je po kalendaru da se dogodi kratko posle Pentekosta. Kada pogledamo kako se taj praznik slavio i koju je poruku u sebi nosio, možemo videti da se njegovo puno značenje do sada nije manifestovalo u istoriji. Važno je spomenuti da su se mnoga proroštva

nekoliko puta ispunjavala tokom istorije, ali da postoji jedno ispunjenje koje je punina onog što je rečeno, prorokovano. Biblija govori da su se mnogi antihristi pojavljivali u prošlosti, ali da postoji samo jedan Antihrist u onom smislu te reči kojom ga Biblija (1. Jovanova 2:18) naziva. Izraelski narod je imao mnoge izbavitelje u svojoj istoriji i mnogo puta je mislio da je neko od njih obećani Mesija, ali je samo jedan Mesija odgovarao onom opisu koji Sveto pismo spominje. Pasha je ispunjena jednom zauvek kroz Uskrs, Snop prvina žetve kroz Pentekost, na način na koji se više nikada neće ponoviti. Praznik senica još uvek čeka na svoje ispunjenje na isti takav način. Da bismo razumeli u kom vremenu živimo prema Božijem kalendaru potrebno je da malo detaljnije pogledamo kako su Izraelci slavili Praznik senica u vreme Starog zaveta i šta se u tom slavljenju može videti kao Božija poruka njegovom narodu i svetu.

Posle oslobođenja i izlaska iz Egipta, Bog je naredio svom narodu da slavi ovaj praznik i da se tom prilikom seća Božije intervencije i izbavljenja iz "kuće ropstva", iz Egipta. Praznik senica je bio vrhunac u kalendaru praznika. Trebalo je da Izraelci sagrađe jednostavne kolibe od pruća u kojima će boraviti sedam dana. Tokom tih dana bi se sećali čuda koja je Bog učinio za njih, kada ih je izbavio iz ropstva u Egiptu. Radost i zahvalnost Bogu, bile su najznačajnija obeležja tih praznika (5. Mojsijeva 16:13–15). Trebalo je da te praznike slave u sedmom mesecu, koji je bio jedan praznični mesec. Sama poruka tog praznika je bila da je Gospod Kralj nad celom zemljom (Psalmi 96 – 99 govore o ovoj temi). Praznik senica je imao na taj način sveobuhvatni karakter, ne samo za Izraelski narod, iako je najpre njima bio namenjen. U svom potpunom ispunjenju ovaj praznik će proslavljati celo čovečanstvo.

Dva momenta u slavljenju ovog praznika su veoma važna. Prvi je žrtvovanje Gospodu tokom tog praznika. Detalji oko žrtvovanja tokom Praznika senica imaju jasnu proročku dimenziju (4. Mojsijeva 29:12–32) i ukazuju na globalno izmirenje u svetu. Samom Prazniku senica prethodio je dan pomirenja. Ovo globalno izmirenje među

narodima sveta biće stvarnost zahvaljujući Golgotskoj žrtvi Božijeg Jagnjeta Isusa Hrista. On će biti Kralj nad celom zemljom a svoju vladavinu očitovaće kroz svoju obnovljenu Crkvu Nevestu. Ona neće vladati na ljudski način, već će biti kanal za Božiju pravednost i pravo. Plod globalnog izmirenja među narodima biće jedan univerzalni šabatni odmor za sve narode. Odmor u kom će narodi uživati tokom Carstva mira predlika je onoga što je Bog pripremio za večnost – večni mir i odmor, u obećanoj zemlji, Nebu.

Prevashodna svrha šabatnog odmora bila je da se čovečanstvo nauči pouzdanju u Boga i da veruje u brigu za njegov svet, te da razume da blagostanje nije bilo posledica ljudskog napora. (Šabat se slavio sedmog dana. Niko nije smeo da radi tog dana. Odmor na sedmi dan bio je vrlo važan deo načina života Božijeg naroda.) U dolazećem ispunjenju Praznika senica Bog će celom čovečanstvu pokazati da je sve što je ovom svetu potrebno da bi živeo u miru i blagostanju ispunjeno kroz delo njegovog Sina Isusa Hrista. Isus je značenje i ispunjenje sva tri Gospodnja praznika koja je Izraelski narod slavio u starozavetnom vremenu. Čovečanstvo će shvatiti da ono, bez Boga i zajedništva sa njim, nikada ne može ostvariti "raj na zemlji"! To su kroz istoriju pokušavale da postignu sve lažne "mesijanske ideologije", kao i svetske imperije. Carstvo mira je nemoguće ostvariti bez Kneza mira – Isusa Hrista. Bog je odlučio da obnovi sve što je palo i otišlo u pogrešnom pravcu, zbog neposlušnosti prvog čoveka. Zato proces obnove sveta nije samo intervencija sa Neba, nego saradnja Boga i "nanovorođenog, duhovno preporođenog" novog čoveka, u Isusu Hristu (Efescima 2:14–15). Uprkos čovekovom padu Bog nikada nije uklonio svoju prvu zamisao, a to je da čoveka rehabilituje i vrati u zajedništvo sa sobom, kako bi čovek mogao da upravlja svetom.

Ovaj kratki opis eshatološke perspektive važan je zbog razumevanja vremena u kome živimo i onoga što je na redu po Božijem radnom kalendaru. Svaka generacija ima poziv da ispuni deo Božijeg plana, da nastavi tamo gde je prethodna generacija stala. Ovu veliku istinu o

Božijem radu kroz istoriju, jako dobro je izrazio jedan pesnik, koji je rekao: "Gde ja stadoh – ti ćeš poći! Što ne mogoh – ti ćeš moći! Kud ja nisam – ti ćeš doći! Što ja počeh – ti produži!..." ("Svetli grobovi" – Jovan Jovanović Zmaj) Svaka generacija dobila je milost da ispuni jedan deo posla. Mi živimo u vremenu kada se i Božiji rad na zemlji približava svojoj završnoj fazi. Sve ovo nam pomaže u razumevanju onoga što Bog hoće da ostvari sa nama u ovim danima, kao što je i David poslužio Bogu i njegovim namerama u svojoj generaciji (Dela 13:36). Iz ove perspektive trebalo bi da razumemo i poruku ove knjige – Božiji rad u njegovoj Crkvi Nevesti u ovom vremenu i godinama koje su pred nama.

Nevesta se sprema

Zbog Adamove neposlušnosti Božija namera nije propala, iako je to bio momenat koji je narušio prvobitnu Božiju zamisao za svet i čoveka. Bog nije nemoćan u pogledu ispunjavanja svojih planova ni kada njegov saradnik, čovek, napravi teške greške. Bog nastavlja sa svojom zamisli i kroz duhovnu obnovu čoveka i dalje, zajedno sa njim, radi na ostvarivanju svog plana. Obnovljen odnos između Boga i čoveka moguć je jedino kroz pomirujuću žrtvu Božijeg Jagnjeta, Isusa Hrista, i njegovo uskrsnuće. Tako svaka osoba može da živi u bliskom zajedništvu sa Bogom. Obnovljena Crkva poslednjeg vremena biće sačinjena iz jedinstva vernika starozavetnog Božijeg izabranog naroda i onih koji dolaze iz takozvanih neznabožačkih, paganskih naroda. Zajedničko nam je to što smo upoznali Isusa, njihovog i našeg Mesiju, Spasitelja. Povratak jevrejskog naroda svom Bogu i njihova vera u Isusa Hrista kao Mesiju, vratiće im ulogu koju im je Bog od početka namenio – da kao Božije sveštenstvo služe narodima ovog sveta (Isaija 61:6), kao što je Levitsko pleme služilo celom Izraelskom narodu.

Crkva, koju apostol Pavle opisuje u Efescima poslanici (Efescima 2:11–13, Efescima 3:10), Crkva Nevesta, ulazi sve dublje u proces kroz koji će biti obnovljena i postati prava biblijska Crkva, sve vidljivija u svetu. Tu Crkvu neće niko posedovati kao svoju, ni jedna denominacija ili crkveni pravac, bez obzira da li se zove sveopšta crkva ili tvrdi da je njena nauka jedina ispravna. Tu Crkvu poseduje onaj koji je njen jedini vlasnik, koji je za nju dao život, njen jedini Ženik – Isus Hristos!

U priči o Isaku i Rebeki možemo videti da je u celom procesu postojao

period traženja u kome su nevesta i ženik bili na putu sjedinjenja. U samom početku taj je proces bio nevidljiv za mnoge, ali je bio stvaran. Avramov sluga i Rebeka su kroz Božiju intervenciju na kraju mogli da se otrgnu od Lavana, njegove kontrole i manipulacije i krenu na put koji je vodio sjedinjavanju Isaka i njegove neveste. Isak je dugo živeo u iščekivanju i verovatno je mnogo puta posumnjao da će od svadbe ikad nešto biti (1. Mojsijeva 24:62–67). Ali, njegova nevesta je bila na putu i imala je sve što joj je bilo potrebno da bude spremna za susret sa njim.

ZAMENA KRALJICE

Kada pogledamo kako Božija reč opisuje Crkvu, Nevestu Isusa Hrista, onda možemo da razumemo šta je u naše vreme i u budućnosti potrebno da bi današnja Crkva došla do tog stanja. Jedan drugi biblijski događaj opisuje situaciju koja može biti jedna vrsta "proročkog modela" za ono što Bog u takvim situacijama radi. Knjiga o Jestiri opisuje dramatičan događaj kada je kralj morao da zameni svoju kraljicu jednom drugom. Većina kraljica dobija titulu kraljice kroz udaju za kralja. Tako je bilo koja devojka mogla da postane kraljica, dok su kraljevi morali biti rođeni.

Kralj Asvir je jednom prilikom priredio veliki banket za celo kraljevstvo. Tom prilikom je želeo da pokaže slavu svog carstva, a i pružiti uživanje svojim podanicima. Istovremeno, po običaju tadašnjeg vremena, kraljica Astina imala je odvojen banket za žene. Imala je velika sredstva na raspolaganju ali je ujedno i zavisila od kraljeve naklonosti, jer je kralj bio neprikosnoveni autoritet. Sedmog dana banketa, pored svega što je pokazao od svog kraljevstva, kralj je poželeo da i svoju kraljicu pokaže svim zvanicama. Međutim, kraljica Astina je odbila da ispuni želju kralja Asvira. To je bio razlog zbog kog je kralj naredio da joj se oduzme titula kraljice. Posle savetovanja sa svojim najbližim saradnicima odlučio je da zameni kraljicu Astinu sa drugom osobom

(Jestira 1:12, Jestira 1:19–20). Kraljica Astina je zaboravila da je poziciju i titulu koju je imala dobila udajom za kralja.

Centralna misao ovog poređenja je istina koja važi i za odnos Hrista, koji je Kralj nad kraljevima, i njegove Crkve Neveste – Kraljice. Dostojanstvo i pozicija Crkve proizilazi iz bliskog odnosa sa Isusom, Ženikom. Crkva ne može zadržati poziciju i blagoslove ako ne živi u bliskom odnosu sa njim i u ljubavi koja se u tom odnosu podrazumeva. Današnji stav vernika u crkvama je umnogome sličan onom koji je i izraelski narod u one vreme imao – hteli su blagoslove ali ne i intiman odnos sa onim koji ih je blagosiljao. Bog povlači svoje blagoslove kada odnos sa njim više ništa ne znači. Ali, po svojoj vernosti i obećanjima, vraća sve to kada mu se njegov narod celim srcem vrati.

Isto pravilo važi i za blagoslov obećane zemlje koju je Bog dao Izraelu. Kada su otpali od njega i zanemarili svoj poziv da budu kraljevsko sveštenstvo i svetlo narodima, zbog čega im je zemlja i bila data, morali su otići u izgnanstvo. Zemlja koju je Bog obećao njegovom narodu bila im je data radi poziva i službe koju su imali. Bog je želeo da kroz njihov način života u toj zemlji manifestuje svoju stvarnost i prisustvo u svetu. Ta istina je u skladu sa celokupnom biblijskom porukom da zemlja i sve što je na njoj pripada Bogu! Onima koji žive u zajedništvu sa njim i služe njegovim namerama, sve je na raspolaganju da bi se te namere ostvarivale. Čim hoćemo da posedujemo od onoga što je njegovo, bez da želimo biti u zajedništvu sa njim, krećemo pogrešnim putem. Izrael "može da uživa u blagoslovu obećane zemlje" samo kada živi u bliskom odnosu sa Bogom i u skladu sa pozivom koji je dobio – da bude narod koji je Bogu na raspolaganju radi svetog poziva kojim je pozvan (Jeremija 9:12–18).

U ovome se prepoznaje ponašanje koje nije tipično samo za izraelski narod. I danas mnogi uzmu Božije darove i sa njima prave posao: "Ijudi iskvarenog uma... koji misle da se pobožnošću stiče dobit" (1. Timotiju 6:5). Najgore što se može dogoditi onima koji njegovim imenom i

darovima stiču sebi ime i bogatstvo, jeste da jednog dana čuju njegove reči: "Nikad vas nisam poznao. Odlazite od mene, vi koji činite bezakonje" (Matej 7:23). Božija reč govori da će se u poslednje vreme očitovati razlika između Neveste i onih vernika koji će izgubiti interes za samog Ženika. U priči o mudrim i ludim devojkama upravo to se i dogodilo. Odnos se ohladio do te mere da je sve postalo formalnost, bez ikakvog žara i ljubavi (Matej 25:1–13). Radi se o stavu srca! Moramo sačuvati ljubav prema Spasitelju i Ženiku naše duše u svim situacijama. Ljubav srca za svog Ženika je ono što je prevashodna karakteristika Neveste. Njena sjedinjenost sa Isusom je iste vrste kao i u slučaju prvog para. Kao što je Eva bila od Adama stvorena, što govori o potpunoj pripadnosti jedno drugom, tako će i Hristova Nevesta biti "od njega" i živeti u jedinstvu samo sa njim. Zbog toga je i svetost braka toliko važna u Božijim očima, jer je slika odnosa između Hrista i njegove Crkve! (Efescima 5:31–32).

Gledajući današnju Crkvu možemo bez ikakve kritičnosti reći da odnos sa glavom Crkve, sa Ženikom, više liči na "divlji brak" nego na predanost koju pravi brak podrazumeva. Nedostaje voljnost da se "voli u dobru i zlu." Međutim, Bog ima načina da nas vrati sebi. Njegova ljubav i vernost koje je pokazao prema nama, veće su od naše nevernosti. Nevesta Hristova, zna otići od njega, ali se milošću Božijom, zna i vratiti. Razdvajajuća linija između institucionalne crkve i Crkve Neveste u dolazećim danima biće sve jasnija. Kao što se to dogodilo sa kraljicom Astinom, tako će Bog u dolazećim danima napraviti zamenu – institucionalno će se sve više zamenjivati obnovom topline i intimnosti u odnosu Hrista i njegove Crkve Neveste.

JESTIRA

Nakon što je Astina bila uklonjena sa pozicije kraljice, kralj Asvir je posle razgovora sa svojim savetnicima odlučio da potraži novu kraljicu. To je bio proces sa određenim pravilima carstva, a šansu da postanu

kraljica imale su pre svega mlade devojke iz određenih društvenih krugova. Kralj je ipak mogao, zbog svoje kraljevske "svemoći" da prekrši to pravilo i da odabere devojku koja nije dolazila iz takvih krugova. Upravo se to i dogodilo u ovoj situaciji. Neko od kraljevih slugu zapazio je među jevrejskim zarobljenicima mladu devojku po imenu Adasa. Njeno ime je kasnije promenjeno u Jestira i ona je bila odabrana da postane kandidatkinja za novu kraljicu.

Proces kroz koji je ove lepe devojke trebalo da prođu, da bi izašle pred kralja, otkriva nam važne principe Božijeg rada u pripremama svoje Crkve Neveste. Sve devojke su bile pod nadzorom evnuha Igaja. (Jestira 2:3 – Evnusi su bili ljudi visokog položaja u carstvu, sa posebnim službama. Više o njima i njihovoj službi u posebnom poglavlju knjige.) Igaj je imao pravo i autoritet da odabere devojke koje će proći u drugi krug. Jestira mu se dopala više od ostalih i njoj je posvetio posebnu pažnju (Jestira 2:9). Taj izbor bio je početak nečega što Jestira, sa svojom pozadinom, nikada nije mogla ni da sanja. Ova situacija podseća na ono što je Rebeka doživela, kada je Avramov sluga došao i nju zapazio. Čim je zapazio Jestiru, Igaj je stavio na raspolaganje sva sredstva koja su joj bila potrebna da bi bila spremna da postane nova kraljica. Između ostalog dao joj je sedam sluškinja i stavio je u najbolje odeljenje harema. Samo u ovoj kratkoj rečenici postoji duboka simbolika – Nevesti je na raspolaganju Božija puna pomoć kako bi mogla da bude ono što je on za nju naumio – živo svedočanstvo o njegovoj ljubavi prema ljudskom rodu! Bog je čoveka stvorio velikodušno, obdarenim osobinama i sposobnostima koje se nalaze u njegovoj božanskoj prirodi (1. Korinćanima 1:7, 2. Petrova 1:3–4). Njegova Crkva ne mora nikada da trpi nestašicu sredstava koja su joj potrebna da njega proslavi i manifestuje njegovu ljubav i silu!

Proces pripreme kroz koji je Jestira morala da prođe trajao je dvanaest meseci i bio je podeljen u dva perioda. Prvi period je bio proces čišćenja, kada je Jestira bila pomazivana uljem od smirne. Ulje od smirne bilo je skupoceno i cena mu je dostizala cenu zlata, a ponekad

je i prevazilazila. Smirna je grub i trnovit žbun. Kapi od ceđenja smirne ponekad se nazivaju "suze" a dobijaju se time što se kora biljke zaseče. Reč smirna dolazi od jevrejske reči koja označava "gorko trpljenje". Isus je morao proći kroz mnoga trpljenja da bi ispunio volju svoga nebeskog Oca. Kada su trojica mudraca došla da mu se poklone, doneli su između ostalog i smirnu (Matej 2:11). Taj poklon je bio proročko ukazivanje na trpljenje kroz koje će proći radi našeg spasenja.

Od dana kad su mlade devojke ušle u harem nisu više imale mogućnosti da se vrate životu izvan kraljevske palate. Ceo proces kroz koji su prolazile bio je podređen jednom cilju – da budu na raspolaganju kralju. Prvi deo procesa bio je priprema za drugu fazu koja se sastojala od pomazanja čistog tela, mirisnim uljima. Ova, na izgled jednostavna istina, ima veliki značaj i u duhovnom razvoju pojedinca i Crkve. Naša pala priroda je korumpirana, te zbog toga mora prolaziti kroz proces umiranja. Ako se taj proces preskoči, ili izbegava, dolazi do mešavine koja nije ugodna. Kada se pomazivanje mirisnim uljima vrši preko telesne, korumpirane prirode, tada se božanska sredstva upotrebljavaju na način koji je na štetu samoj osobi i okolini.

Mnogi govornici mogu biti interesantni obdarenošću i harizmom svoje ličnosti. Njihovo funkcionisanje u darovima zna biti fascinirajuće i oduševljavajuće za slušaoce. Istovremeno se u njihovom ponašanju mogu zapaziti elementi koje Biblija naziva telesnošću, i koji u nekim slučajevima nisu ni u okvirima ljudske pristojnosti, što stvara zbunjenost kod slušalaca. Problem nije u tome da i ljudi pomazani od Boga imaju nedostatke i mane. Bog je uvek koristio i u budućnosti će koristiti nesavršene ljude. Veći problem nastaje kada se darovi Duha Svetoga koriste i manifestuju a da se to ne čini s ljubavlju! Ljubav je rod Duha Svetoga u svim svojim aspektima (Galatima 5:22–23). Ova kontradiktornost najčešće se pokazuje u krugovima u kojima se darovi i njihove manifestacije naglašavaju na nebiblijski način. Karakter osobe

se tada često "sakriva iza spektakularnosti dara".

Ova kombinacija postaje još opasnija kada se sve primenjuje u sredini koja je vođena autoritativnim vođama, koji nisu otvoreni za korekcije. Radi se u stvari o nedozvoljavanju da se njihov način vođenja i ponašanja uopšte preispituje, što ne samo da nije pogrešno – već je i biblijski princip, ako se čini iskreno i s ljubavlju. To su i vernici u Bereji činili i to ni sa kim drugim nego sa samim apostolom Pavlom i sa onim što je on propovedao (Dela 17:10–11). Zapazimo to da je stav bio ispravan – ne kritički već plemenit. Svaki vernik je odgovoran da "ne proguta sve" što autoritativni "pomazani propovednik" govori. Pavle nije bio kao mnogi "koji govore slušaocima da ne preispituju njihove govore" nazivajući to negativnim kritičkim stavom. Svesno ispred reči kritika stavljen je pridev "negativna", jer iako je nama to automatski negativna reč, ona u stvari znači "preispitivanje predstavljenog, da bi se odredila stvarna sadržina". Duh Sveti je dat svakom nanovorodenom verniku da bi mogao da prepozna glas jedinog pravog Pastira, i da bi mi kao vernici u onome što čujemo i što se manifestuje mogli da prepoznamo i da razlučimo između ispravnog i pogrešnog (Jovan 10:4, 1. Jovanova 4:1). Mnogi događaji u Hristovom telu, Crkvi, snažno govore u prilog potrebi da vernici funkcionišu u daru prepoznavanja duhova i motiva koji su iza onoga što se čuje i vidi.

Sećam se događaja od pre mnogo godina kada smo supruga i ja dobili video kasetu od jednog našeg prijatelja. Radilo se o čoveku koji je "imao službu isceljenja", kako su drugi govorili. Na početku smo oboje bili dotaknuti do suza "čudima" koja smo videli. Ime Isus je spominjano celo vreme. Odjednom nas je nešto presekle, neki neobjašnjiv, vrlo jak nelagodan osećaj, pojavio se u stomaku. Pogledali smo se i rekli jedno drugom: "Nešto ovde nije u redu!" Svakako, odmah smo pomislili – ko smo mi da ovako komentarišemo (to bi neki smatrali kritikovanjem "Božijeg pomazanika"). Međutim, osećaj nas nije napuštao. Ubrzo nakon toga smo imali priliku da posetimo crkvu dotičnog propovednika i uverimo se svojim očima da je osećaj bio ispravan. Kratko posle toga

on je bio razotkriven – "čudesa" su bila nameštena i glavni motiv svega bio je novac. Naglašavanje natprirodnog i spektakularnog, bez prisutnosti duha ljubavi i poniznosti, kao i otvorenosti da nas drugi prosuđuju u duhu Božije reči i ljubavi, najčešće je znak da se radi o lažnim stvarima koje, ako se ne razotkriju na vreme, mogu katastrofalno da se završe po osobu i po one koji je slede.

Napisati ovo a ne spomenuti opasnost da čovek postane skeptičan prema svemu što nije u skladu sa našim razmišljanjem i teologijom, bilo bi opasno. Skeptičnost nije isto što i dar raspoznavanja duhova. Neslaganje sa nečijom teologijom ne daje nikome pravo da osudi onog drugoga. Radi se jednostavno o prepoznavanju da li je ono što se govori i događa od Duha Svetoga ili ne. Tačnost razlučivanja u ovome, stvar je dara, iskustva i poznavanja onoga što Božija reč o tome kaže. Jedan veoma važan momenat u ovome je svedočanstvo drugih osoba. Zato je važno usuditi se podeliti svoje osećaje sa drugima, ali ne u duhu gorčine i osuđivanja.

Crkva će proći kroz dubok i bolan proces čišćenja, koji je priprema za velike događaje i pomazanje u vremenima koja dolaze. Količina Božije slave koja je namenjena Crkvi Nevesti je takva da je proces čišćenja neizbežan. Primer Jestire i onog kroz šta je morala proći da bi postala kraljica, i da bi uopšte mogla stupiti pred kralja, sadrži važne istine za Božiji narod danas.

ULOGA PROROČKE SLUŽBE

Jestira je bila jedna jednostavna mlada devojka. Kao izbeglica nije imala nikakvu svetlu budućnost pred sobom. Osim toga živela je bez roditelja. Njen rođak Mardohej bio joj je "roditelj" u ovoj situaciji. Kada je svojom lepotom privukla pažnju kraljevih slugu i bila dovedena na dvor, otpočelo je nešto u njenom životu što će je dovesti do visina o kojima niko nije mogao ni da sanja.

Od velike važnosti je pogledati kako se odvijao odnos između Jestire i njenog rođaka Mordoheja kroz sve ovo, a naročito posle njenog dolaska na kraljevski dvor. Od neprocenjive vrednosti bio je stav Mordoheja prema Jestiri, koji je nastavio da se brine za nju u tom periodu: "Mordohej je svakog dana dolazio pred dvorište kuće za žene da sazna kako je Jestira i šta se sa njom događa." (Jestira 2:11) On je brinuo za nju i na neki način bio njena jedina sigurnost u ovoj situaciji. Najvažnije od svega bilo je njegovo razumevanje situacije u kojoj se Jestira našla. Pošto je bio Božiji prorok, razumeo je situaciju na način koji je bio dublji od ljudskog razumevanja. Imao je u svemu tome i odvažnost proroka koja je ovde bila neophodna. Poznavao je Boga i naslućivao je da on ima svrhu za tu situaciju u kojoj se Jestira nalazila. Sve je izgledalo kao deo plana koji je bio od Boga iniciran, ne samo za nju lično, već i za ceo Božiji narod, koji se nalazio u veoma teškoj situaciji. Činjenica da Jestira, ljudski govoreći, nije imala nikakve mogućnosti da dođe do onoga u čemu se našla, davala mu je povoda da veruje da je u pitanju nešto daleko veće od "Jestirine srećne zvezde". Prorok Mordohej je razumeo da je sve ovo deo Božijeg plana.

Proročka služba je od neprocenjive vrednosti za razvoj Božijeg naroda i njegovo hodaње sa Bogom. Božija reč kaže da sve što Bog radi na zemlji radi u saradnji sa svojim prorocima. Zbog toga Božiji narod ispravno postupa kada sluša šta proroci imaju da kažu (Amos 3:8, 2. Dnevnika 20:20). Takođe piše da je Bog upotrebio proroka da izvede narod iz ropstva (Osija 12:13). Proroci su razumeli vreme u kome su živeli. Oni su imali sposobnost da razumeju "Božiji red vožnje" i znali su šta je Božiji narod u to vreme trebalo da radi. Bez proročke službe narod je lutao i bio bezdušan (1. Dnevnika 12:32, Psalam 74:9). Biblija opisuje i zadatak proroka: "A ti sine čovečiji, upoznaj Izraelov dom s ovim Domom, pa neka se postide zbog svojih prestupa i neka izmere njegove mere. Ako se postide zbog svega što su učinili, opiši im nacrt osnove Doma, raspored i ulaze i izlaze, sve nacрте i sve pojedinosti, sve njegove nacрте i sve njegove zakone... i da se drže toga." (Jezekilj

43:10–11)

Proročka služba ima zadatak da opiše Božiji plan, njegovu prvobitnu zamisao za njegov narod i da ih stalno podseća na to, u svim vremenima i okolnostima. Bog zna da je njegov narod sklon zaboravljanju njegove namere, naročito u vreme kada je blagosloven i kada je sve dobro. Onda se Bog lako zaboravlja a i njegove namere. Zbog toga proroci podsećaju narod na Božiji plan, prvobitni nacrt, kako bi se narod držao puta koji vodi ka ispunjenju Božijih zamisli. Time što iznova čuje Božiju prvobitnu zamisao, narodu je moguće da uporedi svoju trenutnu praksu i način života i da vidi da li je u skladu sa onim što je Bog planirao od početka. Najčešći slučaj je da postoji raskorak između ove dve stvari. Proročke poruke su tada obično opomena i ukazivanje na raskorak, ali i poziv za povratak Bogu i njegovoj prvobitnoj zamisli.

Kada je Mordohej shvatio da je izbor Jestire za kraljicu, deo Božijeg plana za nju, ali i za ceo narod, još ozbiljnije je shvatio da se mora brinuti za nju i pomoći joj da nastavi da hoda u skladu sa onim što je Bog otpočeo. Savetovao joj je da ne otkriva prerano ko je i kom narodu pripada. Taj stav nije bio posledica straha i kukavičluka, već mudra strategija u toj situaciji (Jestira 2:10). Ova biblijska knjiga je jedina u kojoj se Božije ime ne spominje, a ipak je očigledno da je Bog prisutan u svakom detalju. Da je Jestira odmah razotkrila svoju nacionalnu pripadnost verovatno bi to uticalo na dalji razvoj situacije. Već tada nije bilo popularno pripadati jevrejskom narodu, to jest onima koji su verovali u jedinog istinitog Boga. Kasnije se kroz Jestirinu knjigu vidi da je postojala mržnja prema jevrejskom narodu u vladajućim krugovima carstva, kao i zao plan da se istrebi ceo jevrejski narod. Važno je zapaziti i upamtiti ovaj detalj, jer je deo istorije koja se ponavlja.

Mnogo puta smo mi hrišćani toliko u potrebi da budemo priznati od strane javnosti, da mislimo da je publicitet koji nam se daje u medijima dokaz popularnosti i naše ispravnosti. Naš Gospod Isus kaže da je

zabrinjavajuće kada nas svet hvali i svi dobro govore o nama (Luka 6:26). Svakako, ova naizgled kontraverzna izjava, nikako ne poručuje da hrišćani ne smeju imati dobro svedočanstvo o sebi među ljudima. Stvar postaje drugačija ako po svaku cenu želimo da se svidimo svetu, što nikada nije bila Božija prevashodna namera za njegov narod.

Sistem vrednovanja ovog sveta izgrađen je na principima koji su često u direktnoj suprotnosti sa Božijim vrednovanjima. Taj sistem je proizvod palog čoveka i zbog toga je teško spojiti svetska načela sa Božijim carstvom i njegovim principima. Kada je Isus stajao pred Pilatom, rekao je da njegovo Carstvo nije od ovoga sveta i da se zato on i njegovi sledbenici ne služe sredstvima ovoga sveta kako bi širili jevanđelje i uspostavili Nebesko carstvo (Jovan 18:36). Mnoge crkve su se prilagodile trendovima sveta kako bi "olakšale ljudima pronalaženje puta do Boga" i kako bi izbegle da budu nazivane "netolerantnim fundamentalistima". Prilagođavanje je u nekim krugovima doseglo takve srazmere da su mnoge crkve postale jedna vrsta socijalnih klubova, gde se Bog sve ređe spominje, a ako se i spomene to je na jedan veoma uopšten i razvodnjen način. Činjenica je ipak, da kada naš život i dela "govore jezik jevanđelja" onda nam i nije potrebna neka druga reklama!

Vratimo se Jestiri i njenom primernom ponašanju i stavu prema svom rođaku i proroku Mordoheju: "Ona je i dalje postupala onako kako joj je Mordohej govorio, kao i ranije kad se on starao o njoj" (Jestira 2:20, drugi deo stiha). Ovakav Jestirin stav govori o njenoj poniznosti. Iako je njen život sada dobio neslućene dimenzije i poziciju, ona se zbog toga nije ponela i uzoholila, već je u svemu što joj se dogodilo videla Božiju ruku i Mardohejev doprinos. Ova osobina je jedna od najvažnih koje bi Hristova Crkva trebalo da ima. Ne smemo nikada zaboraviti da su Božija milost i njegova pomoć sam temelj uspeha u životu. Mnogo se puta ovo u trenucima uspeha zaboravlja i javlja se ponos. Ovo se naročito dešava vođama koje doživljavaju Božiji blagolsov u svom radu. Kada pozicija promeni osobu na negativan način onda je to

verovatno znak da osoba nije sazrela za tu poziciju! Iako je bila "niko i ništa" u početku svog života, Jestira je bila kušana da u vreme uzdizanja na poziciju kraljice, zaboravi sve što je bilo (Jestira 4:12–14). Upravo u takvim situacijama, kada joj je to iskušenje pretilo, Mordohej joj je pomagao svojom proročkom službom i očinskom brigom. Opasnost ove vrste postoji u životima svih nas, kako pojedinaca tako i crkava. Ni Božiji narod kao celina nije izuzetak. Ponos je stvar koja stalno vreba da uskoči u naše živote čim uspeh zakuca na vrata.

Ljudi ponekad komentarišu ponašanje hrišćana kao prepotentno, da smo umislili da smo "sveznajući i da se ponašamo nadmoćno". Ponekad mislimo da moramo po svaku cenu imati, ili da imamo, odgovore na sve probleme. Odvažnost i ubeđenje u našem verovanju mora uvek da se iskazuje sa dubokim i iskrenim poštovanjem prema drugima i njihovom shvatanju (1. Petrova 3:15–16). Stav koji je Jestira imala prema Mordoheju, bio je jedan od odlučujućih elemenata ispunjenja Božijeg plana. Intervencija proroka bila je veoma važna, kako bi i ona razumela da sama nije u stanju da shvati sve što se sa njom događalo.

Kralj Saul se nije ponizio pred Bogom kada mu je prorok Samuilo došao sa rečima upozorenja zbog njegovog pogrešnog ponašanja. Blagoslov koji mu je stvorio ugled i omogućio uspeh kao kralju, "udario mu je u glavu" i tako je zaboravio svoju malenkost, koje je bio svestan pre nego što ga je Bog uzvisio na kraljevsku poziciju. To ga je koštalo kraljevske pozicije i službe (1. Samuilova 15:17). Čovek po Božijem srcu, kralj David, bio je na putu da upadne u istu zamku i načini istu grešku. Međutim, kada mu je Bog poslao proroka Natana, on je ponizno prihvatio ukor i Bog mu je oprostio. Potom je Bog nastavio da ga koristi i ispunjava svoje namere kroz njega (2. Samuilova 12:5–14). Proročka služba je jedan od načina Božijeg staranja za pojedinca i svoj narod!

CILJ JESTIRINOG USPONA

Današnjem svetu preti opasnost da njime upravljaju političke i religiozne vlasti. Ja lično verujem da je ova kombinacija najopasnija vlast koja može da zavlada jednim društvom. Kada neko ko ima političku vlast i tvrdi da radi u ime Boga i za njegove interese, onda je teško takvu vlast osporavati i izazivati. Takve konstitucije smatraju svako protivljenje i osporavanje njihove vlasti kao direktnu pobunu ne samo protiv njih već i protiv samog Boga.

Iako može zvučati i izgledati kao beznačajna, razlika između vladavine u Božije ime i Božije vladavine kroz svoje odabrane kanale, je ogromna. Od velike je važnosti jasno ukazati na ovo! Jedina prava teokratija u istoriji čovečanstva do sada bila je izražena kroz život Isusa Hrista! ("Teokratija" je vladavina Boga na zemlji.) Istinska teokratija je za čoveka, a ne protiv njega! Može biti teška za razumevanje, a još teža za prihvatanje, ali teokratija je jedini sistem u kome svet može da živi u slobodi. Teokratija nikada ne tlači ljudsko biće. Teokratija je način na koji se Bog Stvoritelj odnosi prema svom stvorenju. Svi dosadašnji pokušaji, bilo koje religije, da kroz istoriju ostvari i sprovede teokratski sistem, bili su najblaže rečeno neuspešni, a u većini slučajeva i destruktivni po čovečanstvo!

Ljubiti neprijatelje svoje (Matej 5:43–48), moliti se za one koji te progone, blagosiljati one koji te proklinju, ne odgovara ljudskoj prirodi, ali je svakako bolje za svet nego mržnja i netrpeljivost! Oni koji su na vlasti vrlo često brane svoje pozicije, svim sredstvima, zato što im vlast pruža privilegije koje inače ne bi imali. To nije Božiji način, Isus Hristos nije tako radio. Institucionalizovana crkva je kroz istoriju vladala narodom na način na koji njen Gospod nikada nije ni pomislio da treba vladati! Zato će obnovljena Hristova Crkva Nevesta razumeti šta znači biti kanal za Božiju vlast na isti način na koji je Isus manifestovao Očevu vlast. Nevesta Crkva će u predvečerje ljudske istorije pokazati Božiju zamisao za svet i čoveka. Kroz tu Crkvu Bog će vladati, tako što

će Crkva služenjem u ljubavi, a ne mačem i silom, kao što je to često puta bio slučaj, pokazati šta je prava teokratija, Božija vladavina. Božija zamisao nikada nije bila da čovek nad čovekom vlada. Ono o čemu ljudski rod sanja, ono što nam se čini utopijom, to će Crkva Nevesta manifestovati, sjedinjena sa svojim Ženikom Isusom. On nije došao na ovaj svet da mu drugi služe, kao što je običaj kraljeva i vladara ovog sveta, nego da drugima služi i da da svoj život za čovečanstvo! (Marko 10:45).

Božija namera Jestirinog dolaska na poziciju kraljice je bila daleko veća od njenog ličnog dobra i uživanja. Jestira je umalo promašila Božiju zamisao jer su je uživanje i komotnost skoro učinili "slepom i gluvom" za Božiju plan. Ovo iskušenje nije nikako jedinstveno samo za nju, ono postoji u svakom od nas! Činjenica je da Crkva, naročito u zapadnom svetu, sa blagoslovima koje joj je Bog dao, zaboravlja svoju svrhu. Iskreno, ova pojava nije tipična samo za jedan deo sveta, već je ta osobina deo naše ljudske prirode. Kada mislimo da je Bog sa nama samo radi nas i našeg dobra, a ne i mi radi njega i njegovih interesa ovde na zemlji, onda on postaje naš sluga, a ne mi njegove sluge! Crkva je, naročito u zapadnom svetu, stavila čoveka i njegove interese i potrebe u svoj centar. Čovek je taj koji zna i odlučuje šta je za njega najbolje i time i bira boga, i Božije osobine koje mu odgovaraju.

U situaciji u kojoj je budućnost celog njenog naroda bila u opasnosti, Jestira je umalo upala u zamku da više brine o sebi i svojoj novostečenoj poziciji nego o interesima svog naroda i Božijim namerama. Kada joj je Mordohej poslao informaciju o tajnim planovima koje su osobe u visokim političkim krugovima carstva imale u vezi sa njihovim narodom, Jestira je počela da se izgovara i pokušala je da ublaži ozbiljnost situacije (Jestira 4:4). Čak je pokušala da ubedi Mordoheja da je njegovo shvatanje situacije previše dramatično. Za nju, koja je bila na dvoru, situacija nije izgledala strašno. Ali je stvarnost, tamo gde su Mordohej i narod bili, bila sasvim drugačija. Ova vrsta nerazumevanja između osoba na pozicijama i proroka nije

tako retka ni danas, u institucijama i crkvama u kojima su vođe više zainteresovane za svoju poziciju nego za dobro naroda.

Biblijski tekstovi govore da će u poslednje vreme jedan deo Crkve duhovno spavati, nesvestan u kom vremenu živi, i šta je Božiji plan za svet i Crkvu. Jedan deo će se probuditi u teško vreme (Matej 25:1–13). Duhovna pospanost često je posledica poljuljane vere, ili čak i gubljenja vere u istinitost jevanđelja. U skladu sa tim menja se i način života, opada motivacija da se jevanđelje živi i da se mogućnosti koje su date kroz jevanđelje upotrebe da se pomogne drugima.

Jestira se ipak trgnula kroz opomenu Mordoheja i počela shvatati ozbiljnost situacije i svrhu onoga što je Bog sa njom učinio. Postupila je u kritičnoj situaciji u skladu sa Mordohejevim rečima i tako bila instrument u Božijim rukama za spasenje čitavog naroda. Odluka koju je trebalo da donese nije bila laka, ali kada je to učinila Bog je svojim sredstvima podržao svaki njen sledeći korak: "... I ja ću postiti sa svojim devojkama, a onda ću otići kod cara, iako to nije po zakonu, pa ako treba da poginem, neka poginem" (Jestira 4:16). Jestira je počela jasnije da vidi Božiji plan i njegovu nameru. Došao je trenutak kada je trebalo da istupi i kada je Bog hteo da je upotrebi za ono što je bilo cilj njenog uspona na tron. (Jestira znači – "ja ću biti sakrivena" (Rečnik biblijskih imena – J.B. Jackson).)

Tako će biti i sa Hristovom Crkvom Nevestom. Jedno vreme će biti nevidljiva na religioznoj pozornici. Religiozni sistem neće ni računati na nju, a u nekim momentima će je čak smatrati smetnjom i neprijateljem. Nevesta Crkva će shvatiti da je važnije biti poznat pred Bogom nego pred svetom. Neće tražiti potvrdu od bilo kog religioznog sistema. Zadovoljna činjenicom da je Bog poznaje i blagosilja, i da pripada svom Ženiku Isusu, ova Crkva služiće ranjenom i izigranom svetu, u ljubavi i sili koju svet nije video ni iskusio još od dana kada je Božiji Sin hodao zemljom. Kao što je Isus znao da mu je Otac sve predao u ruke, da je od njega izašao i da se njemu vraća, tako će i Crkva Nevesta biti

svesna onoga što joj je njen Gospod dao da bi mogla biti na blagoslov svetu. Znajući svoj identitet i vrednost koji dolaze od Boga, Crkva Nevesta će se odmoriti od svih svojih naprezanja da ostavi utisak na svet, sredstvima kojima se i svet služi. To će joj dati autoritet da služi svetu sa istom silom i poniznošću kojom je Isus služio kada je "ustao od večere i odložio svoje haljine, uzeo peškir i opasao se... i počeo da pere noge učenicima." (Jovan 13:4 –5)

Služiti drugima na ispravan način može samo onaj čiji se identitet izgrađuje na biblijski način. Sluge ne temelje svoju vrednost na postizanju, niti na reakcijama drugih na njihovo služenje. Njihovo služenje nije motivisano skrivenom ambicijom da se "popnu stepenicu više" u nekom hijerarhijskom sistemu. Kada je Bog pomazao Davida za kralja, Pismo kaže: "David je razumeo da ga je Gospod utvrdio za cara nad Izraelom i da je uzvisio njegovo carstvo radi svog naroda Izraela" (2. Samuilova 5:12). Ovaj uvid i razumevanje nedostaje mnogim vođama u svetu, a nažalost i u crkvama. Razumevanje ovoga bilo je odlučujuće za Jestiru i njeno shvatanje zašto joj je Bog dodelio novu poziciju. Njena prethodnica, kraljica Astina, zbog svoje sebičnosti, nije nikada razumela cilj svog dolaska na poziciju. Nije shvatila jednostavnu istinu da je bila kraljica zato što je bila u braku sa kraljem!

KAD JE VREME SAZRELO

Doživeti ono što je Jestira doživela i od devojčice bez oca i majke postati kraljica u carstvu koje je vladalo "celim svetom" spada u kategoriju "neverovatnih događaja". Kada su Mordohej i Jestira (tada još uvek Adasa) sa ostalim izbeglicama došli u tvrđavu Susan, niko nije mogao zamisliti ovakav razvoj situacije. Događaji ove vrste potvrđuju reči proroka Jeremije koji ushićeno tvrdi da ne postoji ništa što je toliko divno a što Bog ne bi mogao učiniti! (Jeremija 32:17 – švedski prevod).

Čovekovom razumu, situacija u kojoj se današnji svet nalazi, izgleda

kao "nemoguća misija". Hrišćanstvo se ne može hvaliti nekim boljim stanjem, koje bi moglo doprineti promenama koje su neophodne da se razvoj situacije ne bi nastavio u pravcu čije bi posledice mogle biti više nego ozbiljne po čovečanstvo. Pitanje je da li svet uopšte može da se nada promenama koje mogu doneti poboljšanje situacije, ili je budućnost mračna? Verujem, da je verovati u pozitivan razvoj moguće ne samo zbog Božije svemogućnosti već i zbog toga što je to Božiji plan rada za ovaj svet u poslednjem vremenu. Božija svemoćnost je apsolutna, ali je njena primena zavisna od vremena u kome živimo, jer ono određuje na koji način će Bog intervenisati. Ja verujem da je vreme u kome živimo takvo da će se Božija moć očitovati na način veći i jači od svega prethodnog. Bog je sačuvao "nabolje vino za kraj". Ova perspektiva ne isključuje mogućnost da će tome prethoditi jedan od najtežih perioda u istoriji čovečanstva. Situacija u kojoj se nalazimo ima još težu dimenziju od one koja se danas očituje. Ali, to nije kraj. Svet je još uvek predmet Božije brige i ljubavi. Ljudsko biće nema krajnju vlast nad Božijim stvorenjem! Pre završetka ljudske istorije na ovoj zemlji Bog ima iznenađenje za svet, kome ni pozitivnost najmaštovitijih filmova nije dorasla! I u ovom slučaju nova dimenzija života i Božijeg otkrivenja dogodiće se putem "porodajnih muka" koje će biti sve češće u predstojećem vremenu.

Odlučujuću ulogu u celom ovom procesu ima Hristova Crkva Nevesta. Pismo kaže da celo stvorenje žarko i željno iščekuje manifestaciju Božije dece – obnovljene Hristove Crkve (Rimljanima 8:19–21). Kao što je Jestira, Božijim vođstvom i brigom, bila vođena i sazrevala za poziciju i ulogu kraljice, tako Bog danas, širom sveta priprema svoju Crkvu za ulogu koju joj je namenio od davnina. Crkva Nevesta je Božija tajna, koja je sakrivena za oči ovoga sveta, ali koju će svet videti kada Božije vreme bude sazrelo za taj čas. Kao što je situacija na pobesnelom moru za učenike izgledala nerešivom sve dok Isus nije učinio nešto, tako i današnja situacija u svetu izgleda kao neukrotivo nevreme koje čovek ne može zaustaviti. Kao što je Isus silom svoje reči tada utišao buru, tako će on svojom rečju, kroz svoju Crkvu, još

jednom utišati bure ovoga sveta. Kao što su tada učenici zaprepašćeni pitali – ko je ovaj da ga i more i vetrovi slušaju, (Matej 8:24–27) isto tako će svet biti zapanjen silom njegovog imena i reči u budućnosti.

Ali, ono što je nama teško da razumemo i prihvatimo jeste Božiji put u svemu ovome. Bog nikada u prošlosti nije intervenisao, sve dok ljudska snaga ne došla svom kraju. Ljudska kapitulacija je uslov za Božije delovanje. Naša slabost je mogućnost da se očituje njegova sila, naš kraj je Božiji početak!

Božije vreme određeno je od davnina. Niko ga ne može promeniti! Koliko god razvoj istorije izgledao haotičan ipak sve što se događa doprinosi ispunjavanju njegovog plana. Nije sve što se događa Božija volja, ali ništa od svega toga ne može promeniti Božije namere. Čak i sve ono što se radi protiv njegovog plana, na kraju posluži njegovom ispunjenju. Njegovo delovanje u svetu nije krajnje zavisno od ljudskog faktora. Svaki put kada situacija u svetu dođe do tačke kada se čini da "seme zmiје" počinje da dobija prevlast nad "ženinim rodom", onda je vreme za Božiju intervenciju. (1. Mojsijeva 3:15 – proroštvo u ovom stihu odnosi se na konflikt između sotonskih sila i Božijeg plana koga je Bog upotpunio u Isusu Hristu.) Tako će i današnja situacija u svetu sve više izgledati kao da zlo pobeđuje. Ali, Bog uvek pokaže da je sila zla ograničena i pobeđena. U istoriji su takve situacije bile u vreme Noja, Mojsija, proroka i u najvećoj meri u vreme Hristovog rođenja i njegovog života na zemlji. Raspeće je izgledalo kao pobjeda zla a pokazalo se da je to bila Božija strategija da se zlo potpuno razoruža i pobjedi.

Preostaje još jedna faza u istoriji čovečanstva pre nego se sve završi dolaskom Kralja nad kraljevima, Isusa Hrista Božijeg Sina i Ženika svoje Crkve Neveste. "Ona koja je bila skrivena" – Jestira, Crkva poslednjeg vremena, ona će biti u glavnoj ulozi Božijeg rada u poslednje vreme. Božija tajna otkriće se ovom svetu u najmračnijem periodu ljudske istorije. Bog će upotrebiti svoju obnovljenu Crkvu Nevestu da okrene kurs ovoga sveta. Jestira je od neprimetne

devojčice, izbeglice, postala kraljica koju je Bog upotrebio da promeni tešku situaciju svog naroda i kurs tadašnjeg sveta. Situacija koja je izgledala kao najveća pretnja istrebljenju Božijeg naroda promenila se u pobedu i blagostanje, ne samo za Jestiru i njen narod, već i za celo carstvo. Božija milost i sila će to još jednom učiniti sa ovim svetom – obnovljena Crkva Nevesta biće glavni faktor za toliko velike promene da će celo čovečanstvo biti blagosloveno! Od jedne ponižene i prezrene grupe ljudi, na koju niko nije računao, koju je svet često smatrao smetnjom za razvoj čovečanstva, (đavo je definitivno smatra smetnjom za svoje planove sa svetom) Bog će učiniti ono što će svetu biti na najveći blagoslov!

Nikakve pretnje, ni pretnja sveopšteg atomskog rata, neće zaustaviti ono što je Bog pripremio za ovaj pozni čas. Njegova ljubav pobeđuje sotonsku mržnju!

Vreme ispunjenja ovog scenarija se bliži!

Velika promena u Jestirinom životu bila je rezultat mnogih dramatičnih događaja. Iz knjige o Jestiri lako se može videti da inicijativa nije došla ni od nje ni od Mordoheja. Ni za jednog od njih dvoje ni u mašti nije postojala takva mogućnost. Bog je celu stvar otpočeo, zbog svog naroda. I još dalje se Božija zamisao protezala, jer Bog uvek u mislima ima više od osobe, više od jednog naroda: "Jer Bog je toliko voleo svet..." (Jovan 3:16). Svet je njegov, delo njegovih ruku i zato je zauvek briga njegovog srca. Sve što on radi za pojedince koji u njega veruju, radi to da bi kroz svakog pojedinca blagoslovio druge. Sve što radi za jedan narod, to ne radi da bi taj narod pomislilo da je bolji od drugih naroda, već da bi taj narod bio otkrivenje Božije ljubavi celom čovečanstvu.

Kada je Jestira krenula putem koji je Bog odredio za nju sva potrebna sredstva, za dolazak na poziciju u kojoj bi mogla biti Božiji instrument, bila su joj data na raspolaganje. Kraljevi obično imaju sredstva koja su potrebna njihovim kraljicama da bi bile dostojne predstavnice njihovog carstva. Kraljevi ne moraju da se stide svojih kraljica. Kada je Avram poslao svog slugu da nađe nevestu svom obećanom sinu, Isaku, nije ga poslao na put praznih ruku. Izobilje darova i potrebnih sredstava bilo mu je dato za potrebe buduće neveste.

Osim što je dobila nekoliko žena da joj svaki dan budu pri ruci u procesu pripremanja, Jestira je imala na raspolaganju i nekoliko drugih osoba, koje su joj bile od neprocenjive vrednosti. To su bili kraljevi posebni ljudi – evnusi, koji su imali odgovornost za ceo proces pripremanja buduće kraljice. O tome ko su ti ljudi bili dovoljno svedoči činjenica da je kralj, sve što se ticalo njegovog kraljevstva i priprema za

kraljicu, predao njima u ruke. Toliko je bilo njegovo poverenje u njih. Sam kralj nije morao da se brine ni za najmanji detalj.

Ko si bili ti ljudi, šta je bio njihov zadatak i zašto je kralj imao tako veliko poverenje u njih? Da li su ti ljudi i danas prisutni u carstvu Kralja nad kraljevima, u pripremama njegove Neveste? Jesu li takvi ljudi i danas na pozicijama u Božijem Carstvu, radi jedne jedine svrhe – da pripreme Crkvu Isusa Hrista da dođe do određene uloge koju joj je Bog odredio u istoriji – da postane Kraljica, time što će živeti u "bračnom odnosu" sa svojim Kraljem Isusom?

KO SU EVNUSI?

Evnusi su bili osobe koje se najčešće spominju u kontekstu rada u haremu. Da bi mogao da radi u kraljevom haremu muškarac je morao da bude kastriran. Posao koji su radili jednostavno je zahtevao takav poduhvat. Zadatak im je bio da budu čuvari kraljevog harema i da se brinu za mlade devojke, njihov izgled i život u haremu. Kastriranje je hiruški poduhvat a znači: iščupati sa korenom, učiniti nesposobnim za uživanje, onemogućiti izvlačenje lične koristi, biti onesposobljen za reprodukciju. Reč takođe znači – biti sluga na kraljevskom dvoru. Oni su bili potpuno predani i posvećeni interesima carstva, i bezuslovno lojalni kralju. Evnusi su bili ljudi u pozadini, retko viđani i zapažani u javnosti. Ipak, od njih je zavisio skoro ceo razvoj jednog kraljevstva. Bili su od neprocenjive vrednosti za kralja i kraljevstvo.

Isus sam spominje evnuhe u jednom svom govoru o ženidbi. U tom se tekstu spominju tri vrste evnuha (Matej 19:12). Jedna grupa su oni koji su se takvi rodili. Drugoj grupi pripadaju oni koje su učinili takvima da mogli biti u službi koju je harem zahtevao. Ovo je verovatno grupa za koju se ovaj pojam najviše vezuje. Isus spominje i treću vrstu evnuha, one koji su dobrovoljno prihvatili da to postanu, da žive na taj način, radi viših ciljeva, kao na primer radi Božijeg carstva. U tom kontekstu

Isus ne govori neophodno samo o fizičkom stanju jednog muškarca, već o "duhovnim evnusima". U Starom zavetu spominje se još jedna vrsta evnuha, koja je u stvari bila "izvitoperena verzija". To su bili oni koji su bili kastrirani, uškopljeni zbog idolopoklonstva (5. Mojsijeva 23:1). Takvima nije bio dozvoljen pristup Božijoj zajednici.

Evnusi su bili ljudi od poverenja, te su im se poveravale najvažnije stvari carstva. Oblasti njihovih odgovornosti dovoljno govore o njihovom integritetu, poštovanju i poverenju koje su uživali kod kralja i ljudi. To su bile tri najvažnije oblasti i na njihovoj funkcionalnosti je počivala sigurnost i prosperitet celog kraljevstva. Sama ta činjenica još jednom ukazuje na važnost, ozbiljnost i veličinu ove službe.

RIZNICE

Evnuh sa kojim je čitalac Biblije najbolje upoznat bio je visoki dostojanstvenik, uškopljenik na dvoru "etiopske carice, koji je bio nad svom njenom riznicom" (Dela 8:26–39). Evanđelista Filip vođen Duhom Svetim svedočio je tom evnuhu o Isusu Hristu. Moglo bi se reći da je taj evnuh bio Božiji način da se jevanđelje prenese u Afriku. Pod njegovim nadgledništvom bilo je, na neki način, svo bogatstvo Etiopije. Šta znači biti evnuh u ovoj oblasti odgovornosti koju je on imao?

Spomenuli smo da je jedna od osobina evnuha, bila ta, da nisu mogli sebi priuštiti uživanje, ni korist, od onoga sa čime su radili. Jedan od najvećih problema, bilo da su u pitanju političke, religiozne ili poslovne vođe, jeste zloupotreba novca. Ekonomski skandali su dnevne pojave. Političari i direktori koji imaju svoje tajne bankovne račune na kojima su milijarde, dok narod kojim vladaju nema ni za dnevne potrebe. Malo je onih koji mogu odoleti iskušenju da se obogate, čak i kada to čine na račun drugih. Sećam se jednog od mojih prijatelja koji mi je davno govorio o tome kako će jedan politički sistem podići svest ljudi na takav nivo da će svako odlaziti u prodavnicu i uzimati samo ono što mu je

potrebno. Takva ideologija je negde prošlost, negde je još uvek na snazi, ali od realizacije sna o visokoj svesti ni traga ni glasa. Nekima je očigledno "potrebno" mnogo više nego drugima. Novac daje čoveku osećaj samostalnosti, sile i mogućnost da njime situaciju preokrenu u svoju korist. I pored činjenice da se novcem ne može sve kupiti, ipak je požuda često jača od razuma. Novac sam po sebi nije ni dobar ni loš. Način upotrebe novca je ono što ga čini blagoslovom ili prokletstvom. Stav srca prema novcu je odlučujući. Biblija kaže da je ljubav prema novcu koren svakog zla! (1. Timotiju 6:10) Ratovi u svetu često su motivisani ekonomskim interesima.

Crkve u ovom pogledu, nažalost, nisu izuzetak. Biti evnuh u ovoj oblasti znači biti oslobođen požude za novcem. Usudio bih se reći da su vernici koji imaju srce Neveste najlakši plen za one koji su u svom radu motivisani požudom za novcem. Razlog za to je njihova iskrena ljubav prema Isusu, svom Ženiku i želja da daju za Božiji rad. Mnogi lažni apostoli su taj vid Nevestinog karaktera zloupotrebljavali već u prvim danima hrišćanstva. Apostol Pavle piše crkvama da se paze takvih koji na vrlo ubedljiv način govore o "potrebama Božijeg carstva" dok su im motivi prožeti požudom za novcem (2. Korinćanima 11:20). Jedna harizmatička osoba, sa oratorskim darom, može lako da isprazni novčanike slušalaca, motivišući to potrebama da se Božija reč širi, ili da se pomogne siromašnima.

Pogledaćemo nekoliko primera onih koji su bili "evnusi" u ovoj oblasti, a istovremeno i onih koji su bili tome suprotni primeri. Jedan događaj u Bibliji opisuje dve osobe sa potpuno različitim stavovima prema mogućnosti da svojom službom dođu do novca. Jedna je bila "evnuh" u pogledu novca, a druga ne. Događaj koji to opisuje govori o Namanu, generalu sirijske vojske, koji je bio bolestan od gube. Jednog dana je do njega došla vest od jedne jevrejske devojčice da u Izraelu postoji prorok "koji bi ga mogao isceliti" (2. Carevima 5:1–27). Krenuo je na put i došao do proroka Jeliseja, koji mu je dao savet da se okupa u Jordanu sedam puta i da će tako ozdraviti. Nakon početnog

negodovanja Naman je ipak poslušao i učinio ono što mu je prorok rekao. Rezultat je bio čudesno ozdravljenje. Njegova zahvalnost posle toga nije imala granice, te je iz zahvalnosti hteo da Jeliseju da novac. Prorok Jelisej, znajući da je čudo bilo Božije delo, nije hteo da primi novac. Jelisejevo srce bilo je "uškopljeno, kastrirano" u pogledu novca i mogućnosti da se on na ovaj način zaradi. Mogao je u svom srcu pomisliti da Naman daje za Božije delo, a on je bio Božiji sluga, zašto onda da ne uzme. Da Jelisejevo srce nije bilo slobodno od požude za novcem i bogatstvom, verovatno bi uzeo zlato i srebro koje mu je bilo ponuđeno i verovatno ne bi bilo mnogo onih koji bi imali nešto protiv toga. Mogli bi reći da je "radnik vredan svoje plate"! Naman sigurno ne bi imao ništa protiv, jer on je živio u svetu u kome se usluge naplaćuju. Jelisej je međutim znao da je dar kojim je služio drugima bio Božiji dar i da je čudo bilo Božije delo. Isto je znao da sa tim darom ne treba da izgrađuje svoju službu, još manje da se sa službom obogaćuje, već je trebalo dar koristiti ljudima na blagoslov a Bogu na slavu.

Prorok Jeliseje je imao učenika po imenu Gijezije (Gehazi). On nije bio "evnuh" u ovoj oblasti i nije mogao da odoli iskušenju. Zbog lakomstva koje je zaposelo njegovo srce Gijezije je otišao za Namanom i lažnim, "pobožnim jezikom" izvukao od njega srebro i odelo "za potrebe Božijeg rada", kako je on to predstavio. U srcu je već imao stvorenu lepu priču o potrebama proročke škole i njenih učenika. Naman, koji je imao velikodušno srce i želeo iz zahvalnosti da daruje Božijem sluzi i radu, nije video ništa loše u tome. Gijezijevi motivi su mu bili sakriveni. Gijezije je, svakako, pokušao da sakrije srebro i podeljenost svoga srca, ali Božijeg proroka nije mogao da prevari. Jelisej koji je bio slobodan u ovoj oblasti i imao je srce evnuha, mogao je da vidi skriveni motiv u srcu onoga čija "požuda za novcem nije bila iščupana iz korena". Propast Gijezijeva nije dremala, i guba od koje je Naman bio isceljen, prešla je na njega.

Mnogi su u ovoj oblasti napravili "dobar posao" od dara koji im je Bog dao. Zbog svoje slabosti prešli su granicu i korumpirali svoju ličnost i

službu, kao i jevanđelje. Potrebno je, u kontekstu ovoga, spomenuti da svaki sluga Božiji koji propoveda jevanđelje ima pravo da živi od jevanđelja, kako Pismo i kaže (1. Korinćanima 9:14). Granica između dve mogućnosti – "radnika koji je vredan svoje plate" i bogaćenja na račun jevanđelja uz pomoć darova koje je Bog dao, nije uvek tako jednostavna. Ipak, kada je zloupotreba u pitanju onda je to očigledno i neopravdano, zato apostol Pavle piše o tome otvoreno. Mnogi propovednici danas više govore o novcu nego o Isusu u svojim propovedima. Po njihovom govoru, lako možete proceniti šta se nalazi u njihovom srcu! Jer usta govore od suviška srca! (Matej 12:34)

Dva iskustva u ovoj oblasti su mi pomogla da bolje razlučujem i prepoznajem šta je Božiji glas a šta je manipulacija kada je u pitanju davanje novca. Jednom prilikom na službi, kada je došlo vreme za dobrovoljni prilog, u srcu sam se odlučio za jednu sumu. Biblija nas uči da "svako učini kako je odlučio u srcu, ne nerado ili na silu, jer Bog voli onog ko radosno daje" (2. Korinćanima 9:7). Međutim, govor za dobrovoljni prilog prerastao je u pravu propoved, "koja se često propoveda sa više žara od druge propovedi". Ne tako retko takvi govori pređu granicu biblijskog ohrabrenja u čistu manipulaciju rečima, "da se u veri daje a da će se Gospod pobrinuti za tvoje potrebe posle toga". Potrebno je održati i takve govore, ako su inspirisani Duhom Svetim, a ne manipulacijom. Razlika je u tome što kada je takav govor inspirisan Duhom Svetim onda nisu potrebne mnoge reči i pritisak na ljudska osećanja i džepove. Dugačak govor, da bi se ljudi ubedili da daju, često je znak nedostatka vere kod samog govornika, da Bog može ljude da potakne na davanje. Nije retko da takav govor stvori i grižu savest kod slušatelja ako ne daju više. Tako sam ja nakon dugog i gorućeg govora izvadio još novca. Negde u srcu se pojavila misao da ako ne dam skoro će izgledati da potkradam Boga i njegov rad. Onog momenta kada sam stavio veću sumu u korpicu "čuo sam tihi i jasni glas" u mom srcu koji mi je rekao: "Taj novac nema nikakve vrednosti u mojim očima, jer si ga dao zbog toga što te je govornik "naterao" da daš više od onog što si srcem hteo". Ako je duh manipulacije iza svega

toga, stvar oko davanja postaje još ozbiljnija.

Da pojasnim još jednim drugim događajem. Imao sam nešto novca a bližio se kraj meseca. Taj novac mi je bio potreban za osnovne životne potrebe za još dva, tri dana. Odlučio sam da za prilog izdvojim jedan deo, kada sam u srcu "čuo glas" koji mi je rekao: "Meni daješ manje, nego što sebi ostavljaš? Jesam li te ikada do sada izneverio?" Ovo nije imalo veze sa govorom o dobrovoljnom prilogu, jer ga u toj situaciji skoro nije ni bilo. Srce mi je reklo da dam sve što sam imao! Iste večeri, posle službe, kada sam se vratio u svoj stan na podu sam našao kovertu u kojoj je bio novac. Nikada nisam saznao od koga. Bog mi je dao daleko više od onoga što sam želeo da zadržim za sebe.

Jedan televizijski propovednik je jednom prilikom držao gorući govor za sakupljanje novca za izgradnju jedne crkve u oblasti gde je bilo pogubljeno mnoštvo Jevreja. Kroz njegovu službu i organizaciju taj novac je trebalo da se odnese za taj projekat. Velika suma novca se nalazila na bankovnom računu ove organizacije. Kasnije je bilo dokazano da je jedan mali deo otišao tamo gde je bio namenjen a ostatak je ostao u organizaciji tog propovednika. Njegova neiskrenost je kasnije bila potpuno razotkrivena i u drugim oblastima njegove službe. Ako srce nije "kastrirovano" ako osoba nije "duhovni evnuh" u određenoj oblasti, teško je suprotstaviti se iskušenju kao što je mogućnost da se osigura budućnost novcem do koga se može doći, na račun jevanđelja. "Nekastrirano srce" padne kada iskušenje naiđe.

Biblija spominje još mnoge negativne primere u ovoj oblasti. Sveštenik Ilije imao je dva sina koji su uzimali za sebe najbolje delove od žrtava koje je narod prinosisio na žrtvenik. Pismo kaže da su time prezirali žrtve koje su bile prinošene Bogu (1. Samuilova 2:19, 1. Samuilova 2:29). Valam, koga je Bog u jednoj situaciji upotrebio da umesto prokletstva izgovori blagoslov nad Izraelom, kasnije je pao zbog svog korumpiranog srca i pohlepe za bogatstvom (4. Mojsijeva 22:13 i Judina 1:11). Ljubav prema novcu je jaka sila i ako nas Bog ne

oslobodi toga i učini evnusima, iskušenja koja susrećemo nećemo moći lako da pobedimo. Lažni proroci uvek imaju načina da iskoriste iskrene vernike. Nevesta zbog čistote svoje ljubavi prema Hristu, često puta bude iskorišćena od strane ovakvih osoba. Božiji pravi proroci su motivisani Božijom ljubavi za njegovu Crkvu Nevestu i žele joj biti na blagoslov, i ne koriste je za svoje sebične namere. Njihova goruća želja je da vide Nevestu zrelu za ono za šta je Bog želi upotrebiti.

Čak je i među apostolima postajala osoba koja je bila "anti-tip" u ovoj oblasti – Juda. Način na koji je on govorio o brizi za siromašne mogao je ostaviti utisak na one koji nisu mogli da vide motive njegovog srca. Smetalo mu je to što se novac trošio za ulje kojim je Isus bio pomazan, a on sam je bio lopov koji je krao iz zajedničke kase, kojoj je imao pristup (Jovan 12:4–6).

Crkva Nevesta biće vođena osobama koje su "evnusi" u ovoj oblasti, slobodni od požude za bogatstvom. Te osobe će biti pastiri koji pasu Božije stado "ne na silu, nego dragovoljno; ne radi nepoštenog dobitka, nego gorljivo" (1. Petrova 5:2). Uvek su postojali oni koji su odolevali iskušenjima u ovoj oblasti, ne zato što su, ljudski govoreći, bili bolji od ostalih, već zato što su dozvolili Duhu Svetome da obreže i kastrira njihova srca od požude za novcem. Takve će vođe Bog podići u ovim vremenima, da bi vodile Nevestu Crkvu u slobodu da bude blagoslovena Božijim sredstvima, i da bude svetu na blagoslov.

Prorok Danilo je bio savetnik Navuhodonosoru i Valtazaru, kraljevima u Vavilonu, najsilnijem kraljevstvu tog vremena. Okružen slavom i raskoši kraljevstva, živeo je među ljudima koji su bezobzirno koristili sva sredstva da bi došli do visokih pozicija. Većina njih je tada, kao i danas, koristila svoje pozicije da bi mogla da živi raskošnim životom i da ekonomski osigura svoju budućnost. U trenutku pisanja još jedna vest ove vrste je izašla pred svet u vezi jednog od poznatih svetskih političkih vođa čije je bogatstvo neprocenjivo. Većina onih koji žive u toj zemlji nemaju dovoljno sredstava za svakodnevni život. Cela bi zemlja

mogla živeti više nego solidnim životom samo od njegovog bogatstva. Bez obzira koja fasada je vidljiva u javnosti, prava priroda ljudskog bića, najčešće nema snage da se odupre iskušenjima ove vrste. Ali, Danilo je bio drugačiji, u sredini koja je bila potpuno korumpirana. U jednoj teškoj situaciji, kada nije bilo pomoći kraljevstvu, Danilo je dobio ponudu od kralja da bude unapređen i bogat, ako protumači ono što niko drugi nije bio u stanju da učini. Danilova reakcija na ponudu govori o integritetu njegovog srca: "Tvoji darovi neka ostanu tebi, i svoje poklone daj drugima. A ja ću caru pročitati ovo što je napisano i kazaću ti šta to znači". (Danilo 5:17)

Ko može biti tako slobodan da odbije ponudu da bude treća ličnost u carstvu i da dobije bogatstvo koje bi mu obezbedilo raskoš i ekonomsku sigurnost do kraja života? Danilo je imao slobodu da to učini, jer mu je srce bilo oslobođeno onoga što ovom svetu toliko znači. Znao je da Bog ima nagrade koje su daleko vrednije od srebra, zlata, pozicija, slave i vlasti! Takve osobe su slobodne da služe, radi dobra drugih a ne radi svojih ličnih interesa. Takve vođe Bog podiže da bi mogle pripremiti Crkvu Nevestu za njen poslednji zadatak.

SLAVA I VLAST

Evnusi, ili uškopljenici, su bili kraljevi savetnici. Današnjom terminologijom rečeno eksperti u različitim oblastima. Međutim, kod evnuha je pored znanja, veoma važan bio i njihov karakter. Kada je kraljica Astina bila smenjena, kralj je izdao naređenje da se nađe nova kraljica. Ceo proces oko toga kralj Asvir je predao u ruke svojim savetnicima i pomagačima – evnusima (Jestira 1:13–14). Istorija svedoči da u političkom svetu niko nije siguran, i da nema sigurnih saradnika. Istorijски dokumenti, uključujući i Stari zavet, svedoče o sinovima koji su ubijali očeve da bi došli na vlast. I među braćom je bilo ubistava iz istog razloga. Sila i vlast opijaju. Oni koji se bore za vlast najčešće nemaju kontrolu nad osećajima i ambicijama koje ih motivišu.

Koren prvog greha leži upravo u tome – Božije stvorenje je htelo da ima istu poziciju kao Bog i bude obožavano kao Bog. Slučaj prvog palog bića, Lucifera, može da doprinese razumevanju jačine osećaja u borbi za vlašću, kao i destruktivnost motiva koji kontrolišu osobe koje tome teže.

Znati to, a opet ukazivati ljudima poverenje kroz poslove od kojih zavisi lična sigurnost i karijera, kao i sigurnost celog kraljevstva, nije laka odluka. Ona povlači određeni rizik. U takvim situacijama nije dovoljno potpisati neki papir i dati obećanje o lojalnosti. Nešto daleko jače mora biti prisutno u situacijama kada kraljevi pokazuju takvo poverenje svojim saradnicima. Poverenje ide tako daleko da kralj u njihove ruke stavlja bogatstvo celog kraljevstva, izbor devojaka za njegovu buduću kraljicu i sve to uz poverenje da niko od njih neće pokušati da ga zbací sa trona i vlasti. Svaki put, kada bi saradnici uradili nešto što je doprinelo boljem razvoju carstva i učinilo ga jačim i slavnijim, sva slava za to pripala bi kralju, a ne njima. Ovakav stav nije prirodan deo ljudskog razmišljanja i ponašanja. Postoje li oni koji gorljivo žele izdići druge iznad sebe, koji iskreno i bez zavisti daju drugima prednost i slavu? Ima li i danas evnuha u toj oblasti?

Biblija kaže da Bog ne deli slavu sa čovekom: "Ja sam Gospod. To je ime moje, i nikome neću dati slavu svoju..." (Isaija 42:8). Da je čovek izgovorio ove reči, mogli bi ih osporavati, ali sam Stvoritelj neba i zemlje izgovara ove reči. Ko može deliti slavu sa onim koji je stvorio život? Mi pevamo pesmu koja kaže: "To je Bog koga slavimo mi, samo njemu slava pripada. Niko na zemlji svoj, slave nije dostojan, to je Bog koga slavimo mi." Jedan od razloga zašto vođe u Isusovo vreme nisu želele da veruju u njega, bio je baš taj što su tražile slavu za sebe (Jovan 12:43).

Ako znamo kakav je Bog i kakav je čovek, trebalo bi vrlo jednostavno da zaključimo da čast i slava ne mogu biti ukazani čovjeku, pre nego Bogu. Čovek je bez Boga bespomoćan i kada ga Bog upotrebi mora da

zadrži svest o tome ko je zaslužan za postignuto. Ljudske sposobnosti dolaze od Stvoritelja, i ako bi Bog povukao svoj blagoslov i sredstva koja je dao ljudskom rodu na raspolaganje, ona koja su u nama i ona koja su u prirodi, bili bismo nemoćni. I pored toga mi često ne odajemo priznanje i čast Bogu, već ljubomorno želimo da budemo oni koji zaslužuju čast i hvalu za ono što je urađeno. Čak i u slučajevima kada je nepobitno da je ono što se dogodilo bilo Božije delo, iako učinjeno kroz čoveka, kao što su isceljenja, ni onda nam nije uvek lako ne "podeliti slavu" sa Bogom. U čoveku postoji teško isceljiva želja, koju nosi i sam sotona, želja da postane bog.

Kada je prorok Samuel rekao Saulu da ga je Bog odabrao da bude kralj nad njegovim narodom, Saul je bio duboko dotaknut i shvatio je da mu je ukazana čast koje nije bio dostojan, jer je bio svestan svoje malenkosti: "Zar nisam ja iz Venijaminovog plemena, najmanjeg od svih Izraelovih plemena, i zar nije moj dom najneznatniji od svih domova iz Venijaminovog plemena? Zašto mi onda govoriš tako nešto?" (1. Samuilova 9:21) Reakcija na nameru koju je Bog imao sa njim ukazuje na njegovo ponizno razmišljanje o sebi. Bogu se dopada stav ljudi koji o sebi nemaju visoko mišljenje i razumeju svoju nedoraslost zadatku u koji ih Bog poziva. Mnogo puta Bog odabira one koji u očima sveta nisu veliki, koji nemaju veliko samopouzdanje, ali su voljni da se daju Bogu za ono što on želi sa njima da uradi. Kada je takav stav iskren, ukazuje na ljudsku zavisnost od Boga i stvara prostor za njegovo delovanje.

Saul je bio pomazan za kralja i sila Božija ga je promenila. Božija snaga bila mu bila potrebna za pobede u mnogim borbama. Ali, sve što ga je Bog više koristio Saul je sve više zaboravljao ono čega je u početku bio toliko svestan – svoju malenkost i nepodobnost da bude odabran za kralja. Činjenica da je sve to bilo Božije delo postajala je manje važna, te je počeo sebi pripisivati zasluge za ono što se događalo. Ova misao je sve više ispunjavala njegovo srce, tako da je sebi podigao spomenik! (1. Samuilova 15:12) Neko je jednom rekao:

"Uspeh je najteža stvar sa kojom čovek može da se suoči i da se sa njom nosi u životu". Teže nam je nositi se sa uspehom nego sa teškoćama. U našoj velikoj potrebi da budemo potvrđeni i da nam se ljudi dive, često u momentima uspeha možemo "ukrasti malo slave" za nas same, iako ona pripada Bogu.

Pre nekoliko godina bio sam pozvan u jednu biblijsku školu. Pre samog dana polaska na put osećao sam se toliko nedostojan tog zadatka da sam odlučio da pozovem školu i da kažem da ne mogu da dođem, jer sam osećao da nemam šta da kažem. Kada sam došao do telefona da ih pozovem osetio sam da je jedan tihi glas u meni rekao da ipak odem. Znao sam da je to bio glas Duha Svetog, iako je sve u mojoj glavi govorilo nasuprot tome. Rekao sam Gospodu da sam voljan da idem iako nemam ništa da dam. Na samom početku bogoslužjenja u slavljenju počeli smo pevati pesmu "Dođi Sveti duše."

U tom momentu kao da se nebo spustilo na nas. Kada sam izašao da propovedam, još uvek sa osećajem ogromne slabosti, činilo mi se kao da ja nisam govorio. Kao da je neko stajao pored mene i propovedao dok sam ja bio samo "statista". Posle završene propovedi, video sam kako je Duh Sveti delovao na jednu osobu. Niko se nije molio za nju, ali je Božija prisutnost bila nad njom. Ja sam krenuo prema toj osobi kada sam u sebi "čuo glas" koji me je pitao: "Gde ćeš ti?". Bio je to kao mali dijalog između mene i Gospoda. "Idem da se molim za nju" rekao sam u sebi. "Radim li ja tamo nešto?" Bilo je sledeće pitanje. "Da, Gospode, radiš," rekao sam. "Zašto onda ideš tamo?", kao da me je Gospod pitao. U tom momentu sam osetio veliki strah, i ponovo seo na stolicu. Shvatio sam da mi je stvarno Bog govorio, iako se sve događalo u mojim mislima. Razumeo sam da sam bio na putu da uradim nešto što nije bilo Bogu milo. Dok sam uplašen od ozbiljnosti momenta sedeo, kao da mi je Gospod objasnio o čemu se radilo: "Hteo si da odeš do te osobe i da položiš ruke na nju da bi ljudi to videli i tako mislili da sila koja je bila nad njom ima veze sa tobom!"

Video sam i shvatio da je moje srce htelo da zadobije pažnju time što bih se ja umešao u ono što je Bog radio. Time bih ja sebi stvorio ugled "pomazanog propovednika" iako ništa od svega što se događalo nije imalo nikakve veze sa mnom. Tada me je još više uhvatio strah i pomislio sam da sam, mogao i fizički umreti na tom mestu, kao što se dogodilo sa Uzom kada je dotakao kovčeg saveza (2. Samuilova 6:1–7). Bog ne deli svoju slavu sa čovekom! Iako sam bio svestan svoje slabosti pre ovog događaja do te mere da sam skoro odustao od dolaska, kada je Bog u mojoj potpunoj slabosti činio stvari svojom snagom, ipak sam zaboravio sve to i želeo sam da drugi misle o meni više nego što sam tada bio i što jesam. Očigledno je da moje srce nije bilo srce jednog evnuha u ovoj oblasti. Iskreno, nažalost ne verujem da je potpuno čisto i kastrirano ni do današnjeg dana.

U jednoj drugoj situaciji Bog je na divan način, suvereno, izlečio nekoliko osoba. Gladan potvrde i reklame jedva sam mogao sačekati sledeći dan da dođem u crkvu i da čujem kako ljudi govore o tome kako je mene Bog upotrebio. Kao i Saul, tako i mi brzo zaboravimo našu malenkost kada nas Bog u svojoj milosti upotrebi.

Kralj Osija je bio jedan od najuspešnijih kraljeva u istoriji Izraela. Radio je sve što je bilo pravo u Božijim očima i Bog ga je silno blagoslovio, te je bio uspešan u svemu što je preduzimao. Nijedan kralj, ni pre ni posle njega, nije učinio toliko za obnovu u Izraelu kao što je to učinio on (2. Carevima 18:5–8). Kada se smrtno razboleo, zavapio je Bogu i Bog ga je iscelio i zbog njegove molitve mu je dao još petnaest godina života. Božije isceljujuće čudo u njegovom životu postalo je poznato svuda, tako da je čak i kralj Vavilona poslao svoje sluge u posetu Osiji da čuju nešto više o tom čudu. Bog je želeo da vidi šta mu je zaista bilo u srcu. Kada su oni došli, Osija im je pokazao svo svoje bogatstvo. Nekog govora o Božijem čudu nije bilo ni jednom rečju. Želeo je da ostavi utisak na njih i pokaže koliko je i on bogat i uspešan. Vavilonskom kralju to nije bilo potrebno, on se i sam "gušio u bogatstvu". Ono što je želeo da čuje bilo je ono što bogatstvo nije moglo da mu pruži, a o

tome mu Osija nije rekao ni reč! Takvo Osijino ponašanje nije bilo ugodno Bogu, te mu je poslao proroka Isaiju sa porukom da će svo bogatstvo i slava koju je imao, nestati. Ali ni to nije uticalo na promenu njegovog srca (2. Carevima 20:14–19). Uzvisio se do visina sa kojih više nije mogao da siđe.

Pre nekoliko godina sam imao priliku da sretnem osobu koju je Bog upotrebio da započne crkvu, koja je divno rasla. Bog je blagosiljao rad te crkve. Na jednom bogoslužjenju ta osoba je govorila o svom radu i između ostalog spomenula da je postala i milioner. Kao da je taj detalj bio najveći dokaz blagoslova i uspešnosti. Ubrzo nakon toga uspešnost mu je "udarila u glavu" te više nije nikoga slušao, čak ni svoje najbliže saradnike koji su pokušali da mu ukažu na neke stvari u ponašanju i radu. Nije prošlo mnogo vremena a ljudi su počeli napuštati crkvu i ceo rad se raspao.

Ponekad imam mogućnosti da putujem i obilazim različite zemlje. Jedan od mojih dobrih prijatelja jednom je prokomentarisao da često putujem u jednu zemlju. Moj komentar na to, koji kao da je sam izleteo iz mojih usta, bio je da ja tamo mogu odlaziti koliko god hoću. Istog momenta srce mi je bilo preosvedočeno o pogrešnom tonu kojim sam to rekao. Shvatio sam da nije u tome bilo ništa drugog do hvalisanja. Okrenuo sam se mom prijatelju i rekao da sam preosvedočen u srcu da sam to tako rekao samo zato da bih "ispao velik" i zamolio Boga i njega da mi oproste. Siguran sam da je i moj prijatelj to primetio, iako mi iz pristojnosti to nije hteo reći. Srce se brzo uzoholi i zaboravi da je sav uspeh koji doživljavamo ipak samo plod Božije milosti. Važno je da se ne hvalimo ljudima, jer kroz to, naše ime može postati i veće i važnije od Gospoda. Jednog dana će se svako koleno pred njim saviti i svaki jezik će priznati, da je samo Bog dostojan hvale i slave.

Uvek je bilo i onih koji su ovo razumeli i nisu zaboravljali kome slava pripada. Kada je David postao kralj oko njega se sakupila grupa ljudi, koji su manje više svi bili neka vrsta "socijalnih slučajeva". David je

razumeo ono što mnogi drugi kraljevi i vođe nisu nikada shvatili. Kada su ovi ljudi videli Davidovo srce i razumeli da nije kao drugi kraljevi i vođe, bez rezerve su mu dali svoju privrženost, a da ih on na to nije prisilio. Vernost koja je nametnuta pretnjama nikada ne dolazi iz srca, pa zato i ne traje dugo. I danas se mogu sresti osobe koje pripadaju crkvama u kojima, naročito ako su deo radnog tima, moraju ponekad da potpisuju papir da će biti lojalni vođama. Iako je vernost u odnosima jedna od normalnih komponenti, ako je odnos zdrav i utemeljen na ljubavi, ipak je daleko od biblijskog principa zahtevati to od ljudi. Isus nije tražio ni usmena obećanja svojih učenika, a kamoli da je zahtevao potpisivanje nečeg takvog. Naprotiv, i u najtežim trenucima podsećao ih je da su slobodni da ga ostave, ako tako žele. Jedino vođe koje ne razumeju prirodu Hristove Crkve, kao i odnose koji vladaju unutar nje i ne shvataju da članovi nisu njihova svojina, mogu tako da se ponašaju.

Evnuh je tip vođa koji ne primenjuje takve metode. Evnusi znaju kome Crkva pripada i kome svaki pojedinac pripada. Oni su svesni da je Isus glava i Ženik Crkve Neveste, a da je svako drugi, bez obzira na poziciju i dar koji ima, u najboljem slučaju sluga Bogu, njegovoj deci i ljudima u svetu.

Oni koji su se sakupili oko Davida, bili su spremni da za njega daju sve, iz ljubavi prema njemu i zbog ljubavi prema Bogu koju su videli u njegovom životu. David je sam razumeo da odanost koju su mu ti ljudi ukazivali nikako ne sme biti pogrešno upotrebljena sa njegove strane. Jednom prilikom David je poželeo vode sa Vitlejemskog izvora, što ne bi bio problem da između njega i Vitlejemskog izvora nije bila neprijateljska vojska. Pošto su čuli želju svoga kralja Davidovi junaci, su bez razmišljanja krenuli da mu donesu vode. Kada je David primio krčag sa vodom, nije pio od te vode, nego je prosuo pred licem Gospodnjim, i rekao: "Nikada ne bih tako nešto učinio, jer poštujem Boga!" (1. Dnevnika 11:15–19) Ovo izgleda besmisleno, posle celog truda i rizika kojem su se zbog njega izložili. To i jeste razlog i objašnjenje. Da je David pio od te vode time bi rekao da je bio vredan

njihovog žrtvovanja. Znajući čemu su se izložili David je svojim gestom pokazao da, bez obzira koliko je dobar i voljen kao vođa i kralj, takva požrtvovanost od strane čoveka pripada samo Bogu i nikom drugom. Davidovi junaci su uradili pravu stvar, kao što je i David uradio pravu stvar u toj situaciji. Oni su pokazali pravu vernost prema svom kralju, a on je pokazao da je svestan da samo jedan Kralj zasluđuje takvu predanost, onaj kome je on sam želeo biti veran u svemu!

Jedan drugi čovek, iz Davidovog tima, pokazao je šta znači biti evnuh u toj oblasti. Joav, jedan od Davidovih vojskovođa, napao je jedan grad i zauzeo ga. Međutim, kada je došao do toga da je trebalo učiniti poslednji korak ka potpunom osvajanju, poslao je svoje sluge po Davida. Želeo je da njegov kralj načini poslednji korak kako bi grad dobio njegovo ime. Joav je uradio sav posao, ali je želeo da njegov kralj dobije slavu za to (2. Samuilova 12:26–30).

Dva najveća evnuha u ovoj oblasti svakako su lično Gospod Isus i Duh Sveti. Cela Isusova misija na zemlji imala je cilj da proslavi Oca. Na kraju svoje misije na zemlji Isus je rekao da je učinio sve što mu je Otac dao kao zadatak i tako proslavio Očevo ime (Jovan 8:49–50 i Jovan 17:4). Duh Sveti koji je došao posle Isusa ima isti način rada i cilj. Isus to potvrđuje rečima: "On će mene proslaviti..." (Jovan 16:14)

Više nego ikada ranije, u današnjem hrišćanstvu se veoma često pozivamo na eksperte i hvalimo imenima sa zvučnim titulama. Iako je tako očigledno da Biblija govori o tome da Bog uzima ono što u svetu nema visoki status, mi ipak težimo upravo za onim što Bogu ne znači puno i što mu mnogo puta može biti više smetnja nego pomoć. Titula sama po sebi ne mora biti ni prednost ni smetnja. Kao i uvek, i u svemu, stav srca je odlučujući. U hrišćanstvu danas postoje biblijske škole u kojima niko ne može biti predavač bez doktorske, ili bar neke druge zvučne titule. Isus verovatno ne mogao predavati u većini današnjih teoloških škola! Ovo nije sarkazam već žalosna stvarnost u velikom delu današnjeg hrišćanstva.

Bog ipak ide i dalje svojim putem i on će podići pastire po njegovom srcu. Jeremija govori o pastirima koji se brinu za sebe, a ne za ovce Božijeg stada. Bog govori da će se on sam pobrinuti za svoje stado, kroz pastire koji imaju srce evnuha (Jeremije 23:1–4). Oni će razumeti da je čast biti pozvan od Boga i da čast samo Bogu pripada. Osobine vođa sa srcima evnuha ne govore o njihovoj savršenosti i nepogrešivosti, niti su potpuno imune prema iskušenjima. Ipak, njihov način ponašanja i odnos prema Crkvi Nevesti i njenom Ženiku biće drugačiji od mnogih koji su danas na pozicijama. Bog će podići ljude, inicirati probuđenje u kome ljudske ličnosti neće skretati pažnju na sebe. Manje će se govoriti o velikim propovednicima, a više o velikom Bogu koji upotrebljava jednostavne ljude.

Sećam se mog dobrog prijatelja, japanskog propovednika, koji je pre mnogo godina došao u Skandinaviju, da bi posetio Finsku, gde je u to vreme bilo probuđenje. Kada se vratio odande ja sam ga upitao šta je video u tom probuđenju. Odgovor je bio jednostavan. Rekao je: "Nisam sreo velike ljude, ali su svi, svuda govorili o Isusu!" Ime koje zaslužuje veću pažnju i čast od svakog drugog imena!

Postoje i danas evnusi u oblasti slave i časti. Kao i tada oni su i danas "ljudi koji rade u pozadini". Njihova imena nisu uvek na prvim stranicama oglasa velikih konferencija, niti su članovi velikih odbora hrišćanskih organizacija. A ako bi tu i bili, njihov način ponašanja govori da je onaj koji ih je pozvao i udostojio službe, tema njihovog hvaljenja, a ne rezultati njihovih kampanja i statistike njihovih crkava i organizacija. Mogu da prime ohrabrenje za njihovu službu, ali znaju i da odbiju hvalospeve, za koje znaju da samo Bogu pripadaju. Oni znaju koji pridevi odgovaraju njihovim imenima a koji jedino pristaju Božijem imenu. Znaju se hvaliti svojim slabostima, da bi mogli i nadalje nastaviti da žive u senci Božije milosti.

Kada ih sretnoš, prepoznaš da su drugačiji od ostalih vođa. To su

evnusi!

NEVESTA

Treća oblast u kojoj su evnusi imali odgovornost bio je harem, za šta se njihovo ime i uloga najčešće vezuju. Imati harem, to jest mnogo žena, u ono vreme bilo je simbol kraljevske sile i bogatstva. Veliki kraljevi imali su mnogo žena, ali samo jedna je bila kraljica. Zadatak i uloga evnuha u haremu bila je odlučujuća, naročito pri izboru kraljice. U razvoju Jestirinog života od nepoznate mlade devojke do kraljice videćemo i važnost uloge koju su evnusi imali. Istovremeno, posmatrajući njihovu službu, u ove tri spomenute oblasti, možemo videti koji će tip vođa Bog upotrebiti da bi svoju Crkvu Nevestu doveo do planirane pozicije za nju.

Devojke odabrane za kraljev harem bile su posle toga pod nadgledništvom evnuha Igaja. Igaj je zapazio Jestiru i posvetio joj posebnu pažnju. On je u njoj video nešto što ga je motivisalo da se pobrine za nju na poseban način i da joj pruži sve što joj je bilo potrebno. Video je u njoj buduću kraljicu! Evnuh Igaj je imao kraljevo poverenje, što je znak da je vrlo dobro poznao kraljev ukus. Istovremeno to nam govori da je odnos između kralja i evnuha imao posebnu dimenziju. Sve mlade devojke koje su došle u harem, prepoznale su u Igaju autoritet i ukazivale su mu poštovanje. Jestira je imala veliko poverenje u Igaja i njegove savete: "Kada je došao red na Jestiru, kćer Avihaila, strica Mardoheja, koju je on prihvatio kao kćer, da uđe kod cara, ona nije tražila ništa osim onoga što joj je rekao carev evnuh Igaj, čuvar žena." (Jestira 2:15)

Igaj (Ime "Igaj" znači: moje meditacije) i njegova služba su po mnogo čemu slične službi Duha Svetog. Duh Sveti svojim radom privlači srca Isusu. Osobe koji imaju srce Neveste nauče da su najbolja sredstva koja mogu dobiti za duhovni razvoj ona koja Duh Sveti može da im

pruži u njihovom odnosu sa Isusom. Takav će izbor biti karakterističan za Crkvu Nevestu u dolazećim vremenima. Crkva Nevesta shvatiće da ljudska sredstva ne pomažu mnogo u onome što Bog želi da ostvari kroz nju. U današnjim crkvama ima previše razmišljanja i metoda koje su pozajmljene iz sveta. Metode i jezik poslovnog sveta preplavili su današnje propovedaonice. Način razmišljanja zapadne kulture postao je veliki deo jevanđelja u mnogim delovima sveta. Formule za brzi rast crkve, prosperitet i ostalo što se smatra znacima uspešnosti, serviraju se i gutaju od mnogih koji ne razlikuju Božije puteve od ljudskih. Pored svih potreba za mnogim dobrim principima koje je Crkva zapostavila, ipak je veoma važno biti svestan da "čarobne formule poslovnog sveta" nemaju magičnu ulogu u ostvarivanju Božijeg carstva na zemlji. Crkva ne može biti vođena istim principima kojima poslovni ljudi vode svoje kompanije. Ovim ni jedna reč nije rečena protiv uspešnih poslovnih ljudi. Naprotiv, u današnjem svetu koji je opsednut požudom za novcem, zaista su potrebni ljudi koji će kroz svoj posao svedočiti o Božijoj prisutnosti u njihovim poslovima. Kao što je nekada u nezdravo konzervativnom hrišćanstvu, intelekt bio skoro "Božiji neprijatelj" danas je stvar otišla u drugu krajnost te je teološki intelekt skoro postao "Božije najvažnije sredstvo".

Ono što će zaista krasiti Nevestu Crkvu neće imati nikakve veze sa spoljašnjom lepotom – zgradama, tepisima u crkvi, titulama onih koji rade u crkvama i lepotom programa. Mi često mislimo da ako u crkvama imamo ono što se u svetu vrednuje da ćemo time privući nove ljude. Ali, ako oni to već imaju i bore se sa prazninom života, zašto onda mi jurimo za tim stvarima? Ljudi traže nešto više od spoljašnje atraktivnosti. A crkve bi trebalo da imaju ono što svet ne može da pruži.

Pre par godina sam na jednom hrišćanskom TV kanalu slušao, samo par minuta, propoved čija je cela sadržina bila o jednom nakitu kao blagoslovu od Boga! Koliko god blagoslovi bili veliki i svedočili o Božijoj dobroti prema nama, ipak nije to ono što nam Sveto pismo kaže da bi

trebalo da propovedamo. To je jedan vid tragedije današnjeg hrišćanstva – puni smo zapadnjačkog načina razmišljanja, kao što je izraelski narod nekada bio pun istočnjačkog (Isaija 2:6).

Crkva Nevesta vratiće se jednostavnosti u kojoj je Bog uvek želeo da njegov narod živi. Ono što će Crkvi povratiti ugled i izgubljenu atraktivnost, nisu spoljašnji faktori pozajmljeni od sveta, već povratak Božijoj reči, veri u njenu neprolaznu istinitost i snagu prisutnosti Duha Svetoga. Kada se Jestira pouzdala u sredstva koja joj je Igaj savetovao tada je bila na dobrom i sigurnom putu. Poslednji korak u Jestirininim pripremama bio je pod nadzorom evnuha Sasgaza (Ime "Sasgaz" znači: onaj koji pomaže kod poslednjeg reza, zahvata; poslednji zahvat (u hirurgiji).). Bog u svojoj milosti radi na srcu svog naroda, "obrezuje naša srca" da bi svoju Crkvu doveo u stanje divne Neveste za svog Sina Isusa. Svojom rečju, koja je kao dvosekli mač, Bog razdvaja u životu Crkve ljudsko od božanskog, duhovno od telesnog.

Već u Starom zavetu Bog je dao opis kakve sveštenike želi za svoj narod. Sveštenici su bili ti koji je trebalo da poučavaju narod: "Neka uče moj narod da razlikuje ono što je sveto od onog što nije sveto, neka ga poučavaju da razlikuje ono što je nečisto od onoga što je čisto." (Jezekilj 44:23) Kada vođe naglašavaju natprirodno na način koji ne podleže mogućnosti preispitivanja, spektakularno može lako zavesti ljude mešavinom onoga što je sveto i onoga što nije. Takvi tvrde da je Božija sila delotvorna čak i kada sami ljude guraju na pod. Što bi fudbalskim jezikom rekli – ipak postoji razlika između Božije ruke i Maradonine ruke. Tako je i u situacijama kada se za pomešane manifestacije, zato što su spektakularne, govori da su rad Duha Svetog. Na taj način ljudi gube poštovanje prema radu Duha Svetog i ne usuđuju se da prihvate ono što Bog zaista radi. Skeptičnost postaje deo njihovog razmišljanja zbog svih loših iskustava koja su prethodno imali. Zbog nedostatka naučavanja o razlici između "božanskog i ljudskog", "čistog i nečistog", ljudi postaju žrtve lažne duhovne atmosfere, koja je često puta više senzualna i duševna, nego prava

duhovna.

Važno je da se stalno podsećamo činjenice da Nevesta ne pripada ni jednoj službi, pokretu ili denominaciji. Evnusi su bili kastrirani baš iz tog razloga da ne bi bili kušani da iskoriste nevestu za svoje potrebe i uživanje. Ona je morala da se sačuva cela i netaknuta od bilo koga drugog, kroz ceo proces pripreme, kako bi mogla biti predstavljena kralju, ali i odabrana za njegovu kraljicu.

Kao i u druge dve spomenute oblasti, Biblija i u ovoj oblasti ima pozitivne i negativne primere. Jedan antitip, koji smo već spomenuli, bio je kralj Jerovoam. Svim mogućim sredstvima on je pokušavao da "sveže ljude" za sebe. Izgradio je oltare idolima, za koje je rekao narodu da je to njihov bog koji ih je izveo iz Egipta. Hteo je sam da bude "vlasnik naroda" i da ga iskorišćava za svoje potrebe (1. Carevima 12:25–33), umesto da upravlja srce naroda prema Gospodu, da bi bili njegovi i njemu služili celim srcem. Takav je bio i Diotref, vođa crkve koji je branio svojim članovima da se druže sa drugima, koji nisu bili po njegovoj volji (3. Jovanova 1:9–10). Sve je to bilo pod plaštom duhovnosti, da se ne bi "zarazili" pogrešnom teologijom i razmišljanjem, koje nije bilo u skladu sa njegovom filozofijom, koja nije bila ništa drugo do diktatura.

Takve će vođe obično govoriti o tome da crkva ne može imati "dve glave" ili više od jedne osobe u čijim rukama leži krajnji autoritet, i sami zaboravljaju da i lokalna crkva, kao i Crkva Nevesta, ima samu jednu Glavu – Isusa Hrista! (Više o tome u knjizi autora "Silnici ili očevi".) Apostol Jovan je ukorio Diotrefa oštrim rečima zbog takvog autoritativnog načina vođstva. Jedan od razloga takvog stava vođa, koji žele da poseduju narod, jeste njihova nerehabilitovana ličnost. Kroz takav stav i način vođenja oni nadoknađuju nedostatak osećaja lične vrednosti, koji im Bog kroz svoju reč i ljubav želi dati, a ne kroz ulogu i poziciju koju su sebi uzeli.

Žalosno je videti koliko takvih vođa danas ima u crkvama. Duh sveta u ovoj oblasti zaista je zatrovao Crkvu Isusa Hrista. Umesto da imaju Gospoda za primer, takve vođe kopiraju stil vođa, šefova, direktora i careva. Rezultat ovakve filozofije vođstva su mnogi razdori među hrišćanima, u mnogim slučajevima pod parolom "Gospod mi je rekao da započnem ovo i ono". Hiljade iskrenih vernika je doživelo tretman od vođa crkava u kojima su bili, koji nije dostojan imena normalnog ljudskog ponašanja, a kamoli da bi se uvrstio u pastirsku brigu za članove. S druge strane deo odgovornosti snose i sledbenici takvih vođa, jer im Božija reč nije vodilja, već "jaka harizmatička ličnost" u kojoj ponekad vide idola, nekog opipljivog i vidljivog, kao što je i Izrael tražio nakon izlaska iz Egipta. Da se ovo nastavlja u Crkvi može se delimično objasniti i nedostatkom vođa tipa evnuha, koji bi mogli pokazati pravi primer šta znači biti "vođa – sluga" a ne "vođa – gazda". Nevesta Crkva će biti stvarnost u daleko većem obimu nego što je danas, a samim tim će i vođe tipa evnuha biti daleko veća stvarnost nego danas. Jer, bez njih ni Nevesta neće moći da se pripremi. Evnusi su ključne osobe u pripremi Neveste za njenu krajnju destinaciju – Kraljica Kralja svih kraljeva, Isusa Hrista Božijeg Sina!

Jedan od najboljih primera evnuh tipa vođe u ovoj oblasti svakako je Jovan Krstitelj, zadnji prorok Starog zaveta, preteča Mesije. Za njega Biblija govori da je trebao da pripremi put Mesiji, Ženiku. Njegova služba je opisana sledećim rečima: "Ići će pred Bogom pun Duha i snage kao Ilija, da srca očeva obrati deci i neposlušne mudrosti pravednih, da Gospodu pripremi spreman narod." (Luka 1:17) Zapazimo reči "da Gospodu pripremi narod!" Onome kome narod pripada!

Služba Jovana Krstitelja imala je veliki uticaj na izraelski narod. Njegovi učenici i sledbenici bili su toliko "očarani" pomazanjem njegove službe da su verovali da je on možda bio obećani Mesija. Jovan sam po sebi, kao čovek, nije bio imun na iskušenja da i sam dobije takve misli. Ko ne bi sa takvom službom ponekad pomislio da je posebna ličnost.

Kaže se da je Jovan za vreme svoje kratke službe krstio ogroman broj ljudi, stotine hiljada, čak se spominju i milionske cifre. Kome takav uspeh ne bi "udarao u glavu"? Reč kaže da je pri kraju svoje službe priznao javno da on nije ono što su ljudi mislili, nije Mesija, već "glas onoga što više u pustinji: Poravnajte put Gospodu". (Jovan 1:19–23)

Kada je Isus započeo svoju službu ljudi su ga sve više sledili. Jovanovi učenici su imali problem sa tim i rekli su svom učitelju da reaguje na to. Ali, ovaj Božiji silni prorok, čije je srce bilo srce evnuha, razumeo je stvari bolje od svojih učenika. Jovanova reakcija na pritisak njegovih sledbenika, da se suprotstavi novom pokretu i sačuva slavu svoje službe, jeste klasičan primer koji bi svaki vođa u Božijoj Crkvi trebalo da sledi! Jovan Krstitelj priznaje nešto što bismo mogli reći da je samo po sebi jasno, a opet mnogima toliko teško da razumeju: "Ko ima nevestu, mladoženja je. A mladoženjin prijatelj, koji stoji i sluša ga, veoma se raduje zbog mladoženjinog glasa. Tako se i ja radujem i radost je moja potpuna". (Jovan 3:29)

Tri momenta u ovom priznaju su veoma važna za svakoga ko veruje da ga je Bog pozvao u službu pripremanja Nевeste njegovom Sinu. Ja verujem da svaka od pet spomenutih službi, koje je Bog dao svojoj Crkvi za njenu izgradnju i pripremu – apostol, prorok, evangelizator, pastir i učitelj mora imati srce evnuha! Ove službe, zajedno, slika su poglavara i jedinog Pastira Crkve – Isusa Hrista, i odraz su njegove službe! Mnogo puta se čuje da je pastor vođa i pastir crkve. Ta tvrdnja nije utemeljena na Bibliji. Ta misao dolazi od pogrešnog tumačenja starozavetne uloge kralja i svetskog načina razmišljanja! Titula pastora je izraz koji prema praktičnoj definiciji jednostavno ne postoji u Božijoj reči, već naginje ljudskoj alternativi i opasnoj mogućnosti da zameni velikog Pastira Crkve, čovekom! Koja misao stoji iza toga lako će prepoznati oni koji su poznavaoi Božije reči. Ni jedna od spomenutih pet službi, sama po sebi, nema potrebni kapacitet da bude pastir jednog lokalnoj crkvi, a još manje celoj Hristovoj Crkvi! Svaki takav pokušaj i praksa, izraz su ljudskog sistema. Bilo da se tiče lokalne situacije, ili

šireg služenja u Crkvi Hristovoj, ove službe mogu samo zajedno u jedinstvu i ljubavi, biti na blagoslov i na izgradnju Hristovog Tela, njegove Neveste. Svaka od ovih službi jeste pastirska po svojoj prirodi, jer joj je uloga da vodi srce svakog vernika Pastiru ljudske duše i Ženiku ljudskog srca!

Priznanje Jovana Krstitelja mora se sagledati u sklopu kulture u kojoj je živeo i koja je prisutna u Bibliji, to jest kulture jevrejskog naroda, da bi se razumela snaga njegovog priznanja. Postoje mnoge teorije o svadbenim običajima tog vremena i teško je ulaziti u detalje. Ono što je sigurno jeste da je cela svadbena ceremonija tog naroda jedna proročka slika odnosa između Boga i njegovog naroda, između Hrista i njegove Crkve. Zato Jovan Krstitelj upotrebljava ovu sliku, znajući da oni koji ga slušaju mogu, i da bi morali da razumeju o čemu govori. Priča o ocu Avramu, njegovom sinu, njegovom sluzi i Rebeki je zbog toga predlika onoga o čemu govorimo.

Ženikov prijatelj (kum) bio je poseban gost na svadbi. Mesto na kome je sedeo bilo je najbliže ženiku i nevesti. Kada je na svadbenoj gozbi bilo vreme za ženika i nevestu da se povuku i odu u sobu koja je bila posebno uređena, u kojoj će provesti svoju prvu bračnu noć, jedini koji je imao pravo da ide sa njima i da ih sledi jedan deo puta, bio je ženikov prijatelj. Kada bi došao do praga te sobe, on bi tu stao i povukao bi se na pristojno odstojanje od njih. Tu je bila njegova granica. Od tog momenta je nešto novo, toliko intimno počinjalo, da niko, čak ni prijatelj ženika, nije imao pristup toj novoj fazi odnosa između ženika i njegove neveste. Njegova uloga se tu završavala. Njegov zadatak je bio ispunjen. Još jedan mali detalj mu je bio omogućen, koji niko drugi nije mogao doživeti. On jedini mogao je da čuje usklik radosti ženika kada se sjedinio sa svojom nevestom. Kada je to čuo ženikov prijatelj mogao je sam da uzvikne, iste reči koje je Jovan Krstitelj uzviknuo: "Radost moja sada je potpuna!".

Dubina ovoga je vrtoglava! Značenje ovog teksta dopire do onog dela

srca koji samo Bog i evnusi poznaju. Ni jedna osoba, bez obzira na titulu, teološku diplomu ili poziciju, ne može ovako da postupi, ako joj srce nije kastrirano, ako nije evnuh. Ovo je Božiji rad, Božiji dar, Božiji proces u životu onih koji su pozvani da pripreme Nevestu za Božijeg Sina, Isusa Hrista. Jovan Krstitelj je doživio nešto što ni jedna druga osoba nije doživjela. Najveći prorok, ikada od žene rođen, a ništa veći od najmanjeg u Božijem carstvu, kako je sam Mesija, Isus o njemu svedočio (Matej 11:11), imao je čast da svojom službom bude deo početka jedne potpuno nove faze Božijeg rada na zemlji. U tom periodu, u Božijem radu sa svojim narodom, sa svojom Crkvom Nevestom, napravljen je veliki, novi korak ka sjedinjenju Ženika i njegove Neveste. Jovan je shvatio da je njegovo vreme došlo kraju, da je njegova služba ispunjena, kao i da je došlo vreme da se povuče i da mesto da onome što je Bog planirao za dolazeće dane. Radovao se kada je video da ljudi odlaze od njega i dolaze Isusu! Doživio je stvarnu dubinu istine, koje mnoge vođe nikada za svoga života ne dožive – Nevesta pripada Ženiku, nikome i ničemu drugom! Neka nam sam Bog svojim Duhom otvori oči za ovu svetu istinu! Neka nas sam Bog obreže i kastrira naša srca! Sam Bog neka ne dozvoli da jednog dana čujemo glas Ženika koji bi nam rekao da mu nismo bili prijatelji, već da smo hteli da posedujemo njegovu Nevestu i iskoristimo je za naše interese.

Primer Jovana Krstitelja prodire duboko u srce i razotkriva najdublje motive. Reže neumoljivo delove srca koji nisu prožeti čistotom namera u našem radu za njega. Ovaj primer upozorava svakog od nas, naročito svakog vođu, da ne stoji između Ženika i njegove Neveste, poziva nas svetim pozivom i zahteva od nas srce evnuha! Sve službe koje su uključene u rad u Božijem carstvu moraju biti ove prirode i karaktera, ako uopšte žele doprineti pripremi Neveste Hristove za sjedinjenje sa njenim Ženikom, da bi svet video da je Bog poslao svog Sina radi spasenja ovog sveta!

Apostol Pavle piše o onome što ga je motivisalo u radu sa ljudima: Jer

revno se brinem za vas kao što to Bog čini, jer sam vas obećao jednom mužu, Hristu, kako bih vas doveo pred njega kao čestitu devicu." (2. Korinćanima 11:2) Tu leži razlog Pavlove snažne reakcije zbog pokušaja nekih vernika da se njegovim, ili imenom nekog drugog apostola, hvale i sledbenicima njihovim nazivaju (1. Korinćanima 3:3–5). Pavle je, kao i Jovan Krstitelj, razumeo kome Nevesta pripada. Kako bi Hristova Crkva danas izgledala kada bi denominacije ili bilo koja organizacija ili pravac u hrišćanstvu, i njihove vođe, sa ovakvom revnošću govorili vernicima da pripadaju Hristu a ne njihovoj grupi?

Ni jedna istinska biblijska služba, bilo kog kalibra, ako je sa srcem i prirodom evnuha, ne stvara pokret iza sebe, i učenike po svom kalupu i po svom imenu! Pitanje je da li su pokreti koji su nastali pod uticajem "velikih vođa" sa nekastriranim srcima, naneli više štete nego koristi Hristovom telu, njegovoj Crkvi Nevesti. Da su bili toliko revni da sačuvaju jedinstvo Crkve, koliko su goreli da se distanciraju svojom teologijom od ostalih, možda bi davno Isusova molitva "da svi jedno budu" dobila daleko veće proporcije nego što ih danas ima. Ova izjava ni na koji način nije doprinos i ohrabrenje bilo kakvom ekumenskom pokretu koji ne priznaje da postoji samo jedan temelj za jedinstvo Božijeg naroda – razapeti i uskrsli Isus Hristos! Ekumena koja se ne temelji samo na njemu, nije samo u njemu i radi njega, nije ni inicijativa ni zamisao nebeskog Oca! Još gore, ona verovatno služi ciljevima Božijeg neprijatelja.

AUTORITET EVNUHA

U svom naučavanju o Božijem radu na zemlji u budućnosti i pre njegovog drugog dolaska na zemlju, Isus govori o proroku Iliji i njegovoj službi, kao o veoma važnom elementu. Sam Isus je rekao da je služba Jovana Krstitelja bila, na jedan način, ispunjenje tog proroštva (Matej 11:14), ali da je ta služba i deo poslednjeg vremena i poslednje pripreme Neveste Crkve: "Evo, ja vam šaljem proroka Iliju

pre nego što dođe veliki i zastrašujući Gospodnji dan. On će obratiti srce očeva ka sinovima i srce sinova obratiće ka očevima, da ne dođem i ne udarim zemlju uništenjem" (Malahija 4:5–6). Jedan vid obnove Neveste biće sjedinjenje Božijeg starozavetnog naroda Izraela sa novozavetnim delom Crkve, kroz zajedničkog Mesiju, Isusa! To će biti Crkva Nevesta koja će biti ispunjena Božijom slavom kao nikada do sada. Pismo kaže da će zemlja biti puna poznanja i slave Božije kao što su mora puna vode! (Isaija 11:9)

Važno je da vidimo šta je bila služba proroka Ilije, jer je po Isusovim rečima ta služba jedan od najvažnijih momenata u obnovi svega što je Bog rekao da će biti obnovljeno. Opis ove službe je u sledećem tekstu: "Tada Ilija pristupi celom narodu i reče: Dokle ćete hramati na dve strane? Ako je Gospod istiniti Bog, idite za njim, a ako je Val, idite za njim. Ali narod mu ne odgovori ni reči" (1. Carevima 18:21). Prvi na programu obnove bio je odnos između Boga i njegovog naroda. Gospod je bio Muž Izraelov, i oni njegova Žena. Njihovo podeljeno, neverno srce, trebalo je da se obnovi i potpuno vrati svom prvom Mužu, kao što je i prorok Osija govorio.

Druga stvar ticala se jedinstva Božijeg naroda. Ilija je pozvao narod da se sakupi i onda je izgradio oltar Gospodu, od dvanaest kamenova, koliko je bilo i izraelskih plemena (1. Carevima 18:30–31). Jedinstvo Božijeg naroda bio je vrlo važan deo njegove misije i službe. Nevesta je jedna. Isus će imati samo jednu Nevestu na svadbenoj gozbi u Nebu. Ali, jedinstvo Neveste nije samo nebeski prizor, ili nešto što će se tek tamo dogoditi. Ovde na zemlji Nevesta je takođe jedinstvena, samo jedna! Ta Crkva će zajedno sa svojim Gospodom i Kraljem vladati hiljadu godina na zemlji. Hristova Crkva Nevesta je isceljeno Hristovo telo, na kome su prirodne grane ponovo na svom mestu zajedno sa onima koje su nakalemljene (Rimljanima 11:24). Današnje podeljeno hrišćanstvo će biti isceljeno kroz Ilijinu vrstu službe. U sred najdublje svetske krize Bog će ovom vrstom proročke službe opet staviti svoj narod pred izbor, da ako je Gospod pravi Bog da ga onda i

sledi celim srcima. Njegova milost i njegova revnost će učiniti to još jednom pre završetka istorije čovečanstva. To će svetu koji je u dubokoj krizi biti svedočanstvo i znak Božije ljubavi i doprineti isceljenju odnosa među narodima.

Ovog puta Bog će svom narodu podići vođe koje imaju srce evnuha. Oni će imati autoritet koji dolazi od Boga a ne od neke organizacije ili posebne denominacije. Te vođe će svako pojedinačno a i zajedno biti toliko slične svom velikom Pastiru, da će svet u njima prepoznati onoga koji ih je poslao. Sami će biti slobodni kao i njihov Gospod od stvari koji bi mogle da budu otvorena vrata za neprijatelja. Isus je bio i ostaje najveći evnuh koji je ikada postojao, u svim spomenutim oblastima. Čist od svega što je deo ljudske korumpirane prirode, mogao je pobednički da izvrši ono što mu je Otac poverio. Isus na jednom mestu kaže da u njemu nije bilo ničega što je pripadalo prirodi ovog sveta i da zato neprijatelj nije mogao protiv njega (Jovan 14:30).

Jedan od duhovno najgorih i najmračnijih perioda u istoriji Izraela, bio je period vladavine kralja Ahava i njegove žene Jezavelje. Jezavelja (Izebela) je kontrolisala svog muža i celi narod. Zabranila je obožavanje Gospoda i zavela je narod da se klanja Valu. Vladala je strahom i ubistvima onih koji su joj se našli na putu. U toj situaciji, u najvećoj duhovnoj tami Izraela, Bog je podigao proroka Iliju, koji se suprotstavio Jezevelji, njenom načinu vođstva i suočio je ceo narod sa njihovim načinom života. I posle smrti svog muža Jezevelja je nastavila da manipuliše i iskorišćava narod. Ali i njen kraj se približavao. Bog je pomazao Juja da istrebi idolopoklonstvo a i samu Jezevelju. Kada je on došao do mesta gde je Jezevelja prebivala, našao ju je našminkanu i samouverenu. Juj (Jehu) se okrenuo, pogledao gore na zid i povikao: "Ko je za me? Ko? I dva, tri evnuha pogledaše na nj s prozora. On im reče: Bacite je dole! I oni je baciše i krv njena pršte po zidu i po konjima. Juj je pogazi nogama" (2. Carevima 9:32–33). Da su evnusi bili ti koji su je u ovoj situaciji bacili sa zida je simbolična predlika duhovne stvarnosti koja će se dogoditi u svetu u vreme obnove Crkve

Neveste.

Jezeveljin duh je verovatno najčešća i najjača sila koja kroz razne vođe vlada svetom. Taj duh je deo ljudske grešne prirode i najčešće se manifestuje kroz kontrolu, strah i fizičko nasilje. Mogli bi jednom rečju reći da je to duh ovoga sveta i način vladanja u ovom svetu. Strašno je konstatovati koliko je ovaj duh prisutan i u crkvama. Jedini način oslobođenja od ovog duha za Crkvu Nevestu je kroz službu evnuha. Jedini način da se svet oslobodi Jezeveljine tiranije jeste kroz oslobođenu i obnovljenu Crkvu Nevestu koja će živeti u bliskom odnosu svojim Ženikom Isusom! Jezevelja je bila tako uništena da je niko više nije mogao prepoznati! Ono što psi nisu pojeli od njenog mrtvog tela ostalo je na zemlji kao đubrivo. Tako će sve one sile koje danas muče čovečanstvo izgledati kada se Crkva Nevesta podigne u čistoti i sili Duha Svetoga, na blagoslov čovečanstvu. U periodu koji će biti najveće iznenađenje koje je svet ikada doživeo, a koji je Bog pripremio pre nego što se njegov Sin vrati po svoju Nevestu, svet neće moći ni da prepozna ono što je hiljadama godina bilo "na vlasti". Sve što je Bog kroz svoje proroke rekao biće obnovljeno i Crkva Hristova, koja je novi čovek u Hristu, uradiće ono što je Adam ispustio iz ruku, prevaren od sotone.

Onaj po kome, i radi koga je sve stvoreno, koji je umro da nas otkupi od vlasti greha i uskrsnuo da bi mogli pred njim živeti, Bog svemogući, rekao je da će on sagraditi svoju Crkvu i da je vrata paklena neće nadvladati! (Matej 16:18)

NAGRADA

Kada se pogleda na život i službu evnuha skoro je neizbežno steći utisak da se radi o asketskom načinu života, sa toliko samoodricanja, da sve više liči na "samouništenje" nego na život vredan življenja. Isus je u svom govoru o evnusima spomenuo one koji su se odlučili za

takav život radi Božijeg carstva. Isus napominje da su te reči teške za razumevanje još teže za prihvatanje ako osoba ne stavi svoju odluku u kontekst večnosti. Ako je ovozemaljski život sve što nam je na raspolaganju, i Bog ne postoji, onda bi se odluka za ovakav način života graničila sa ludošću. Ali, ako večnost postoji i u nju verujemo, a osim toga postoji i vera u Boga koji nas je stvorio i zna svrhu za svakog od nas, onda stvar dobija potpuno drugačiju perspektivu.

Interesantno u svemu ovome jeste značenje života kao "duhovnog evnuha" i da li postoji ikakva nagrada, ili motivacija koja im daje osećaj zadovoljstva i ispunjenosti, iako su se odrekli mnogih stvari bez kojih se mnogim ljudima život čini besmislenim. I danas postoje evnusi u Božijem carstvu, sa istim osobinama, ali u duhovnom smislu. Ove osobe, mogu se odreći stvari i izvesnog načina života, da bi mogli predanije i efektivnije da služe Božijim namerama. Apostol Pavle piše o takvom načinu života i naglašava da su neki za to pozvani jer inače ne bi bilo istog efekta u radu za Božije carstvo bez takvog žrtvovanja (1. Korinćanima 7:31–35). Za nekoga to znači da se, zbog Božijeg poziva, odrekne mogućnosti da bude bogat, da stvori sebi karijeru ili obezbedi mesto rada koje bi drugi samo mogli poželeti. Podvlačim da odluka o tome nije sveta sama po sebi, jer mnogi misle da se karijera i u Božijem carstvu može napraviti, možda čak i sjajnija od one koju čovek žrtvuje u svetu. Stvar je samo u tome da li je u pitanju Božiji jasan poziv ili ne. Mnogi ljudi su ostavili poslove sa sjajnim perspektivama, radi Božijeg carstva i bilo je očigledno da je Bog sve to vodio. Isto tako, mnogo je onih koji su to uradili iz svog ubeđenja, umesto da su Bogu služili svojim poslom na mestu na kom su radili. Pošto je veliki deo hrišćanstva još uvek uređen po ugledu na ovaj svet, onda se i u Božijem carstvu može dogoditi da čovek postane "mali papa" u nekim krugovima, što u svetu ne bi nikad postao. Sama terminologija koja se u mnogim crkvama koristi, kao što su "prvi pastor" biskup, direktor misijskog komiteta, i slično, govori o mogućnosti da čovek doživi unapređenje kroz takav crkveni sistem. Ko je uspešan vođa u hrišćanskom svetu često se procenjuje istim merilima kao i u svetu –

veličina rezultata, broj napisanih knjiga, na koliko je konferencija govorio, u koliko je zemalja bio, ko ga poznaje i sa kim se druži... i da ne nabrajamo. Pitam se gde bi Isus na ovoj listi uspešnosti imao svoje mesto? Ipak, niko kao on nije uticao na ovaj svet!

Isto tako, ako se procenjaju ovim merilima, evnusi nemaju šanse da se ubroje među uspešne ljude u ovom životu. Njihova imena jedva da se ikada vide i spominju. Šta god da su dobro uradili, sva slava za to pripala bi njihovom kralju. Nepravedno, mogli bi se reći. Gledano merilima kojima mi merimo uspešnost života, oni bi bili jedni od najmizernijih ljudi na ovom svetu. Postoji li za njih ikakvo zadovoljstvo i nagrada? Ako postoji kakva je?

Kada je Isus pozvao svoje učenike da ga slede jedno od prvih pitanja koje mu je Petar postavio bilo je šta će oni dobiti za uzvrat, ako sve ostave i krenu za njim. Ljudi su retko spremni nešto žrtvovati ako im to ne obećava neku vrstu koristi. Na to pitanje Isus nije rekao da će nagradu dobiti samo u nebu, već im je opisao nagradu koju mogu očekivati za vreme ovozemaljskog života (Matej 19:27–29). Za sve što su bili spremni da ostave radi njega i njegovog Carstva, Isus im je obećao sto puta više od tih stvari, uz još jedan neprocenjivi bonus – večni život. Sve to zajedno, pomešano sa nevoljama svakidašnjice, pripada životu na zemlji.

Evnusi su kušani da sami sebe vide kao neuspešne ljude, bez vidljivih rezultata i zbog toga se mogu ponekad osećati bezvrednima. Ako bi se život Isusa Hrista na zemlji vrednovao merilima koja svet upotrebljava, onda bi on kao vođa, verovatno dosta nisko kotirao. Iako je učinio stvari koje niko nikada nije uspeo, niti će ikada uspeti da učini, ipak mnogi bi rekli, da se cela priča tragično završila. Sledbenici su se razbežali a on je na kraju razapet sa razbojnicima. To je bila zahvalnost ovog sveta Božijem Sinu za sve što je učinio – isceljivao bolesne, hranio gladne, podizao mrtve... Ali, priča se tu ne završava. Nikada nikom Bog nije dao takvo priznanje kao što je Isus dobio, i

nikada ničije ime nije samo promenilo istoriju, već i danas menja živote ljudi. On je i dalje jedina nada čovečanstva, što će se u dolazećim danima sve jasnije očitovati.

Evnusi koji su odabrali da "izgube svoj život" radi Božijeg carstva trebaju i ohrabrenje i nagrade. Zato im je sam Bog dao fantastično obećanje: "... Neka uškopljenik ne kaže: 'Evo, ja sam suvo drvo'. Jer ovako kaže Gospod: 'Uškopljenicima koji drže moje Šabate, koji biraju ono što je meni ugodno i koji se drže mog saveza, daću u svom domu i među svojim zidovima spomenik i ime, nešto što je bolje od sinova i kćeri. Daću im večno ime, koje se neće zatrti.'" (Isaija 56:3–5) Ovakvo silno obećanje Bog im je dao znajući kakva iskušenja idu uz taj poziv. Izgledati kao "suvo drvo" bez ploda, sigurno zna da bude povod komentarima koji nisu ohrabrujući. Prorok Isaija je takođe iskusio borbu i osećaj kao da je sav njegov uloženi trud bio uzaludan (Isaija 49:4). Kada pored svega toga osoba nema mogućnosti, kao što je evnusi nisu imali, da produži svoje ime na zemlji, kroz decu, onda cela perspektiva postaje još mračnija. Deca su ipak nešto što je u ovozemljskom životu daleko dragocenije od bilo kog drugog bogatstva.

U poslednjim godinama mnogo se govori o potrebi da dobre vođe "reprodukuju" sebe i svoj stil, time što će u mladu generaciju posejati ono što oni imaju. Sama ideja izgleda jako privlačna, jer ko ne bi voleo imati dva tri primera onih propovednika i vođa koji su toliko značili Crkvi i svetu. Sama misao je aktuelnija sada možda više nego ikada u nekim krugovima u svetu – klonirati ljude dobrog kvaliteta i ukloniti one koji imaju previše mana. Sama stvar i nije novog datuma, svet je toj sotonskoj strategiji bio i ranije izložen. Međutim, Bogu ova ideja nije privlačna. Da je bila, ne bi mu bio problem da stvori nekoliko Davida, Mojsija, apostola Pavla, te tako reši stvar. Ne, Bog ima mnogo bolju strategiju. Za njega je svaka osoba na svetu jedinstveno sredstvo i kopije mu nisu potrebne. Čak i posle obraćenja Bog nije od Petra napravio nekog boljeg čoveka menjajući Petrovu ličnost. Nego je od te ličnosti stvorio ono što je znao da u Petru postoji, iako je bilo

zarobljeno mnogim kompleksima i manama. Svaku osobu Bog usavršava. U tome i jeste lepota Božijeg jevanđelja i njegove mnogolikosti.

Tragično je zato videti, kako različiti teološki sistemi stvaraju svoje tipove vernika. Čovek može ubrzo po susretu sa osobom zaključiti kojoj denominaciji pripadaju, jer je ponašanje tipično za sistem u kome žive. Pripadnici jedne denominacije se mole na isti način, i maniri su im isti. Mlade vođe koje kopiraju starije čak i u ponašanju, time gube svoju Bogom danu originalnost. Pavle Timoteju i drugim mladim saradnicima ne kaže da ga kopiraju, već da se ugledaju na njegovu predanost Bogu. Svet tako radi, zato što svet živi po sistemu vrednovanja koji ne dozvoljava osobi da bude ono što jeste, već od nje traži ponašanje i razmišljanje koje je priznato od tog sistema. Interesantno je videti današnji zapadni svet, koji se toliko hvali demokratijom, a u suštini sve više liči na diktaturu koja ne toleriše ono što štrči i što se ne pokorava normama i shvatanjima koja su "važuća i priznata". Zakoni su svakako potrebni, jer bi inače u svetu došlo do anarhije. Ali reći da svi moraju priznati moje shvatanje nije više stvar zakona, već diktature. Od ove prakse ni crkve nisu slobodne.

Uloga službi koje Novi zavet spominje kao naučavajuće službe u Hristovoj Crkvi jeste da svakog vernika, sa posebnom ličnošću koju svako ima, predstave Bogu kao savršenog Hristovog učenika (Kološanima 1:28). Ni jedna od njih nije težila da "sebe reprodukuje" u nekom drugom, već da pomogne toj osobi da u svojoj jedinstvenoj ličnosti razvije Hristov karakter, a ne njegove fizičke manire. Vođe moraju umirati svemu što služi njihovom uzvisivanju i što im daje povoda da misle da su ljudi toliko zavisni od njih da se bez njih ne može. Svako je potreban – niko nije neophodan! Kao što izreka kaže: "Koga nema bez njega se može". Odnos u kome postoji zavisnost i u kome osobe osećaju da moraju "preko vođe do Boga" nije zdrav biblijski odnos. Sam Isus je sebe učinio "suvišnim" i rekao učenicima da je bolje za njih da ih ostavi, jer će na taj način sami sazrevati u

svom odnosu sa nebeskim Ocem. U jednom hijerarhijskom sistemu lako se dogodi da "vođa na vrhu" mora biti deo svakog sastanka, svake odluke, svake molitve i na taj način daje signale da je neophodan u svemu. Ako to još doprinosi njegovom osećaju vrednosti, onda je stvar još ozbiljnija.

Pošto su evnusi bili nesposobni da dobiju potomstvo na zemlji, Bog im je obećao nešto bolje od sinova i kćeri. Njihovo ime neće dalje živeti kroz sinove, ali neće ni izumreti. Bog je obećao da će njihovo ime biti upisano na stubovima i zidovima nebeskog Hrama. Oni koji za života na zemlji nisu gradili "svoja carstva" već su u svemu dali slavu Bogu, biće od Boga počastvovani čašću koja ne bleđi. U mnogim slučajevima smo mi ljudi toliko željni potvrde, da skoro izvlačimo iz ljudi komentare i komplimente koji hrane naše potrebe. A često puta bi te reči zaista trebalo samo Bogu da pripišemo. Božija reč kaže da nije onaj verodostojan koji sebe preporučuje, već koga Bog preporučuje (1. Korinćanima 10:18).

Vođe, evnusi, neće stavljati svoja imena, ili imena svojih organizacija visoko i vidljivo. Oni će uvek ukazivati na Isusa, koji je jedini vredan časti i slave. Sami znaju da postoji nešto bolje od popularnosti i priznanja koje dolaze od ljudi.

Evnusi, su tip vođa koje Bog podiže da pripreme Nevestu za njenu slavnu budućnost i zadatak – da proslavi svog Spasitelja i Ženika Hrista i da bude čovečanstvu na blagoslov!

Crkva nevesta nada je za budućnost sveta! Ona je rešenje za konflikte u svetu, jer je njen Gospod srušio zidove neprijateljstva (Efescima 2:14–15) koji dele čovečanstvo, a ona sama ima mir sa Bogom. Ona je lek protiv mržnje, jer je voljena od onoga koji je ljubav i zato može da voli ljude u svetu, kao što je njen Ženik činio za života na zemlji, i još uvek voli svaku osobu na svetu. Crkva Nevesta je resurs čovečanstva, jer je sama "punina onoga koji ispunjava sve u svemu" (Efescima 1:23). Iako je sve ovo istina o Crkvi Nevesti, ipak ništa od toga nije stvarnost ako Crkva Nevesta ne živi u bliskom odnosu sa svojim Ženikom Isusom. Bez takvog odnosa i zajedništva sa svojim Gospodom Crkva je nemoćna i frustrirana pred svim izazovima koji su svuda oko nje u svetu. Bez takvog odnosa Crkva se uplete u svoje aktivnosti i živi bez života i sile. Na taj način hrišćanstvo postaje jedan od mnogih religioznih sistema, bez prisustva Božije sile, koja jedina može ljudima dati nadu i snagu za novi život. Sve što će nas u dolazećim danima susretati a što nam se čini nemogućim, postaje moguće kada računamo na ona sredstva koja imamo u Bogu. Potrebe čovečanstva već počinju da dostižu razmere koje će sve više izgledati nerešive za ljudski um i sposobnost. Nada je u Hristovoj obnovljenoj Crkvi Nevesti.

Božija obećanja su istinita i nikada nas neće izneveriti. Njegova snaga se ne smanjuje, niti se on umara u pogledu svog plana. On će svoju Crkvu Nevestu, obnoviti i podići je slavnu, bez mrlje i bez bora! Ona će biti putokaz narodima, svetlo u tami, grad na gori, u svetu koji sve više tone u beznadežnost. Svadba je već planirana, vreme i mesto određeni su od Boga Oca, koji ispunjava sve što kaže. On koji je silom svoje izgovorene reči iz ničega stvorio galaksije i celi univerzum, ljudsko biće

i sve što se vidi i ne vidi, on će iz onoga što izgleda toliko slabo i prezreno, podići svoju Crkvu Nevestu!

Pripreme kroz koje Crkva prolazi nisu samo za nebesku svadbu! Pre tog velikog događaja, ista ta Nevesta ima još dosta toga da uradi ovde na zemlji.

CRKVA KAO DOKAZ BOŽIJEG POSTOJANJA

Već skoro dve hiljade godina hrišćanstvo govori o Isusovom povratku. Različiti teološki sistemi imaju različite scenarije oko Isusovog dolaska. Jednu od najpoznatijih "proročkih reči" u vezi Isusovog dolaska, koja se čuje u crkvama, izgovorio je sam Isus: "Da, dolazim uskoro!" (Otkrivenje 22:20) Reč "uskoro" ima različita značenja: bez kašnjenja, iznenada, u kratkom vremenskom periodu ili uskoro. Kada god čujemo te reči jedna od prvih misli je da nije mnogo vremena ostalo do Isusovog dolaska. Svakako da je značenje te reči aktuelnije nego ikada, jer je sam Gospod to izrekao pre skoro dve hiljade godina. I pored toga može još dosta vremena proći dok se to "uskoro" konačno ne ispuni. Tokom istorije bilo je mnogo situacija kada se činilo neizbežnim da će se to proroštvo i ispuniti, ali to obećanje očigledno još čeka na svoje krajnje ispunjenje. O svemu što se odnosi na Isusov povratak nije lako prodiskutovati u kratkim crtama. Ono što će u ovoj knjizi biti rečeno o tome, samo su grube crte onoga što verujem da će se dogoditi.

Drugi važan momenat gledano iz ove perspektive, jeste taj da se naročito u nekim krugovima dugo naučavalo, a još uvek se u mnogim crkvama verovatno tako naučava, da Isus može doći iznenada, a to znači da može doći bilo kada – "danas ili sutra", te da je važno da zbog toga budemo spremni. Često se to moglo čuti u propovedima koje su bile namenjene neobraćenim ljudima, kako bi se time uticalo na njihovu odluku da prihvate Isusa za svog Spasitelja. Propovedi ovakve vrste

ostavile su teške traume u životima mnogih ljudi. Jedna osoba mi je rekla da kada je bila mlađa, jedno vreme nije smela da se kupa u kadi, jer šta bi se dogodilo ako Isus dođe u tom momentu a ona treba iz kade da ode u nebo? Zvuči skoro tragikomično, ali nažalost ovo nije jedini takav primer.

Tvrditi da Isus može doći bilo kada je potpuno nebiblijski! Bog ima svoj plan i taj plan nije haotičan već ima svoj hronološki razvoj i tok. Isus ne može doći bilo kada, već samo onda kada je to Otac odredio. Da će mnogi time biti iznenađeni to je sasvim druga stvar. Isusov prvi dolazak na zemlju bio je do detalja ispunjen po Božijem vremenskom planu. Kada je vreme sazrelo baš za taj događaj u Očevom planu, Isus je došao (Galatima 4:4). Oni koji su poznavali taj plan mogli su razumeti da je On bio obećani Mesija. Tako je i sa njegovim drugim dolaskom. I pored toga što će to biti iznenađenje za mnoge, ipak je moguće razumeti vreme Božijeg kalendara. Sve špekulacije oko dana i godine, koje su se mnogo puta objavljivale a i u poslednjim godinama se objavljuju, nisu ništa drugo do besmislene! Ipak je razumevanje Božijeg plana nešto što Pismo govori da je moguće i čak se od nas u nekoj meri očekuje. Nikada sve detalje nećemo razumeti odjednom, ali dovoljno je da razumemo onoliko koliko nam je potrebno da se možemo orijentisati u vremenu u kome živimo.

Jedan od važnih momenata u razumevanju njegovog dolaska je ovako definisan: "... koga nebo mora zadržati do vremena obnove svega o čemu je Bog govorio preko svojih svetih proroka..." (Dela 3:21) Znači da postoji nešto u Božijem planu što prethodi Isusovom drugom dolasku. Obnova svega što je Bog od davnina govorio preko svojih proroka! Kako i kroz koga će se ta obnova onda ostvariti? Bog je imao tajnu, ali ona više to nije, kako apostol Pavle kaže, jer je otkrio svoju nameru, da preko svoje Crkve objavi svoju mnogoliku mudrost poglavarima i vlastima na nebesima (Efescima 3:10). Čini se da su mnogi teološki sistemi u pogledu eskatologije prerano stali. Bog ima još mnogo toga da upotpuni kroz svoju Crkvu, pre nego što njegov Sin

ponovo dođe! Crkva je ona koju će Bog upotrebiti. Obnovljena, ispunjena slavom, ona će pred svet staviti velike praktične dokaze o Božijem postojanju, kroz svoje obnovljeno stanje. Kroz obnovljenu poziciju Crkve Neveste Bog će manifestovati svoju stvarnu vladavinu. Iako bi mogli reći da je celo stvorenje dovoljan dokaz da takav "inteligentan dizajn" ne može postojati bez dizajnera – mudrog Stvoritelja, Bog će svetu dati još jednu šansu, još jedan dokaz kroz svoju Crkvu Nevestu. Ona će biti dokaz da Božija prvobitna zamisao za Adama nije bila samo fina ideja, već njegova stvarna namera i da je obnova moguća samo kada se čovek vrati u zajedništvo i poslušnost svom Stvoritelju i Ocu. To će svedočanstvo biti vidljivo u celom svetu, jer će se čovekova izgubljena sposobnost "vladavine nad svim što je stvoreno" obnoviti i ostvariti kroz Crkvu Nevestu!

Ako bi Isus došao "sutra" i ako bi Crkva bila odnesena sa sveta zajedno sa njegovim dolaskom, onda bi to bio "poraz Božijih namera i njegovog plana". Đavo bi mogao da kaže da Bog u svom radu na zemlji, sa čovekom, nikada nije ni u čemu uspeo. Adam je pao, Izrael je izneverio i Crkva danas ne izgleda kao uspešan projekat, jer nikada do sada nije manifestovala Božiju mnogoliku mudrost u takvoj sili i obimu da bi svet mogao reći – ona je stvarno dostojni predstavnik Boga na zemlji. Isus je manifestovao Božiju vlast, ali samo lokalno i za kratko vreme. Njegova uloga nije ni bila da tada sam zavlada svetom. On je znao da je Crkva, za koju je sebe žrtvovao, produžetak njegove misije na zemlji. Ona je njegovo Telo, njegova Nevesta, njegov instrument da se sve što je Bog rekao kroz svoje proroke, upotpuni i ispuni. Ako bi Isus došao sutra i preuzeo vlast nad svetom, to ne bi ni bilo neko veliko čudo, jer on jeste svemogućí Bog. Mogao bi to u trenutku da učini. Ali, Bog je odlučio da kroz delo svoga Sina na krstu i kroz njegovo vaskrsenje, ljudskom biću pruži mogućnost, da se duhovnim preporodom kroz veru u Hrista, vrati na svoju prvobitnu Bogom danu poziciju, i da upravlja svim onim što je stvoreno. U jednom od Psalama Bog govori o svojoj nameri za čoveka. On govori o tome koliko je njegovo mesto uzvišeno u svemu što je Bog stvorio.

David izražava Božiju nameru za čoveka: "Dao si mu da vlada nad delima ruku tvojih, sve si stavio pod noge njegove." (Psalam 8:6) Čovek je i dalje Božiji hram i kao pojedinac i kao zajednica, koja je njegova Crkva! Božija namera za čoveka i Crkvu i dalje je na Božijem programu da se ostvari u istoriji ovozemaljskog života.

Jedna starozavetna osoba davno je razumela važnost ovog dela Božijeg rada na zemlji i namere sa njegovim narodom. U jednom trenutku Izraelove istorije, Božije strpljenje za njegov neverni narod, došlo je do kritične tačke. Bog je hteo da stvori jedan novi narod, kroz osobu koja mu je bila verna i odana, na način kakav ni jedan čovek to nije doživeo. U kriznoj situaciji on je zavapio Bogu i rekao: "Ako pobiješ ovaj narod kao jednog čoveka, onda će narodi koji su čuli o tvojoj slavi sigurno reći: Gospod nije mogao da dovede ovaj narod u zemlju koju mu je pod zakletvom obećao, i zato ih je pobio u pustinji." (4. Mojsijeva 14:15–16) Argument koji Mojsije koristi, da bi još jednom izmolio milost nad narodom koji je zaslužio kaznu, od ogromne je važnosti. Važan je i za razumevanje Božijeg plana za budućnost.

Ako bi Isus trebalo "sutra" da dođe i da uzme svoju Nevestu sa sobom, možda bi se morao vratiti sam jer ta divna Nevesta još nije spremna onako kako je Bog to zamislio. Crkva Nevesta mora doći u stanje obnovljenosti do te mere da slava kojom će biti ispunjena jasno i silno svedoči o Božijem postojanju i njegovoj sposobnosti da ispuni ono što je zamislio za čoveka i Crkvu. "Stvorenje željno iščekuje otkrivenje slave Božijih sinova... u nadi da će u slavnoj slobodi Božije dece i ono samo biti oslobođeno robovanja raspadljivosti." (Rimljanima 8:19–21) Ovo je Božija početna zamisao. On od nje nije odustao i pored Adamovog pada, Izraelovog odbijanja Mesije i dosadašnje nesposobnosti Crkve da potpuno ostvari tu zamisao. Cilj je definisan Božijom rečju, i silom istog obećanja biće dostignut, Bogu na slavu! Znači, kada Božija deca, dožive obnovu, u meri koja u sebi sadrži dimenziju slave i slobode koju je Bog odredio svojoj Crkvi, onda će to uticati na celo čovečanstvo! Sve stvoreno doživeće obnovu! Ovo je,

prema Svetom Pismu, planirano pre nego Gospod Isus dođe nazad po svoju Nevestu da je zauvek odvede u nebo!

Da bismo razumeli eshatološku perspektivu, i gde prema Božijem planu pripada vreme u kome mi živimo, trebalo bi da razumemo da je celina ta koja daje značenje detaljima a ne obrnuto. Kada se događa nešto od onoga što se tumači kao "znak poslednjeg vremena" mnogi su odmah spremni reći da je kraj blizu. Ipak, svi ti događaji u prirodi i u društvu nisu od presudne važnosti. Odlučujuće je šta je Božiji plan, kako izgleda i šta je Bog rekao da želi da učini na zemlji. Istorija je puna informacija o situacijama koje su "ličile na kraj" ali kraj se nije dogodio. Prirodne katastrofe, glad, progonstva i ostalo, što se obično spominje kao "sigurni znak kraja" u većim ili manjim razmerama ponavlja se kroz istoriju i biće verovatno još učestalije i intenzivnije. Svakako da je sve to znak da čovečanstvo ide u pravcu koji je Biblija opisala i da se sve vreme krećemo ka poslednjem činu. Ali, ono što je daleko važnije, jeste poznavanje Božije zamisli i plana koji Bog ima za svet, svoj narod i Crkvu.

Odmah posle Drugog svetskog rata jedan propovednik je trebalo da govori o tome šta Biblija kaže o tom strašnom događaju. Velika crkva u Stokholmu bila je prepuna znatiželjnih ljudi i svi su očekivali da on stavi dokaze pred njih, tekstove iz Biblije, koji su to predskazali. Na kraju svoje goruće propovedi o Isusu odjednom se setio da treba da odgovori na pitanje šta Biblija kaže o Drugom svetskom ratu? Njegov odgovor bio je kratak, jasan i verovatno za mnoge iznenađujući: "Ništa!". Svakako da je to bio veliki događaj, jedna od najvećih katastrofa koje su zadesile svet. Ko u to vreme nije pomislio da je Drugi svetski rat bio ispunjenje proroštva o Velikoj nevolji a da je Hitler antihrist. Sigurno mnogi tekstovi u Bibliji opisuju događaje koji odgovaraju onome što je tada zadesilo svet. Nažalost, sličnih će događaja još biti u budućnosti i njihov karakter će još bliže oslikavati ono što proroštva govore. Sam Isus je nabrojao mnoge od njih ali je rekao da to još nije kraj. Broj okolnosti koje će ličiti na opisani scenario

kraja sveta biće sve veći. Sve to ima svoju ulogu i doprinosi "porodajnim mukama" u koje će čovečanstvo sve dublje ulaziti, pre ogromne promene koju je Bog pripremio svetu. Glasovi o kraju će biti sve učestaliji ali će se pokazati da su pogrešni.

Pre samog kraja, Bog priprema iznenađenje! Božiji plan je odlučujući, a po njemu Bog još nije gotov sa svojim namerama ovde na zemlji. Samo čitajući Efescima poslanicu imamo dovoljno argumenata da razumemo da se potpuna Božija zamisao za Crkvu u okviru ovozemaljske istorije još nije ispunila. Crkva je Božije najvažnije sredstvo za ostvarenje onoga što je on od početka planirao da će učiniti u svetu pre nego se Isus Hristos vrati. Ranije u istoriji Izraelski narod je svedočio o Božijem postojanju, a kasnije zbog njihovog odbacivanja Mesije, ta uloga je prešla na vernike iz "neznabožičkih naroda" koje mi nazivamo Crkvom. U ovim danima, u skladu sa Božijom reči, Bog će podići "poslednje izdanje" svog svedočanstva na zemlji – svoju upotpunjenu Crkvu Nevestu, koju će sačinjavati jedinstvo Jevreja i neznabožaca, sjedinjenih kroz veru u Mesiju i Spasitelja Isusa Hrista.

Tu perspektivu Božijeg rada apostoli su na sastanku u Jerusalimu jasno izneli kao deo Božijeg plana (Dela 15:13–18). Kada apostol Jakov opisuje Božiji plan, on kaže da je to bilo "poznato oduvek"! Drugim rečima, iako su već sami apostoli govorili da je "Gospod blizu" ipak su videli da je još jedan deo Božijeg rada na zemlji pred njima. Koliko su oni razumeli da će proći još skoro dve hiljade godina pre nego se taj deo Božijeg plana počne ostvarivati, teško je reći. Ono što je nama danas važno jeste da vidimo da se upravo to u našim danima događa. Bog je obećao da će se nakon toga vratiti Izraelu, da ponovo podigne Davidov šator, da bi svi narodi potražili Gospoda. Takođe kroz usta proroka Osije, Bog nam govori: "Oživeće nas posle dva dana. Trećeg dana podigneće nas i živećemo pred njim". Možda ni mi danas nismo dovoljno svesni koliko je od Božijeg plana preostalo da se ispuni pre Isusovog dolaska.

Ova poslednja faza Božijeg rada na zemlji biće najveće i najslavnije Božije delo u istoriji čovečanstva od postanja sveta! Kroz Crkvu Nevestu svet će dobiti svedočanstvo o Božijem postojanju na način koji nikada ranije nije video, jer će cela zemlja biti prožeta Božijom prisutnosti. Time će se ispuniti još jedan aspekt Isusovih reči o onima koji veruju u njega: "Ko veruje u mene, činiće dela koja ja činim. Činiće i veća..." (Jovan 14:12) Obim onoga što će Bog učiniti kroz Crkvu

Nevestu u poslednjoj fazi svog rada na zemlji biće veći od onoga što je Isus učinio za vreme svog života na zemlji! Crkvi Nevesti, obnovljenoj i utvrđenoj u svom pravom identitetu, koja živi u bliskom zajedništvu sa svojim Ženikom, vođena Duhom Svetim i službama koje imaju srce evnuha, daće se autoritet da obnovi Božiji red i vladavinu na zemlji, pre nego što zauvek napusti zemlju i bude uznesena na nebesku svadbu!

Do puta za nebesku svadbu, ima još dosta toga da se navrši od Božijeg plana za čovečanstvo. Za taj zadatak Nevesta se u ovim danima priprema i sve više kroz svoju obnovu stasava za poziciju "Kraljice". Ceo ovaj proces svakako nije bezbolan i neće uvek izgledati kao pobednički hod, kao što ni životni hod njenog Gospoda i Ženika nije uvek izgledao kao pobednički. Međutim, sam Bog Otac je tako odredio i on je sposoban da sve dovede do ispunjenja.

INTERMECO

Sećam se detinjstva kada bismo se svi drugari iz ulice skupili kod nekoga da gledamo televiziju. Kada se jedan program završio mi bismo nestrpljivo čekali početak drugog, onog "našeg" programa. Tada se na ekranu mnogo puta pojavljivala jedna reč – intermecco. (*Intermecco* – međuperiod, muzički komad, obično instrumentalni, koji se u operama (ili dramama) koristi kao prelazak iz jedne scene u drugu. Može označavati i jedan neočekivani međudogađaj u procesu,

često nepoželjan, kao zastoj koji nije planiran.) Ništa se nije događalo, samo tamna pozadina na ekranu i ta reč, ponekad uz malo muzike. Još osećam našu dečaku ushićenost i nestrpljenje da započne sledeći program. Čekanje je nekada trajalo samo par minuta, a nekada je bilo i duže. Dok smo čekali mogli su se čuti naši komentari: "Ajde, kad će već jednom početi. Počni već jednom!" I pored svega toga program je sledio svoju šemu. Mi je uzvicima nestrpljenja i vrpoljenjem na podu nismo mogli ni promeniti ni ubrzati.

Pre nekoliko godina slike ovih davnih događaja su mi celog jednog dana bile u mislima. Bilo mi je čudno da sam toliko dugo mislio na to, bez ikakvog svesnog razmišljanja o tom vremenu. Počeo sam da se pitam zašto razmišljam o tome? Doživeo sam kao da mi je tihi unutrašnji glas rekao: "Ti živiš u jednom intermeco periodu!" U istom momentu Duh Sveti mi je počeo donositi u misli biblijske tekstove koji su se odnosili na intemeco, međuperiode periode u Božijem radu. Kroz Božiju reč sam video da je vreme u kome mi živimo intermeco period, jedan važan međuperiod u istoriji Božijeg rada.

Posle ovog malog doživljaja otišao sam da propovedam u jednoj crkvi. Planirao sam da govorim o intermeco periodima u Božijem radu. Spavao sam kod dobrog prijatelja koji je bio pastor te crkve. Kada je ujutru trebalo da doručkujemo on mi je rekao da se jutros probudio sa jednom čudnom rečju u sebi. Reč je bila – intermeco! Bio sam veoma iznenađen, a kada sam mu spomenuo o čemu ću propovedati, njegovo iznenađenje nije bilo ništa manje. Bila je to mala potvrda da je ta reč, kao i sećanje na taj doživljaj iz detinjstva, bila jednostavna ali važna potvrda Duha Svetoga u pogledu ove istine i našeg vremena. Vreme i događaji u kojima se svet i Crkva danas nalaze verovatno su jedan od najvažnijih intermeco perioda u istoriji. Ceo svet živi u iščekivanju nečega čije proporcije, naslućujemo, mogu biti veće od svega što se do sada dogodilo. Institucije koje su stotinama godina bile na snazi, sada nestaju. Novi termini se sve više čuju u svetu, između ostalog i "novi svetski poredak". Kao da je celo čovečanstvo na putu da uđe u

novi period, nešto potpuno novo. U svemu tome mnoge stvari koje su do sada funkcionisale, bile nezamenjive, postaju suvišne i nepotrebne. Promene imaju sve veći uticaj na život, ne samo na lokalnom već i na globalnom nivou.

Crkva nije pošteđena ovoga. Forme koje su u crkvama dugo bile na snazi i same po sebi jasan deo crkvenog reda i života, postaju više smetnja nego pomoć da se jevanđelje širi na dobar način i da se Božiji rad efektivno ostvaruje. Sledeći korak Božijeg rada imaće takvu dimenziju da forme u kojima većina crkava danas živi neće biti u stanju da to prime. Bogoslužjenja su često ljudske ideje i sve više liče na predstave koje se i u sekularnim krugovima na mnogim mestima mogu gledati i slušati.

Hrišćanstvo je danas velikim delom upalo u "slepu ulicu" i mora stati i zapitati se kako da izađe iz rutinskog obavljanja crkvenih programa. Bogoslužjenja, u bilo kojoj formi, trebalo bi da budu manifestacija Božije prisutnosti i života! Današnje stanje umnogome je slično onome koje prorok Agej opisuje, kada kaže da mnogo sejemo a od velikog truda malo požanjemo (Agej 1:2–11). Stojimo i tapkamo na istom mestu, i na istim stvarima. Mnogi napuštaju svoje zajednice, iako veruju u Boga i nisu izgubili želju da mu služe. Situacija je takva da u nekim delovima sveta ima isto toliko pravih vernika izvan crkava koliko ih ima i u crkvama. Pored svih isprobanih metoda, sve je manje prave duhovne dinamike u crkvama. Ljudi u crkvama i izvan njih imaju otvorena srca za Boga, ali im crkva, sa načinom na koji danas funkcioniše, nije privlačna.

Veoma je važno naglasiti da stvar nije u kritikovanju onoga što je bilo. Bog u različito vreme koristi različite forme. Mnoge od tih formi bile su prave posude za određeno vreme. Danas je drugo vreme pa se i posude moraju menjati, jer svako otkrivenje Božijeg života treba forme koje su za to odgovarajuće. Pokušaj da se po svaku cenu sačuva sistem koji je u prošlosti funkcionisao može biti velika prepreka za

razvoj Božijeg rada. Jevanđelje se ne može menjati, ali način predstavljanja jevanđelja je podložan prilagođavanju vremenu i okolnostima u kojima živimo.

DINAMIKA INTERMECO PERIODA

Intermeco periodi su često teški procesi. Delimično zbog toga što nam se čine kao prazno, nepotrebno čekanje. Mi želimo da se stvari pokreću, i to onako kako smo planirali i zamislili. Naša priroda je takva da nam čekanje obično teško pada, naročito sa današnjim tempom života. Navikli smo na instant stvari. Kao što je neko molio: "Bože daj mi strpljenja i daj mi ga odmah!"

U intermeco periodima događaju se često iste greške. Jedna od njih, tipična za ove periode, opisana je u tekstu koji se odnosi na vreme vladavine kralja Saula. Zbog neposlušnosti prema reči Gospodnjoj Bog je Saulu rekao da više neće biti kralj i da je našao drugog kralja, Davida. Međutim ta smena se nije dogodila odjednom i bez problema. David je u Božijim očima i u očima naroda bio njihov pravi vođa. Saul nije nikako hteo da se povuče, već je na sve načine i svim sredstvima pokušao da sačuva svoju kraljevsku poziciju. Saul je bio prvi kralj u istoriji Izraela, nešto što Bog nikada nije želeo za svoj narod. Time što su tražili kralja, Izraelci su odabrali sistem koji je Bog odbacio. Tekst kaže ovako: "Rat između Saulovog i Davidovog doma trajao je još dugo. David je bivao sve jači, a Saulov dom sve slabiji." (2. Samuilova 3:1) Bog je hteo nešto novo za svoj narod, ali se stari sistem, koga je Saul zastupao, tome protivio. Zbog toga je došlo do "sukoba generacija". Ovo je vrlo česta pojava u prelaznim periodima. Stari sistem koji je dugo bio na snazi, i od koga je Saul imao koristi, nije hteo da se povuče i da ustupi mesto novom procesu.

Vrlo često se ovo događa i u našim crkvama. Svaki pokret obnove se vremenom utvrdi u svojim formama i navikama. Ljudima mnogo puta

odgovaraju forme u kojima se osećaju sigurno. Navike je teško promeniti, naročito ako smo za njih emotivno vezani i ako nam prijaju. Umesto da zadrže otvorenost prema Duhu svetome i razumeju njegovo kretanje, stari pokreti često se protive novim pokretima. Sami zaboravljaju da su i oni sami u prošlosti "bili potaknuti da izađu" iz onoga što su smatrali zastarelim i protivnim Božijim namerama. Isus spominje da su duhovne vođe njegovog vremena radije odbacile Božiju reč i ono što je Duh Sveti hteo da radi, nego da promene svoje navike i tradicije (Matej 15:1–9). Isto se događa i danas, kao i u svakom intermeco periodu.

Pre dosta godina na jednoj konferenciji vođe iz mnogih različitih crkava sakupile su se zajedno da mole, za svoju zemlju, između ostalog i za jedinstvo Božijeg naroda. U jednom momentu Bog mi je pokazao nešto što mi je još više objasnio problem između generacija u prelaznim periodima. Video sam da su iste mračne duhovne sile koje su aktivne u svetu, kroz abortus i eutanaziju, imale uticaj i na Hristovo telo, Crkvu. U hrišćanskim krugovima, radi se o "duhovnim abortusima i ubistvima iz samilosti". (Eutanazija je čin s ciljem da se uzrokuje smrt, radi prekida neželjenih bolova i patnje.) Ovo se ponavlja i među nama hrišćanima u skoro svakom intermeco periodu. Kada god Bog počne da "rađa nešto novo" u svom narodu, starija generacija i pokreti počnu da kritikuju novi pokret. Razlozi za ovo mogu biti mnogi, ali ima onih koji se uvek iznova javljaju. To novo što se rađa obično retko dolazi na savršen način, a još manje na način koji je po ukusu starije generacije. Svaki novi pokret ima "dečije bolesti", mane i nedostatke. Stari pokreti koji to lako zapažaju već su zaboravili da su i sami imali iste takve "bolesti" kada su se oni kao novi pokret rađali. Kada se pokret utvrdi u svojim verovanjima i navikama, lako pomisli da je došao do "zdravog sistema" i da samo on zna istinu. Zbog toga često odbija nove duhovne izazove i svojim rečima i stavovima koji su kritični kao da želi da "abortira" rađanje Božijeg novog rada.

Sve novo obično dolazi na vrlo intenzivan način. Svako novo otkrivenje

nosi sa sobom veliki entuzijazam. Najčešće u toj fazi novom pokretu nedostaje mudrost i strpljenje. Na staro se gleda kao na nešto što je kruto i bez volje da se menja. Sa dozom prezira prema staromodnim formama bogoslužnja, svojim rečima i stavovima, novi pokreti zadaju smrtonosne udarce starim crkvama i time doprinose umiranju onog što smatraju "duhovno mrtvim", umesto da ojačavaju ono što je pravo, iako slabo. U svemu tome potreban je pozitivan stav novih pokreta, ali i otvorenost starih za promene. Mnogo puta je kontrola od strane vođa koji štite svoje tradicije tako jaka da se ne dozvoljava novom da uopšte uđe u život crkve. S druge strane se mogu čuti izjave onih koji su u novim pokretima, da su stare crkve "mrtve" i da ih je Bog napustio. Na taj način i jedna i druga strana praktikuju nešto što je u suprotnosti duhu jedinstva Hristovog tela. Takvi destruktivni stavovi bivaju prepreke za daljni Božiji rad sa svojim narodom.

Ista stvar dogodila se davno kada je Izraelski narod gradio hram. U samoj gradnji došlo je do zastoja od oko petnaest godina. Međuperiod, neplanirani prekid – intermeco. Kroz proročku reč Bog je ohrabrio neke od vođa da opet krenu sa radom. Kada je temelj za novi hram konačno bio postavljen, došlo je do dve različite reakcije: stari su plakali za starim hramom a mladi se radovali započetoj gradnji novog (Jezdra 3:10–13). Ovo je jedan od klasičnih problema intermeco perioda i skoro redovno biva uzrok rasepa lokalnih zajednica i Crkve uopšte. Umesto da se sačuva kontinuitet Božijeg rada i jedinstvo, dolazi do konflikta i razmimoilaženja.

Najduži međuperiod u istoriji Božijeg naroda bio je period između Starog i Novog zaveta. Trajao je oko četiri stotine godina. Bog je ćutao i ništa novo nije govorio svom narodu. Jovan Krstitelj i Isus su živeli u tom periodu i istovremeno propovedali jedno kratko vreme, na kraju ovog intermeco perioda. Jovan je bio poslednji predstavnik sistema koji je bio na izmaku i kome je došlo vreme da se zauvek zameni nečim novim. Isus je bio onaj koji je nagoveštavao novo i počeo to da uvodi. Ovog puta nije bilo konflikta, kao ranije. Jovan Krstitelj je razumeo

svoju ulogu prethodnika Mesije, koji je dolazio nakon njega. Razumeo je da je količina Božijeg dolazećeg otkrivenja daleko veća od onoga što je Bog kroz njega dao svom narodu i zato se nije borio protiv toga. Njegovi učenici pokušali su da ga ubede da mora da zaštiti svoj rad i da spreči da "probuđenje pređe na Isusovu stranu". Jovanova reakcija na to je izjava koja je vredna da se o njoj razmišlja: "On treba da raste, a ja da se umanjujem" (Jovan 3:30).

Uloga jedne generacije nije da po svaku cenu brani i zadrži forme kroz koje je Božiji blagoslov njima došao, a još manje da te iste forme prenese kao duhovni standard sledećoj generaciji. Vrednosti koje Božija reč zastupa jesu vredne prenošenja, ali način bogoslužnja i druge forme moraju biti podložne potrebnim promenama. Zadatak je svake generacije da razume meru koja je njoj dodeljena i da pripravi put za dolazeću generaciju. Jedan brat, koji živi u Finskoj, star je 104 godine. Još uvek dolazi na omladinske konferencije, ne da ih kritikuje, već da bude deo onoga što Bog radi među mladima. Čepovi koje stavlja u uši nisu protest već nemogućnost da sluša muziku te jačine. Uši su mu bile "protiv" jačine tonova, ali ne i srce!

Odnos između Jovana i Isusa primer je za sve generacije u svim vremenima. Duhovni očevi i sinovi moraju, kao u jednoj štafetnoj trci, jedan deo puta pretrčati zajedno, pre nego što predaju štafetu. Saradnja na tom delu staze, u tom međuperiodu, mora biti u ljubavi, jer će palica jedino tako stići do svog cilja. Najmanji pogrešan pokret može biti uzrok ispuštanja palice iz ruku i završetka trke pre cilja. Ni jedna generacija, bez pomoći druge, ne može ispuniti sve što je Bog naumio. Tragično je videti kako nove generacije, naročito danas, misle da je snaga mladosti sredstvo za nove stvari u Božijem carstvu. Iako je to potrebno, svakako da bez iskustva starijih to nije dovoljno! Entuzijizam bez mudrosti može biti više na štetu nego na korist. Umesto da nastave gde je prethodna generacija stala, novi pokreti misle da mogu sve sami i to "od početka". Početi "od početka" i ne pokazati poštovanje prema onima koji su bili pre nas, znači upasti u zamku i ne

stići daleko u ispunjavanju onoga što je Bog planirao za današnju generaciju. Biblija kaže da su generacije pre nas dobile obećanja za koja su verovala da će se ispuniti tokom njihovog vremena, ali to se nije ostvarilo: "I svi su oni zbog svoje vere dobili svedočanstvo da su Bogu po volji, ali nisu dobili ono što im je bilo obećano, jer je Bog nama namenio nešto bolje, da oni ne bude bez nas učinjeni savršenima" (Jevrejima 11:39–40). Jedan drugi prevod kaže: "da bi oni tek zajedno sa nama došli do cilja".

Kada jedna generaciji vidi svoj deo kao nešto što treba da se uklopi u celinu, onda se delovi nadgrađuju jedan na drugi i tako doprinose upotpunjavanju Božijeg rada na zemlji. Poslednji tekst Starog zaveta imaće svoje potpuno ispunjenje pre nebeske svadbe i Isusovog dolaska. Rešenje konflikta između generacija je u tome da očevi i majke iz prethodne generacije, u ljubavi i razumevanju, izgrađuju odnose sa duhovnim sinovima i kćerima dolazeće generacije. Takvo zajedništvo sprečava rasepe među Božijim narodom.

Ono što se događa u vremenu u kome mi živimo vodi ka tom cilju. Današnja mlada generacija je više od bilo koje druge pre nje, doživela šta znači nemati oca u svojoj blizini. Ovo je istina kako u porodicama tako i u životu Crkve! Ali, Bog Otac će u godinama koje su pred nama isceliti tu ranu i most će se podići između očeva i sinova. Taj proces ima dve strane – isceljenje između postojećih generacija koje zajedno žive, ali i zbližavanje i sjedinjavanje jevrejskih i neznabožачkih vernika u jednu jedinu Crkvu Nevestu. Kroz taj proces Bog će podići svoj živi Hram, u kojem će biti mesta za puninu njegove objave ovom svetu. Sila koja će biti prisutna u toj Crkvi Nevesti biće takvih dimenzija da će biti na blagoslov i izmirenje nacija. Biće to svet u kome će ljudi biti izmireni sa Bogom i jedni sa drugima! Carstvo mira ni jedna ljudska organizacija nikada ne može postići bez Boga i njegovog rešenja – Isusa Hrista, Božijeg žrtvenog Jagnjeta za izmirenje sveta!

Na taj način svet će pred svojim očima imati još jedan nepobitan dokaz

Božijeg postojanja! On živi u svojoj Crkvi! Ona će moći kao i njen Gospod i Ženik reći: "Ko je video mene, video je Boga!" To i jeste u skladu sa Isusovim rečima, da će svet poverovati u Božije postojanje, kada vidi kako njegovi učenici žive u ljubavi! Jevanđelje će time biti manifestovano kao radosna vest celom stvorenju. Cela će zemlja doživeti preobražaj. Crkva ima obavezu prema čovečanstvu da bude stvarno ispunjenje Božijih obećanja prema čovečanstvu. Biće to odmor svetu, Božiji šabat pre večnosti. Odmor ljudskog roda od mnogih neuspešnih napora da uspostavi blagostanje na zemlji svojom snagom.

Pomisao na ono što je Bog pripremio čovečanstvu u dolazećem vremenu i kroz ulogu koju njegova Crkva u tome ima, nameće neizbežan izazov i zaključak – Nevesta se priprema!

ISUS I INTERMECO

Isusov prvi dolazak na zemlju bio je u vreme koje je sazrelo za velike promene. Bilo je to pravo, zrelo vreme za Božije delovanje, koje je bilo planirano da utiče na celi svet. Način na koji je Isus tada radio i danas je model za nas. Isus je razumeo Očev plan i njegov način da ga ostvari. Poznavao je vremena i prilike Božijeg kalendara.

Isusova misija se odnosila pre svega na Božiji odabrani narod Izrael. Duhovna klima Božijeg naroda u to vreme bila je na nezavidnom, najnižem mogućem nivou. Stvari su toliko otišle u pogrešnom pravcu da je sam Bog ovako rekao: "Ko bi od vas badava vrata zatvorio? Bez naknade ni vatru ne palite na mom oltaru. Niste mi mili", kaže Gospod nad vojskama, "i žrtveni dar iz vaše ruke nije mi mio." (Malahija 1:10) Ovaj prevod naglašava nevoljnost među slugama u hramu da bez novčane nadoknade urade bilo šta što se ticalo Božijeg posla. Drugi prevodi izražavaju Božiju želju da neko zatvori vrata hrama, jer ono što se u njemu događa, nije Bogu milo: "Koji će od vas vrata zatvoriti, da

uzalud oganj na oltaru mome ne palite? Ništa mi od vas ugodno nije...". Danas su obe stvari u mnogim crkvama prisutne. To je upravo ono zbog čega apostol Petar upozorava one koji služe Hristovoj crkvi, da to ne rade iz pohlepe za novcem, već iz ljubavi i čista srca. Druga stvar je kad se bogoslužjenje samo odradi kao ritual, a ne kao gorljivo služenje Bogu!

Celo služenje Bogu u Izraelu došlo je do tačke kada se sve radilo iz navike i iz interesa, a ne od srca. Ceo sistem postao je toliko prazan da je sam Bog poželeo da ga više nema. Hram je trebalo biti mesto gde se očitovala Božija prisutnost, i gde se Bog otkrivao ljudima. Umesto toga religiozna formalnost izgurala je Boga iz hrama i ispunila ga praznom tradicijom i idolopoklonstvom. Ljudsko je zamenilo božansko. U vreme takvog duhovnog stanja u Izraelu Isus je došao na zemlju. Prilikom jedne posete hramu, on je sa učenicima ušao unutra i pogledao je šta se tamo događalo. Malo dublja analiza ovog teksta objašnjava da je Isus u stvari napravio neku vrstu inspekcije hrama i da od svega što je video nije bilo ničega što mu je dalo povoda da ostane. Isus se onda okrenuo učenicima i rekao im da idu dalje. Tekst još kaže: "... pošto je bilo već kasno..." (Marko 11:11) Već je bilo kasno uveče, a verovatno i kasno da se išta od tog utabananog sistema promeni. Bog je već imao drugi plan, a vođe u hramu o tome nisu znale ništa, niti ih je nešto novo zanimalo. Za njih je jedino bilo važno da održe sistem, čak i kad je bio bez života i kad više ni Bog nije imao mesta u njemu. Sam Gospod nije prepoznao u hramu, dom molitve i dom svoga Oca. Vreme je bilo da se nešto novo rodi i uspostavi. Stari sistem je odigrao svoju ulogu. Hram koji je nosio ime živoga Boga počeo je da funkcioniše bez njegove prisutnosti. Bez obzira na svoju dugu tradiciju i brojna Božija otkivenja u danima koji su prošli, sada je bio ispunjen drugim stvarima kojima tu nije bilo mesto.

Isus je znao da je Otac imao nešto drugo u svom planu i nije se zadržavao na stvarima čiji je "rok upotrebe istekao". On je sam imao mnoge doživljaje i lepa sećanja iz svog detinjstva o hramu, koja su

doprinela njegovom duhovnom rastu. Stvari su se znatno promenile, te je sada morao da izbací iz hrama one koji su od tog mesta napravili razbojničku jamu. Došlo je vreme kada je i on sam morao sve to da ostavi i da se okrene ka onome što je Otac hteo da započne kroz njega.

Od nostalgije se ne može živeti. Ona zasluđuje da ostane u prošlosti. Dugujemo joj zahvalnost i pohvalu, ali ne možemo dozvoliti da ona postane prepreka Božijem radu u budućnosti. U isto vreme kada je očistio hram od prljavog poslovanja Isus je prorokovao da u bliskoj budućnosti od tog mesta neće ostati ni kamen na kamenu (Jovan 2:13–22 i Matej 24:1–2). Dok su se učenici još uvek divili hramu kao građevini i duhovnom centru njihove nacije, očekivali su da će i Isus biti impresioniran. Znajući budućnost, Isus nije bio impresioniran, a ni žalostan, jer je sve to bilo na putu da nestane. Istorija je kasnije dokazala istinitost njegovih reči. Bog je hteo da ide dalje, da se otkrije na novi, snažniji način. Hram i sistem bili su premaleni za novu dimenziju Božijeg otkrivenja. Naše današnje forme su premale za ono što Bog želi da daruje nama, a kroz nas i svetu. Forme nikada ne smeju biti svetije od života!

Ono što je važno u Isusovom stavu prema hramu i celokupnom sistemu bogoslužjenja bilo je to da nije pokušao da ga sruši. Isto tako nije pokušao ni da ga sačuva. Išao je u hram, poštovao je to mesto i njegovu ulogu sve dokle god je služila Božijim namerama. Ali, je svesno počeo da napušta ceo sistem jer je razumeo da je tome došao kraj. Umesto toga ulagao je svoje vreme i energiju u grupu ljudi, koju je odgajao u novom duhu, duhu onoga što je Otac otkrio da dolazi. Sve to nije bilo nimalo jednostavno, jer ti isti učenici nisu razumeli Božije namere i sami duboko u sebi i u svom razmišljanju, živeli su u takvom sistemu.

Bilo je to vreme kada je trebalo da se počne sa gradnjom novog hrama, od "živog kamenja". Čovek kao osoba je prvenstveno Božiji

hram, a onda se kroz zajedništvo verujućih izgrađuje pravi Božiji, živi hram. Zajedništvo Boga i čoveka je uvek bila Božija metoda za sve što je Bog hteo da radi na zemlji. Bog nije nikada gradio sistem i nikada ga neće graditi. Forme su sredstva za rad, podložne promenama, a ne cilj Božijeg zajedništva sa čovekom. Dve najpogrešnije odluke koje je izraelski narod doneo u svojoj istoriji bile su želja da imaju kralja kao i svi drugi narodi i da izgrade hram. Koliko god da je Bog u svojoj milosti kroz sve to delovao, ipak to nikada nije bila zamisao za njegov narod, a nije ni danas (2. Dnevnika 6:5). Jedan od najvažnijih vidova Božije obnove biće upravo povratak ka njegovoj prvobitnoj zamisli za njegov narod i Crkvu, u ovim oblastima.

Hrišćanstvo se danas nalazi u situaciji koja je slična onoj u kojoj se tada nalazio starozavetni narod. Evangeličko hrišćanstvo koje se svojim načinom bogoslužjenja razlikovalo od tradicionalnih crkvenih sistema, između ostalog po tome što nije imalo nekakav poseban liturgijski sistem ili program, danas se nalazi u istoj situaciji. Bogoslužjenja su postala jednolična liturgija samo na drugačiji način. Sama liturgija ne mora biti nešto negativno, problem je više u tome od čega se ona sastoji i čemu daje mesta. Duh Sveti je jedini koji može voditi u pravo bogoslužjenje. Naš novi sistem bogoslužjenja postao je tesan za Božije delovanje i došlo je vreme da zastanemo i zapitamo se – ima li Bog nešto više i bolje od ovoga za svoj narod? Činjenica je da su u zapadnom svetu crkve sve praznije, iako su ljudi više nego ikada gladni i otvoreni za duhovnu dimenziju života. Svet traži odgovore na egzistencionalna pitanja, traži zajedništvo koje ima pravi smisao – deliti život jedan sa drugima.

Crkva jeste zajedništvo ljudi koji su doživeli duhovni preporod i okusili ono što pripada dolazećem svetu, onom u kome su Božija vrednovanja temelj međuljudskih odnosa. To bi trebalo da bude vidljivo u Crkvi, kojoj nažalost, danas baš ta dimenzija nedostaje.

Umesto dinamičnog života koji se opisuje u jevandeljima i Delima

apostolskim, crkve su izgradile svoje građevine i sisteme, koji se sve više pokazuju nedovoljnim za ono što Bog želi da radi. Nikakve moderne metode nemaju snagu da promene stanje. Crkvi je danas potrebno nešto novo – a to novo je da se vratimo onome što je Bog od početka zamislio, njegovom prvobitnom planu, koji smo putujući negde zaboravili i izgubili.

Vreme u kome živimo izazov je pred kakvim Crkva Isusa Hrista nije nikada ranije stajala. Izazov od Boga i od sveta! Kao što je Jestira u danima velike krize i opasnosti, bila izazvana za svoj narod, a samim tim i za ceo svet, tako je i današnja Crkva pred izazovom.

Verodostojnost jevanđelja i jedan važan deo dokaza Božijeg postojanja zavisi od Crkve, njenog stanja i ponašanja. Umesto da promenimo sadržinu jevanđelja, da bi je prilagodili korumpiranoj ljudskoj prirodi, moramo pustiti da stare forme ustupe mesto novoj meri života koju Bog želi da izlije na Crkvu, a da se ne pravi kompromis na uštrb istine jevanđelja. Crkva se ne mora stideti jevanđelja! Jevanđelje je još uvek Božija sila za spasenje svakoga ko veruje! (Rimljanima 1:16)

Povratak prvobitnoj zamisli

Ohrabrujuće je videti da danas među Božijim narodom svuda po svetu dolazi do buđenja u pogledu ovih stvari. Mnoštvo koje je napustilo razne crkve još uvek ljubi Gospoda i čezne za pravim zajedništvom. Većina nas svesna je da je pravo zajedništvo neophodno, ali ga često ne nalazimo zbog sistema aktivnosti koje nam oduzimaju sve vreme i snagu, tako da ne stižemo do onoga što je najvažnije. Život najvećeg broja crkava temelji se na programima punih aktivnosti, a pravom zajedništvu i važnim životnim stvarima daje se vrlo malo vremena i prostora. Površnost naših odnosa krade od atraktivnosti koju bi Crkva mogla i trebalo da ima.

Tako, u ovim prelaznom periodu, kao i u mnogim prethodnim, postoji velika zbunjenost među vernicima. Pitanje koje mnogi postavljaju je: "Šta je to novo što je potrebno i što je na Božijem programu?" Mnogi se nadaju nekom novom "duhovnom talasu i trendu", jer stalno slušaju vođe koje o tome govore. Nekima je duhovnost trka za novim duhovnim doživljajima. Mnogi se pitaju gde da idu ako moraju da napuste svoje sadašnje crkve, u kojima vođstvo nije voljno da se menja? Neki to pokušavaju rešiti "uvozom" onoga što se u drugim krajevima sveta događa, a što je teško primenljivo u njihovoj situaciji. Čežnja za stvarnim Božijim životom daleko je veća od onoga što se danas u crkvama nalazi ili što se može postići "tehničkim promenama".

BOŽIJA PRISUTNOST

Crkva Nevesta vratiće se onome što Božija reč opisuje kao jedan od glavnih momenata u svedočanstvu o Božijem postojanju – zajedništvo

u kome se manifestuje Božija prisutnost. Od samog stvaranja Bog je želeo da ima blisko zajedništvo sa ljudima. Bio je prisutan u Edemskom vrtu i Adam i Eva su bili svesni njegove prisutnosti (1. Mojsijeva 3:8). Svom starozavetnom narodu rekao je da želi da prebiva među njima: "Neka mi načine svetište jer ću prebivati među njima." (2. Mojsijeva 25:8) Mojsije je razumeo da je jedina stvarna razlika između Božijeg naroda i ostalih naroda upravo u ovome: "Po čemu će se znati da sam našao milost u tvojim očima, ja i tvoj narod? Zar ne po tome da ti ideš s nama..." (2. Mojsijeva 33:16) Ništa drugo nije bitnije od ovoga! Ako je Bog među nama onda se manifestuje nešto što religija ne može da postigne i ljudi kroz to dobijaju svedočanstvo o Bogu i njegovoj stvarnosti. Apostol Pavle govori o duhovnoj dinamici novozavetnog zajedništva i bogoslužjenja na kojima se Božija prisutnost očituje na način na koji ljudi mogu da dožive da je Bog među nama (1. Korinćanima 14:25). Važnost ovoga je toliko velika da cela filozofija bogoslužjenja, bez obzira na forme, mora težiti tome i toj svrsi.

HODATI SA BOGOM

Celokupni biblijski izveštaj govori o Božijoj želji da živi u zajedništvu sa nama. Bog želi da nam to zajedništvo bude tako normalno da možemo sa njim hodati i znati da je uvek sa nama i da je prisutan u svakoj situaciji našeg života. Bog nije dao čoveku šemu sa različitim ritualima koji se moraju slediti i po kojima bi čovek nekako trebalo da dođe do Boga. U svom susretu sa Samarjankom, Isus joj je objasnio da odnos sa Bogom ne zavisi od mesta ili drugih spoljašnjih faktora, već isključivo od stava srca (Jovan 4:19–24). Mnogo puta se odnos sa Bogom gradi na mnoštvu spoljašnjih faktora, pa ako isti nisu prisutni, osoba posumnja u Božiju prisutnost u njenom životu.

Kada Biblija opisuje život Enoha ne spominje velike stvari koje je on učinio za Boga. Ceo izveštaj o njegovom životu je vrlo kratak: "Enoh je sve vreme hodio sa Bogom. Zatim je nestao, jer ga je Bog uzeo." (1.

Mojsijeva 5:24) Gde god da je Enoh išao Bog je bio sa njim. Možda to možemo reći i ovako – gde god da je Enoh išao bio je svestan Boga i verovao je da je on sa njim. Nije mu bilo potrebno specijalno mesto, ili vreme, da bi imao zajedništvo sa Bogom. Time ne želim reći ništa loše o posebnom mestu i određenom vremenu, već da ne možemo Božiju prisutnost ograničiti samo na te prilike. Bog se ne susreće samo u manastiru ili crkvi, ili na nekom specijalnom "svetom mestu". To bi značilo da je Bog ograničen na ta mesta ili posebno vreme.

Mnogi hrišćani, nažalost, tako doživljavaju svoj odnos sa Bogom. Zbog toga mnogi žive život koji se sastoji od dva dela. Jedan deo je svakidašnjica, posao i druge obaveze. Drugi deo je onaj "duhovni" koji se najčešće svodi na nekoliko sati nedeljno. Na godišnjem odmoru nije neophodno da je Bog tamo, jer onda, kako mnogi kažu, žele da se opuste. Čak i mnoge crkve tako funkcionišu – kada dođe leto, kao da je i Bog otišao na godišnji odmor. Programi su mnogo kraći, jer, eto leto je, pa da ne odugovlačimo kad su ljudi i onako na odmorima? I onda kada leto prođe, onda se opet zauzmemo, jer počinje novi termin. Cela problematika oko ovoga deo je filozofije koja još uvek govori na takav način da se ljudima čini da je crkva jedino pravo mesto za "duhovne aktivnosti". To utiče na shvatanje svakidašnjice sa Bogom i potkrada dinamičnost koja postoji u svakodnevnom hodaњу sa Bogom, kako je Bog od početka zamislio.

Ako se sretnemo na ulici ili u prodavnici, Isus je sa nama i među nama! Ne moramo otići u crkvu da bi se, ako je potrebno, zajedno pomolili. Ne govorimo o farisejskom ponašanju da bi nas drugi videli, već o mogućnosti da imamo zajedništvo sa Bogom bilo gde da smo. Apostol Pavle kaže da Bog ima plan po kojem želi da živimo (Efescima 2:10), vođeni njegovim Duhom. Crkva Nevesta shvataće sve više ovu jednostavnu, ali danas zatrpanu istinu, da se zajedništvo ne gradi ritualima, već odnosom sa Bogom i jedni sa drugima.

JEDNOSTAVNOST

Mudri Solomon je došao do jednog interesantnog zaključaka na osnovu svog velikog životnog iskustva: "Bog stvori čoveka jednostavnim, a on snuje nebrojene spletke." (Propovednik 7:30) On koji je probao sve što je mogao u životu i toliko mudrosti stekao, mnoge velike stvari uradio, dolazi do ovog tako važnog zaključka. Bog želi jednostavnost! Komplikovanost je često loš znak i odraz je nečega što nije čisto. Birokratija nije nikada dobar znak stanja u kome se nalazi jedno društvo.

U samom početku ljudi su hodali sa Bogom i izražavali svoju zahvalnost Bogu žrtvovanjem. Noje je bio prvi koji je sagradio oltar i na njega prineo žrtvu zahvalnicu Bogu. Isto tako učinio je i Avram. Bog je bio vrlo zadovoljan tim načinom i nije od njih tražio nikakve komplikovanije rituale. Zbog toga im je dao i instrukcije oko izgradnje oltara: "Napravite mi oltar od zemlje i na njemu prinosite svoje žrtve paljenice i žrtve zahvalne, svoju sitnu i krupnu stoku... Ako mi budeš pravio oltar od kamena, ne gradi ga od klesanog kamena. Ako ga obrađuješ gvožđem, tada ćeš ga oskrnaviti." (2. Mojsijeva 20:24–25)

U ovom tekstu postoji istina koja ukazuje na važnost jednostavnosti u našem bogoslužju. Srce je Bogu važno, a ne mnoštvo rituala, aktivnosti i posebnih formi. Sve se to može raditi bez srca. Priroda religije je takva da pokušava dobrim delima da zasluži Božiju potvrdu. Zato im je Bog rekao da oltar prave od zemlje, najobičnijeg materijala. Poznavajući čovekovu prirodu Bog je znao da će čovek poželeti da se "više žrtvuje za Boga" time što će hteti da napravi bolji i lepši oltar Bogu. Zato je Bog rekao da u tom slučaju pravi oltar od prirodnog kamena, a ne od klesanog. Upotreba alata, to jest svaki ljudski učinak morao je da bude isključen. Razlog je taj što Bog dobro poznaje našu prirodu i zna koliko smo skloni dodavanju onome što on radi, da bi pažnju skrenuli na naš učinak. "Ovo smo mi uradili, sa naših deset prstiju..." izjava je kojom ljudi često ističu sebe i svoje zasluge. Ljudska

priroda želi da se divi svom radu i time obožava sebe. U tome jeste priroda sotonskog obećanja Adamu i Evi da će biti kao bogovi. Time bi i on sam došao u centar pažnje jer je ljudska pala priroda sredstvo koje on upotrebljava za svoj rad na zemlji. Zato im je Bog rekao da od neobrađenog kamena sagrađe oltar.

Hrišćanstvo je tokom istorije pravilo upravo ovu grešku. Zgrade za Boga su se gradile, i još uvek se grade, iako Pismo izričito naglašava da Bog ne živi u hramovima sagrađenim ljudskim rukama (Dela 17:24). Programi su skrojeni ljudskim umom, umesto vođstvom Duha Svetoga. Bog se ne prilagođava našim programima, već od nas očekuje da prepoznamo delovanje Duha Svetoga i da ga sledimo. Bogoslužjenja se sve više grade na profesionalizmu, umesto na toplini duše i atmosferi koja je plod Božije prisutnosti. Jedno ne mora da isključi drugo, ali činjenica je da se to, nažalost, često događa.

Apostol Pavle je upozoravao prve hrišćane da ne budu prevareni, kao što je zmija prevarila Evu, "plašim se da se tako i vaše misli ne odvrte od iskrene i čiste predanosti Hristu" ili jednostavnosti, kako jedan prevod kaže (2. Korinćanima 11:3). Opis bogoslužjenja prve Crkve dosta se razlikuje od današnjih. Prva Crkva davala je mnogo više mesta vođstvu Duha Svetoga i sudelovanju mnogo većeg broja ljudi u bogoslužjenju. Svako je mogao doprineti onim što mu je Bog na srce stavio i time se umanjivao naglasak na posebnim programima i osobama. Spontanost je imala mnogo veću šansu nego danas, kada je ponekad sve do tančina isplanirano. Samo planiranje ne mora biti prepreka, ali ako programom čovek ima kontrolu, onda je daleko manja mogućnost da Duh Sveti dobije svoju tačku u programu.

Jednostavnost je lepa i atraktivna. Kada stvari postanu komplikovane to je najčešće znak da je ljudski faktor previše prisutan i želi da kontroliše. Nešto slično birokratiji u politici – čim je put do rešavanja stvari dugačak i prolazi kroz mnoga vrata i ruke, to je znak da je nešto trulo u tom sistemu. Ako u jednom odnosu jednostavnost nestaje,

čovjek se pita o čemu se radi. Gde je prisutna ljubav tamo su prisutne i iskrenost i jednostavnost.

AUTENTIČNOST

Pogled na stanje današnjeg hrišćanstva, dovoljan je da čovek izgubi veru u ovakvu slavnu budućnost Crkve. Može li se ovo stvarno dogoditi pre dolaska u nebo? Nije li ovo utopija, ili samo san o onom nebeskom? Moramo biti realni i ne smemo zaboraviti da živimo u nesavršenom svetu. Odgovor je u nečem sasvim drugačijem od onoga što fizičkim očima vidimo i što nama izgleda mogućim. Odgovor se nalazi u Isusovim rečima koje je rekao svojim učenicima, kojima su, iako su bili u društvu sa njim, mnoge stvari izgledale nemoguće: "... ljudima je to nemoguće, ali Bogu nije; jer Bogu je sve moguće." (Marko 10:27) Scenario budućnosti mora da se sagledava kroz Božiji plan a ne kroz okolnosti i naše sposobnosti da to razumemo.

Procenjivati mogućnost Crkve da promeni tok istorije i stanje u svetu tako što ćemo gledati na njeno sadašnje stanje, može nas odvesti u kritikovanje, razočarenje i pasivnost. Božija reč nas uči nečemu drugačijem. Ona kaže da njen Ženik i Gospod, ima sasvim drugačiji stav. On je sebe dao Crkvi da bi je priveo k sebi obnovljenu i slavnu! (Efescima 5:25–27) Ova činjenica je vrlo izazovna i preispitujuća za svakog od nas. Mnogi traže dobru crkvu. Nekada se ponesemo spoljašnjim sjajem i onda posle "medenog meseca" počnemo zapažati mane zajedništva u kome smo. Tu počinje borba – da li da odemo i tražimo bolje zajedništvo ili da ostanemo i budemo deo promene koja je potrebna? Često u svemu tome zaboravimo da smo i sami nesavršeni. Ako smo dosledni takvom razmišljanju, ta bi zajednica izgubila na kvalitetu onog momenta kad bi mi, sa takvim stavom, postali deo nje. Jedino važno pri takvoj odluci jeste pitanje da li je zajedništvo autentično, to jest iskreno, pravo. Ako jeste, počevši od vođa pa do ostalih delova zajedništva, onda nema razloga za

napuštanje zbog izvesnih mana. Jer ako i mislimo da postoji bolje to može biti relativno i isto tako nesavršeno. Iskrenost i želja da se zajedno raste kao i spremnost da u ljubavi nosimo slabosti jedni drugih (Galatima 6:2 i Rimljanima 15:1), jedini je temelj na kome se može graditi pravo zajedništvo. Interesantno je da se reč da "nosimo bremena jedan drugoga" odnosi na moralne nedostatke koje zapažamo jedni kod drugih. Imati nekoga za prijatelja zbog svega što je ta osoba, bila bi korupcija, rekao je jedan čovek (Elijas Kaneti). Reći da je neko u crkvi zato što je sve tamo dobro, bila bi slična tvrdnja. Nemoguće je nesavršenim ljudima da stvore zajedništvo bez problema. Ipak, volja za iskrenim zajedništvom i spremnost na trpljenje da bi bilo bolje, bolji su od sanjarenja o savršenom. Govoriti o boljem je potrebno, jer uvek može biti bolje, ali je pitanje koliko je svako spreman da se žrtvuje da do toga i dođe. Menjanjem crkve i zajedništva teško se dolazi do boljeg rešenja, iako je i to ponekad neizbežno.

Opis Crkve Neveste može se tako svrstati u kategoriju "snova". Ipak, ja verujem da će svet jednom ugledati takav Božiji rad sa svojom Crkvom. Crkva na zemlji nikada neće biti bez mane, ali će biti daleko više od ovoga što je danas. On je obećao da će izgraditi svoju Crkvu i da je vrata paklena neće nadvladati. Problem sa Crkvom u svetu i pogledom sveta na Crkvu, nije u njenoj nesavršenosti. Daleko opasnije je kada tvrdimo da je ono što radimo uvek Božija mera, čak i ako je očigledno da nije tako. Dvoličnost i samouverenost su dve najnepoželjnije osobine vernika u očima sveta. Ljudi lako vide šta je prava stvar a šta nije, jer i ako osoba nije nanovo rođena ipak u sebi nosi sliku svog Stvoritelja i ima osećaj za vrednosti za koje smo stvoreni.

Sećam se događaja kada su nam jednom prilikom prijatelji bili u poseti. Naša kćerka Sara tada je imala oko tri godine. Bilo je vreme za spavanje i mi smo sa našim prijateljima otišli u njenu sobu da se pomolimo sa njom. To smo uvek radili, a ovog puta kao da se u meni pojavila želja da molitveni trenutak pre spavanja bude malo "jači", pa i

da naši prijatelji vide "kako nam je dete duhovno", to jest kako smo mi dobri roditelji. Ja sam kleknuo pored krevetića i dok smo molili i pevali rekao Sari: "Saro, podigni ruke Gospodu." Nikada neću zaboraviti njene krupne oči, koje su me sa takvom čistotom pogledale i njene reči: "Tata, ne može čovek ništa izigravati!" Bila je to životna lekcija koja je odgovarala Isusovoj izjavi da bi trebalo da budemo kao deca.

Svet je umoran od formi, dogmi i pravila ponašanja. Na religioznoj pijaci danas postoji ponuda u izobilju i mnoge nisu ništa drugo do prevare. Ono što ljudi traže i žele su stvarnost i autentičnost a ne "duhovne fraze i prazne forme". Nešto što duši daje pravu hranu, ne samo "osećajni ili intelektualni fiks" ili duhovne vežbe koje više umaraju nego što daju potrebni mir. Isus je pozvao k sebi sve koji su umorni od pokušaja da pronađu smisao, od traženja pravog. Crkva bi trebalo da bude kao njen Gospod – autentična, odsjaj onoga kome Crkva pripada. Crkve danas u mnogim slučajevima više liče na loše kopije "zabavljačkih sala" ili biznisa kojima autoritativne vođe upravljaju za ličnu dobit. Najbolje reklame za istinitost jevanđelja nisu perfekcionista već oni koji se usuđuju da budu ono što jesu, u milosti i ljubavi koju Bog daje. Čovek je bez obzira na sve ideologije i dalje slika svog Tvorca i ima nezamenljivu čežnju za onim što je stvarno i pravo. Naše mane i poteškoće koje imamo ne odbijaju ljude od Boga ili našeg zajedništva. Ali, neiskrenost i dvoličnost ih sigurno odbija i to opravdano.

Autentičnost i ljubav su dve najprivlačnije sile! Time je naš Spasitelj Isus privlačio ljude, time i Crkva Nevesta može da ih privuče i ukaže na Boga.

NA PUTU

Nebeska domovina naša je poslednja stanica, naše odredište. Šta bi ovozemaljski život bio bez te istine? Nažalost ta istina sve više gubi

svoje značenje u današnjem hrišćanstvu i životu hrišćana. Kao da se istina o Isusovom drugom dolasku potisnula sa propovedaonica. Naročito u poslednjih par decenija toliko se propoveda o materijalnom blagoslovu sada i ovde, da se čini da nekima večnost i nije tako važna. Kao da nema ničega posle ovog života. Kao da su svi blagoslovi u tome da se ovde živi dobar život. Sećam se kada sam se obratio koliko se puta pevala jedna divna pesma o Nebu i čežnji da se tamo stigne.

Danas kada propovedanje o svim materijalnim blagoslovima ovde na zemlji puni uši vernika, to kao da je istisnulo uzbuđenje i radost što smo na putu za nebo. Naša je destinacija ipak važnija od svega! To je naša najveća uteha i bez te istine čak bi i hrišćanski život na zemlji izgubio veliki deo svog smisla. Bez trunke sumnje u Božiju želju da nas blagoslovi i materijalnim dobrima ovde na zemlji, ipak je daleko važnije da su nam srca puna zahvalnosti za večno izbavljenje koje nam je Bog dao, kao dar kroz veru u Isusa Hrista. To je dar čiju vrednost ne mogu zameniti nikakva ovozemaljska bogatstva.

Psalmista Asaf je u vezi ovoga prolazio je kroz duboku krizu, koja je uticala i na njegov odnos sa Bogom. Posmatrao je ljude koji nisu marili za Boga i upoređivao je njihov život sa svojim. Oni su bili uspešniji, zdraviji, dok se on borio ne samo sa lošom ekonomijom već i sa mnogim drugim stvarima u životu. Svi njegovi naponi da živi čistim i Bogu ugodnim životom činili su mu se besmislenim. Zavideo je tim ljudima i bio je kušan da pomisli da njegova predanost Bogu nema smisla. Ali, jednog dana, kada je o svemu razmišljao i približio se Bogu, uvideo je najvažnije – shvatio je da je život na zemlji prolazan i da ga čeka nešto što ti drugi ljudi nisu ni verovali. To mu je promenilo čitavu perspektivu i dalo stvarima u ovom životu pravo mesto. Video je da je kraj priče daleko važniji za njega koji se uzdao u Boga. To mu je povratilo životnu radost i zahvalnost Bogu za ono što je najveće – dar večnoga života! Tog momenta je sadašnjost, zbog večnosti, dobila svoje pravo značenje: "Koga imam ja na nebu? Osim tebe, druge radosti na zemlji nemam." (Psalam 73:25) Razumevanje stvarnosti

neba daje ovozemaljskom životu ispravnu perspektivu.

Isus, naš Ženik, je u nebu. Mi smo na putu za nebesku svadbu. Nije pogrešno već ovde govoriti i pevati o mestu na kome ćemo provesti večnost. Zbog toga ne moramo biti toliko "nebeski" da nismo u stanju da sa obe noge hodamo po zemlji i da učestvujemo na normalan način u svemu što ovaj zemaljski život sadrži. Rešenje nije u fizičkom odvajanju od sveta, nego životu u svetu ali sa srcem na nebu! Prava duhovnost je praktična, prisutna. Nije izolovana od sveta, ili bivstvovanje u nekom nestvarnom duhovnom svetu. Nije ni siromaštvo i odricanje od svega lepog, neka vrsta asketizma, kroz koji se želimo odlepiti od sveta i "preseliti u nebo". Ne! Ipak, istina je da bez nebeske, večne perspektive ne bi bilo pravog smisla ni sa ovozemaljskim postojanjem i životom. "Večnost ukinuta – ko još onda želi da živi?" (Elijas Kaneti) Biti toliko zauzet ovozemaljskim stvarima da nam one zamrače perspektivu, ne može biti ispravno. Pored svega, mi koji verujemo u večni život, jesmo samo prolaznici ovde, a to razumevanje utiče na način života. Svesnost da je ovaj život samo tranzitni period trebao bi biti važan momenat u oblikovanju naših života ovde na zemlji. Hrišćanstvo su u početku nazivali "put". Sam naziv govori o odnosu prvih hrišćana prema životu na zemlji, da su bili svesni da im ovde nije domovina, već da su na putu za pravu domovinu – nebesku.

Kada je Izraelski narod, oslobođen ropstva u Egiptu, krenuo u obećanu zemlju, Bog im je rekao da ponesu sa sobom jednostavan šator za svoja bogoslužjenja. Bio je to šator sastanka, u kome bi se Bog otkrivao svom narodu. Oni sami su bili na putu i zbog toga je i ostalo bilo prilagođeno tome. U tranzitnom periodu su sva sredstva za život bila laka za nošenje. Ništa od svega što su nosili sa sobom nije smelo biti teret niti smetnja putovanju ka cilju. Način života nije bio formiran u skladu sa onim što su posedovali, već u skladu sa svrhom i ciljem putovanja. Bog je želeo da ih nauči kako da žive u tom prelaznom periodu. Hteo je da razumeju da će se on brinuti za njih i njihove potrebe, da ne bi morali da traže sigurnost u bilo čemu drugom osim u

njegovoj prisutnosti i brizi za njih.

Još jedna strana ovog putovanja je bila važna da je uvide i nauče, a to je da oni nisu bili samo mnoštvo pojedinaca, već jedan narod. Nije trebalo da razmišljaju samo individualno već i kolektivno. Njihova egzistencija nije bila garantovana sposobnošću pojedinca da sebi sakupi mnogo, već činjenicom da su bili jedan narod, zajedništvo. Čak nisu smeli ni hranu da sakupe kao rezervu za sledeći dan. Bog je hteo time da ih nauči da se pouzdaju u njega za svoje potrebe u svakom novom danu. Ako bi neko od njih uspeo da sakupi više hrane nego što mu je bilo potrebno za taj dan, onda mu višak nije bio rezerva za sutrašnji dan. Ako je neko hteo da sačuva nešto hrane za idući dan, ta bi se hrana pokvarila i ne bi mogla da se jede sledećeg dana. Tako je svako imao ono što mu je bilo potrebno za taj dan, a Bog je garantovao da će svakog dana biti dovoljno za potrebe svakog od njih (2. Mojsijeva 16:16–20). Na taj način trebalo je putovati kroz tranzitni period od Egipta, zemlje ropstva, do obećane zemlje.

Vreme u kojem živimo toliko je značajno za Božiji plan za Crkvu i svet, da nam je neophodan isti način života i isti stav prema materijalnim dobrima da bi se ostvarilo ono što je Bog naumio. Svaki put kada je, kroz istoriju, Božije carstvo trebalo da se manifestuje na jedan novi, vidljiviji način, ova dimenzija u zajedništvu vernika uvek je pokazivala svoju neophodnost i doživljavala je obnovu. Iako je to stil života koji je Bog želeo za svoj narod u svako vreme, jer život i nije ništa drugo nego tranzit, ipak u kriznim situacijama u svetu ovo dobija novu važnost. Crkva je odmah nakon Isusovog vaznesenja doživela taj izazov i prihvatila ga. Zbog toga je i imala do sada najveći uticaj na svet. Crkva Nevesta će prevazići dostignuća te Crkve, jer će veličina otkrivenja Božije slave biti još veća od one koja se otkrila tadašnjoj Crkvi i kroz nju.

Mi danas ne živimo tako i verovatno nećemo shvatiti potrebu za takvim načinom života, dok ne razumemo da je vreme u kome živimo vreme

kada Božije carstvo treba još jednom da se očituje u svetu, na još silniji način nego u vreme prve novozavetne Crkve. Za takav način života potrebna su srca inspirisana budućnošću koju Bog ima sa Crkvom Nevestom. Crkva Nevesta zna da je život na zemlji daleko više od materijalnog luksuza i da Božiji blagoslov ima daleko veću svrhu od ličnog zadovoljstva i sigurnosti. Sve što je Bog stvorio jeste za čovekovo uživanje, ali nikako ne za to da nas isto uživanje udalji od njega. Nevesta je mnogo više zainteresovana za svog Ženika nego za njegove darove. Njoj je više stalo do svadbe nego do trenutnih uživanja koja joj se nude u ovom svetu.

Kada je Bog svojim kaznama nad Egiptom na kraju doveo i samog faraona na kolena, postojala je još jedna prepreka. Faraon je shvatio da više ne može zadržavati narod koji je Bog sebi predodredio. Ipak je po svaku cenu hteo nešto da zadrži, a to su bila materijalna dobra Izraelaca. On koji je imao sve, ipak je hteo da ima još malo više. Ljubav prema novcu izvor je svakog zla. Faraon i Egipat, simboli sistema ovog sveta, ne verujući u večni život sa Bogom, bili su gonjeni pohlepom za materijalnim stvarima. Za njih, drugog smisla u životu i nije bilo.

Ista sila se i danas bori protiv Božijeg naroda. Ako đavo nije uspeo da nas zadrži u "kući ropstva", u ropstvu greha, pokušaće uvek da nas uvuče u materijalizam i da nas na taj način spreči da živimo život koji je prožet vrednostima Božijeg carstva. Jedna od poslednjih stvari koju i mi hrišćani predajemo u Božije ruke, u službi za njegovo carstvo, jeste naše materijalno imanje. Egipatska filozofija zna da se uvuče duboko u naša srca. Bogu je bilo lakše da izvede ceo narod iz Egipta, nego da Egipat izvuče iz njihovih srca!

Mojsije je razumeo Božiju zamisao za svoj narod i nije se potčinio faraonovom zahtevu da materijalna dobra ostave u Egiptu. Razlog koji je Mojsije predstavio faraonu važio je tada a važi i danas. Mojsije je razumeo da se materijalni blagoslovi ne mogu smatrati privatnom

imovinom, i nećim čime je svako mogao sam po svojoj volji da raspolaže. Objasnio je faraonu da moraju da ponesu svu svoju imovinu. Razlog za to bio je daleko uzvišeniji od ličnog interesa, zato je Mojsijev odgovor faraonu bio sledeći: "Zato i naša stoka mora da ide s nama. Ni papak neće ostati, jer ćemo od stoke uzeti ono što nam je potrebno za službu Gospodu, našem Bogu, a ni mi sami ne znamo šta ćemo prineti kao žrtvu u čast Gospodu dok ne stignemo tamo." (2. Mojsijeva 10:26)

Mojsijevo objašnjenje sadrži jednu od najvažnijih istina u životu sa Bogom. To je istovremeno jedna od najtežih istina vezanih za naš praktičan život. Sve što jesmo i što imamo Božija je svojina. On nam je dao život, on nas je oslobodio iz ropstva iz kog se sami nikada ne možemo osloboditi. On nam je dao spasenje i večni život. Od njegovog blagoslova zavisi naš život. Sve što nam je ovde darovano ima svoju svrhu – da svojim životom svedočimo o Božijem postojanju i večnosti. Sve nam je na raspolaganju njegovom dobrotom, ali na zemlji ništa nije večno. Naš način života svedoči o tim istinama. Tokom istorije Crkva Nevesta svojim životom ukazuje na ovu istinu celom svetu. Njen stav prema materijalnim stvarima joj omogućuje da bude pravi upravitelj blagoslovima koje Bog izliva na nju. Ne samo radi nje već i radi celog čovečanstva.

Borba oko ovog dela života uvek je teška. U svetu se sve meri materijalnim bogatstvom! Ono je, kako većina ljudi misli, najvažnije u ovom životu. Dobra ekonomija se nekad smatra "svemogućim momentom" iako stvarnost govori nešto drugo. Zbog toga je i borba u našoj duši tako teška kada dođe do pitanja kome ili čemu ćemo služiti – Bogu ili bogatstvu. Jedno između ta dva gospodari našim srcima. Ako Bog gospodari onda bogatstvo nije smetnja. Ako bogatstvo gospodari onda je Bog smetnja. Upravo zbog toga je sposobnost upravljanja materijalnim blagoslovima jedan od ključnih momenata u širenju Božijeg carstva na zemlji.

Zbog toga su Crkvi potrebne vođe sa srcima evnuha, slobodne od pohlepe i sebičnih motiva. Takve vođe mogu da podignu na noge Crkvu Nevestu, koja će moći da primi blagoslove a da ih sebično ne čuva samo za sebe, već da ih prosleđuje onima koji su u potrebi. Sve čime Bog blagosilja svoju Crkvu treba da bude na raspolaganju onome što doprinosi ostvarenju njegovog plana. Ponavljam, ovo nije dogma o asketizmu, stalnom pačeničkom samoodricanju. Radi se o tome da budemo slobodni od duha koji vlada u sistemu ovoga sveta.

Apostol Pavle opisuje ovakvu slobodu tako što govori o mogućnosti da ako nešto posedujemo, da se prema svemu odnosimo kao i da isto nije u našem trajnom posedovanju, ili da možemo i bez toga: "... i koji kupuju, kao da ne poseduju; i koji koriste svet, kao da ga ne koriste u potpunosti, jer prolazi obličje ovog sveta. A želeo bih da budete bez briga." (1. Korinćanima 7:30–32) Ovaj stav govori o svesnosti da živimo u prolaznom svetu, život nije zauvek ovde. Time nam Božija reč govori da su svi materijalni blagoslovi sredstva, a ne cilj ovog života. Za Boga je bilo važnije da ceo narod uđe u obećanu zemlju nego da pojedinci gomilaju blago za sebe tokom prolaska kroz pustinju, dok ostali nemaju ni za osnovne potrebe. Mi koji verujemo u večnost i život posle ovog života, trebalo bi više da budemo svesni ove istine i voljni da je praktikujemo, za svedočanstvo svetu da postoji carstvo u kome vladaju Božiji principi i vrednovanja.

Kada Biblija opisuje ljude vere jasno je da je ovaj momenat bio sastavni deo i jaka motivacija za njihov način života. U dubini njihovih srca živela je vera, vizija o dolazećem svetu i to im je davalo inspiraciju i snagu za svaki dan u ovom životu: "Svi su oni umrli u veri, a da nisu primili ono što im je bilo obećano, nego su to videli izdaleka i pozdravili, izjavljujući da su stranci i privremeni stanovnici u zemlji u kojoj su živeli. Jer oni koji tako govore dokazuju da revno traže domovinu." (Jevrejima 11:13–14)

Ovo je divan tekst koji opisuje životni hod vernika na zemlji. Iako u

ovom životu na zemlji nisu primili sve čemu su se nadali i verovali, ipak nisu posustali u svojoj veri. Iskustvo sa Bogom dalo im je sposobnost da očima srca vide dolazeći svet! To su prigrlili kao da je već bilo tu i to ih je motivisalo da žive kako su živeli. Znali su da postoji nešto što je daleko vrednije od materijalnog uživanja u ovom životu. Kada čovek pogleda na današnje hrišćanstvo izgleda da veoma mali broj ovo razume, a još manji broj želi ovako da živi. Da bi Božije carstvo bilo vidljivije u ovom svetu, Bog će u dolazećim vremenima podići Crkvu Nevestu da to manifestuje. Ta Crkva će biti motivisana najvećim obećanjem koga je čovečanstvo moglo dobiti – da putovanje kroz ovaj tranzitni period završava dolaskom kući, Bogu, našem Ocu "od koga sve dolazi i zbog koga postojimo" (1. Korinćanima 8:6). Preosvedočeni da onaj koji je dao ovo obećanje govori istinu i da je spreman da je ispuni, crpeli su iz toga snagu za svaki dan i za način života koji je bio svedočanstvo svetu u kome su živeli. Zato Pismo i kaže da ih "svet nije bio dostojan" (Jevrejima 11:38).

Svesnost o ovome formira život, odnos sa Bogom, odnos sa ljudima kao i odnos prema celom životu. Ovaj deo života Crkve Neveste biće obnovljen i vidljiv svima, jer će ona živeti motivisana istinom da je nebeska domovina stvarnost!

NAZAD U SVET

Bog kroz pojedince i svoj narod manifestuje svoju prisutnost u svetu. To su osobe koji žive u zajedništvu sa njim i po njegovim principima i zakonima. Zbog uticaja greha na čovečanstvo Bog je oduvek želeo da odvoji svoj narod od drugih. On je drugačiji po svom načinu života i to bi trebalo da bude vidljivo svima onima koji ga okružuju. Na taj način pojedinci i Božiji narod postaju svedočanstvo nečega drugačijeg, a time i povod drugima da se okrenu živom Bogu.

To razdvajanje, mnogo puta odlazi u pogrešnom pravcu. Razdvajanje,

koje je bilo i jeste po Božijoj volji, nije samo fizičko. Razlika mora biti veća i dublja od fizičke razdvojenosti. Fizička granica između dva sveta ne može da spreči duhovni uticaj jedne strane na drugu. Principi po kojima jedna strana živi čine je drugačijom od druge. Kroz celu istoriju se može videti da iako je fizički odvojen od drugih, Božiji narod nije uvek bio drugačiji po svom načinu življenja. Ne lagati i ne krasti nije samo stvar na kojoj strani granice čovek živi, već šta u sebi nosi i po kojim principima živi.

Pogrešno razumevanje poziva da se odvojimo od sveta, stvorilo je nezdravo odstojanje između vernika i ljudi izvan zajedništva koje mi vernici imamo jedni sa drugima. Neki religiozni pravci smatraju čak da će se opoganiti kroz kontakt sa "paganima". Zbog ovoga je Isusovo druženje, sa onima koji su bili jako nisko na lestvici vrednovanja u tadašnjem vremenu, šokiralo ljude, naročito one koji su se smatrali boljima od drugih, te se nisu ni mešali sa njima.

Da bi so imala ikakvog efekta, mora biti tamo gde je potrebna! Mi ne možemo stalno "soliti jedni druge" u našem zajedništvu. Već u samom početku može se videti da su osobe koje su bile Božiji predstavnici imale blizak kontakt sa drugima. Kada je trebao kupiti grob za Saru, Avram je pregovarao sa onima među kojima je bio stranac. Međutim oni su njega smatrali "poglavarom koga je Bog među njima postavio" (1. Mojsijeva 23:5). Oni koji nisu poznavali Boga prepoznavali su ga u onome ko je živeo među njima i imao takav odnos sa Bogom. Bog je sve vreme želeo da drugi narodi to vide u njegovom narodu. A da bi to bilo moguće Izraelci su morali imati neku vrstu komunikacije sa drugima. Njihova različitost je morala biti rezultat pre svega unutrašnjih kvaliteta.

Isus je učinio nešto što je bilo revolucionarno za jevrejski narod, ali ne i za Boga. Bog je postao čovek i svakako da je hteo da bude među ljudima. Apostol Pavle o tome piše i kaže ovako: "U pismu sam vam napisao da prestanete da se družite s bludnicima. Pri tom nisam mislio

da se uopšte ne smete družiti s ljudima ovog sveta koji su bludnici ili pohlepni ili iznuđivači ili idolopoklonici, jer biste inače morali da izađete iz sveta". Upravo u ovome mnogi ljudi u crkvama prave grešku. Odvoje se fizički od sveta, iako mnogo puta u njima ima isto toliko sveta kao i u ljudima oko njih. So može imati uticaj samo tamo gde greh utiče na ljude svojim uticajem propadljivosti. Crkva Nevesta će se vratiti ljudima u svetu! Živeće u svetu, ali neće biti od sveta! Kao i njen Ženik. Naš zadatak nije da sudimo svetu! Apostol nastavlja i kaže da je to Božije pravo, a ne naše! Kada je došao na ovaj svet Isus nije došao da ga osudi, već da ga spasi (Jovan 3:17).

Svi mi imamo komšije, ljude sa kojima živimo u našoj okolini. Nelogično je da ih pozovemo u crkvu, ako ih u naš dom nismo pozvali. Nelogično je da im govorimo o Bogu na nebu ako ga bar delimično ne vide u svom komšiluku! Ne možemo im govoriti o Bogu koji je ljubav, ako nikada u nama nisu videli izraze te ljubavi! Crkva se mora vratiti svetu, jer ljudi neće da idu u crkvu! Bog nije nikada rekao da bi mi trebalo da sedimo u crkvama i čekamo da ljudi dođu do nas. Isus je rekao "idite po celom svetu i propovedajte jevanđelje". Ne – "sedite i čekajte", već – "idite i govorite". On sam je to činio! Niko se od religioznih ljudi njegovog vremena nije toliko družio sa ljudima kao on, istiniti Bog! Ni danas nije mnogo drugačije. Većina nas hrišćana sedi u crkvama i svojim kućama, umesto da idemo i budemo "so i svetlo" među ljudima. Ne moramo ići u Afriku da bi bili misionari. Dovoljno je da izađemo iz svog doma ili pozovemo nekog da dođe kod nas.

Vreme je da svaki vernik počne da radi ono što naši sistemi pokušavaju da rade time što platimo jednu osobu, ili njih par, da rade ono što bi svi mi trebalo da radimo – služimo ljudima oko nas, motivisani ljubavlju našeg Spasitelja, koji je dao svoj život za spasenje sveta. U svojoj molitvi Isus moli upravo za to: "Ne molim te da ih uzmeš od sveta, nego da ih sačuvaš od zla" (Jovan 17:15).

ČEŽNJA

Kada osoba sretne drugu od koje je voljena, i koju ona celim srcem voli, onda je uzbuđenje u očekivanju svakog novog susreta veliko. Čežnja za tom osobom je prisutna svakodnevno. Cela Biblija se završava gromoglasnom izjavom Duha i Neveste da čeznu za Ženikom Isusom Hristom: "I Duh i Nevesta kažu: 'Dođi!' I ko god ovo čuje, neka kaže: 'Dođi!'" (Otkrivenje 22:17). Svima nam je upućen poziv da glasno i gorljivo izražavamo čežnju za dolaskom našeg Spasitelja Isusa. Što dublje zalazimo u Božiji kalendar, čežnja Crkve Neveste za njim biće sve jača i vidljivija.

Čežnja za Ženikom nije ograničena samo na Isusa, koga čekamo. Ljubav prema njemu se ne može odvojiti od ljubavi prema svima koji njega ljube i pripadaju Crkvi Nevesti. Car David ushićeno izražava svoju radost pripadanja zajedništvu onih koji ljube Boga: "U svetima koji su na zemlji, u njima slavnima, sva je radost moja." (Psalam 16:3) Ovo je jedan od najvažnijih momenata u opisu Crkve Neveste – prepoznaće se po tome da svi koji joj pripadaju ljube jedni druge i prepoznaju se upravo po ljubavi prema svom Ženiku Isusu. Svi rođeni od Duha Svetoga jesu Božija deca, svi imamo istog Oca! Na putu smo za istu svadbu! Šta drugo možemo onda nego da se volimo ljubavlju kojom nas Otac sve ljubi! Pre same svadbe, u obnovi sveta koja će biti posledica obnove Crkve i obraćenja jevrejskog naroda svom Mesiji Isusu, Nevesta će biti na blagoslov ranjenom svetu. Ta Crkva, Nevesta, kada živi u dubokom odnosu sa svojim Ženikom, može da primi puninu Božijeg otkrivenja! Božija punina u njegovoj Crkvi Nevesti, biće na blagoslov celom čovečanstvu!

Obnova koju Bog već sprovodi u svom narodu, podigneće Crkvu do nivoa na kom će pojedinci i narodi biti toliko privučeni Bogu, da će pitati Nevestu: "Po čemu je dragi tvoj bolji od drugih, o najlepša među ženama? Po čemu je dragi tvoj bolji od drugih, pa nas tako zaklinješ?" (Pesma 5:9). Isus naš Ženik je živi Bog! Kada naša ljubav za njega

raste, ljudi ne mogu da odole a da ne pitaju o čemu se tu radi. Kad kupimo novi auto ili nešto drugo, rado se pohvalimo drugima, volimo da razgovaramo o tome i da čujemo dobre komentare.

Koliko će nas ljudi više ispitivati o Isusu, kada vide da je naša ljubav prema njemu ogromna: "Šta je toliko fantastično u vezi tog Isusa, u koga verujete i koga toliko volite?" To je cilj obnove, obnovljena Nevestina ljubav prema njenom Ženiku Isusu. Sa tim počinje svako probuđenje, svaka evangelizacija, svaki proboj Božijeg carstva na zemlji. Oni koji su gledali nevestu videli su da je ona posebna, drugačija i lepša od svih drugih žena! Tako će i Isusova Nevesta biti drugačija od svih religioznih sistema i duhovnih ideologija. Sastavljena od svih naroda sveta, koji vole Isusa i jedni druge! U svetu u kome mržnja vlada, Crkva Nevesta biće utočište umornim dušama. Umesto neuspelih političkih pokušaja oko integracija etničkih grupa, umesto zakona koji nemaju snage da sačuvaju svet od rasizma i drugog zla koje je u paloj ljudskoj prirodi, Crkva Nevesta će konačno postati so i svetlost sveta!

Pre neki dan sam razgovarao sa jednom osobom koja pripada jednoj grupi ljudi koju svet prezire i odbacuje. Kada je ta osoba došla kod lekara i ušla u njegovu kancelariju, lekar je spontano rekao: "Vidim da si ti drugačiji. Osećam se tako dobro u tvojoj prisutnosti!" To je srce Neveste, to je slava onih koji su njegovi i koje je Ženik njihovih duša otkupio krvlju svojom da budu njegovi. U takvima prebiva njegov život i ljubav! A to se vidi i oseća, čak i među onima koji ga još nisu upoznali. Ono što svet prezire i odbacuje, to je Bogu drago da uzme u svoje ruke, blagoslovi i upotrebi. "On podiže siromahe iz blata, spašava najbednije, one koji su bili bačeni zajedno sa smećem, daje im mesto među počasnim zvanicama, mesto među najmudrijima i najboljima..." (Psalam 113:7–8 (The Message, slobodan prevod.)) Nevestina lepota nije u osobinama koje ovaj svet naglašava, već u ljudima čija su srca promenjena silom ljubavi Isusa Hrista.

Još davno je Pismo prorokovalo: "Ovako kaže Gospod nad vojskama: 'U to vreme deset ljudi iz svih jezika kojima govore narodi uhvatiće jednog Judejca za skut i govoriće: 'Idemo s vama, jer smo čuli da je Bog s vama.'" (Zaharije 8:23) Ovo je onaj stepen duhovne atraktivnosti koji ni ateisti ne mogu da opovrgnu i kažu da nije stvarnost. Čistota i ljubav na način kojeg se ni sam Bog neće stideti, već će reći: "Ovo je moja Crkva, Nevesta mog Sina, moj ljubljani narod!" A narodi će u Nevesti videti onoga koji je njen Ženik, njen Otac, njen Stvoritelj, njeno sve, i u tome prepoznati svog Stvoritelja, Spasitelja i svog nebeskog Oca! Cela zemlja biće puna slave Božije i njegovog poznanja. To duhovno probuđenje dosegnuće svaki deo sveta, na Božiji sedmi dan, Božiji šabat, za odmor svim narodima!

Kada nevesta nađe ljubav svog srca onda ona govori o svom ženiku da je on najlepší od svih. Njeno srce je predano njemu. Normalno je da o njemu svima govori i da se njime hvali. U sve okrutnijoj atmosferi religioznog takmičenja i ratovanja u svetu, i pokušaju da se Isusu oduzme posebnost koju mu je Bog Otac dodelio, njegovo će ime sve više sijati među narodima! Njegova jedinstvena uloga, kao Spasitelja sveta i jedinog posrednika između Boga i čoveka (1. Timotiju 2:5), postajaće sve jasnija, velikim delom kroz jasnije manifestovanje obnovljene Crkve Neveste. On je i dalje ono što je rekao da jeste – put, istina i život! (Jovan 14:6) On je jedini koji može da oslobodi od tereta greha, jedini koji ima vlast i silu da nam da večni život i ispuni prazninu u duši. Isus je jedini pravi Ženik ljudske duše!

Čežnja je predodređena da se ispuni, naša za njim i njegova za nama. Bog nije sve ovo započeo da bi se na kraju dogodio promašaj. On je svemoguć i koliko god nam sve ovo izgledalo nemoguće, zvučalo kao utopija, revnost Gospodnja će to učiniti (Isaija 37:32). Bog je najbolje ostavio za kraj! Svet nije prepušten sebi, Otac nebeski još uvek je onaj koji se brine za svoj svet. Bog neće dozvoliti silama antihristove prirode da sjedine njegov narod. Ono što će lažni ekumenizam postići jeste bludnica, nikada Nevesta! Nevestu ne sakupljaju nikakvi sistemi ili

poglavari i samoprozvani očevi, nego samo njen Ženik!

Celokupna prošlost predstavlja borbu oko Neveste i njenog srca. U dolazećim danima ta borba će biti sve jača i beskrupoloznija. Đavo zna da su mu dani odbrojani. On zna da onaj koji ga je na krstu totalno pobedio, dolazi po svoju Nevestu. Ona pripada samo njemu, nikakvoj organizaciji ili takozvanoj univerzalnoj crkvi, čiji je poglavar ljudsko biće. U toj celoj borbi Bog Otac ima prvu i poslednju reč. Lavanovo vreme je odmereno i bliži se svom kraju. Nevesta će biti oslobođena, kao što je i izraelski narod bio oslobođen iz Egipta, iz kuće ropstva. Koliko god da je faraon umišljao i pokušavao da bude bog, bio je i ostao samo smrtnik. Čovek ne može da spreči Boga u ostvarivanju njegovih namera. Niko ne može zadržati pod svojom kontrolom ono što je Bog za sebe odredio i otkupio! Ženik Crkve nije religiozni mit, niti mrtav kip. Ne, on je uskrsli i živi Spasitelj koji je pobedio smrt i osigurao spasenje svakom ko u njega veruje.

On voli svoju Nevestu, čak i ono što je ona danas, puna nečistoće i slabosti. On ima snagu i vlast da je promeni, zato je sebe i dao da je posveti svojom ljubavlju i očisti silom svoje izmirujuće žrtve na krstu. U njegovim očima, ona je već onakva kakva će jednog dana i u stvarnosti biti – čista i puna slave!

"Sva si lepa, voljena moja, i nema na tebi mane." (Pesma 4:7)

Ko može da vidi Nevestu kao takvu, taj je može i nesavršenu ljubiti!

U predvečerje istorije

Dan se bliži svom kraju! Sve više pesimističkih glasova se čuje u pogledu budućnosti sveta. Iako čovečanstvo stalno nalazi i razvija nove resurse, upotreba istih nije samo za dobro već i za zlo. Ljudskom biću očigledno nedostaje potpuna snaga da bi moglo da čini samo dobro. Iako je stvoren na Božiju sliku i u sebi ima božanske sposobnosti, čovek bez duhovnog preporoda i bliskog odnosa sa svojim Stvoriteljem nije u stanju da pobedi zlo u sebi, koje mu je pad u greh doneo. Bez priznanja Isusa Hrista kao jedinog posrednika između Boga i čoveka, svet će tonuti sve dublje u beznadežnost. Ali, čovek nema poslednju reč, niti krajnju vlast da bi mogao da uništi stvorenje. Bog je sposoban da promeni celi kurs i to će učiniti tako što će upotrebiti svoju Crkvu Nevestu. Svet se nalazi u svom najvažnijem intemeco periodu u istoriji.

Današnja situacija slična je onoj u kojoj se nalazio Isak, kada je iščekivao svoju nevestu. Možda je u tim danima mislio da od svadbe neće biti ništa ili da sluga neće ni doći sa nevestom, ali dan je ipak došao. Kada je u teškim mislima šetao po polju, odjednom je ugledao svoju nevestu u daljini. Tada je počelo nešto sasvim novo.

Uzeo je Rebeku, verovatno nesvestan značenja njegovog dolazećeg braka i svega što je Bog sa njim planirao. Brak između Isaka i Rebeke bio je sledeća faza u Božijem mesijanskom radu na zemlji. Kroz Avrama i njegovo seme svi narodi trebalo je da budu blagosloveni (1. Mojsijeva 12:3). Kroz Isaka to obećanje napravilo je još jedan korak ka svom ispunjenju. Isto obećanje je u našim danima došlo blizu svog potpunog ispunjenja. Bog je veran i ispunjava svoja obećanja!

Već na prvom koraku Božijeg plana sve je izgledalo nemoguće. Avram i Sara nisu prirodnim putem mogli da imaju dece. Ljudski je sve izgledalo kao nemogući san. Jedina garancija bila je reč obećanja i Božija osobina koja im je davala povoda da u obećanje veruju: "Zar je Gospodu išta nemoguće?" Jedan prevod kaže: "Ima li išta što je tako veliko i divno da Bog ne bi mogao to da uradi?" (1. Mojsijeva 18:14 i Jeremija 32:37 (Drugi spomenuti prevod – švedski prevod iz 1917. godine.)) Mnogo puta i posle ovog prvog koraka Božiji rad na zemlji nije izgledao uspešno. Avram i mnogi posle njega doživljavali su beznadežne trenutke, kada je sve izgledalo kao nemoguća misija. U takvim trenucima Gospod je slao svoje proroke da ohrabre one koji su ipak želeli da veruju njegovim obećanjima.

Gledajući današnju situaciju u svetu i Crkvi čovek zaista može da se zapita da li će ova slavna Crkva ikada biti stvarnost, pre našeg odlaska na nebo? Danas sve izgleda drugačije, od onoga što je ovde opisano i čemu se nadamo. Nama ljudima, gledano samo fizičkim očima i procenjivano samo našim umom, celokupna situacija u Crkvi i svetu više liči na katastrofu nego na nešto obećavajuće. Ali, Bog je veći od ljudskog rezonovanja. Mnogi hrišćani ne veruju u duhovnu probudu svetskih razmera i u proboj Božijeg carstva na zemlju, pre Isusovog drugog dolaska. Sve izgleda kao da je velika nevolja tu, a da je duhovni otpad činjenica. Najbolje i najlakše bi bilo da Isus dođe, okonča svo zlo na zemlji i Crkvu Nevestu odvede u nebo. Iako bi to ljudski bilo poželjno, ipak, Bog ima nešto drugo u svom planu, što bi trebalo da se ispuni pre odlaska Crkve sa zemlje. Božija namera za njegovu Crkvu još nije ispunjena onako kako je on to zamislio. Njegov plan ide dalje i korak po korak približava se punini ispunjenja. Čak i ono što Božiji neprijatelji rade u svetu služi ostvarenju Božijeg večnog plana.

Sedmog dana, jedan kralj je hteo celom svetu da pokaže svoju kraljicu, jer je bila lepa! Ona je odbila da to učini. Kralj je odlučio da čast kraljice da drugoj devojci, koja je bila bolja od nje. Jedna jednostavna devojka,

koja nije bila poznata ljudima u kraljevskim krugovima, postala je kraljica umesto Astine. Jestira je bila sakrivena, ali ne zauvek! Došlo je Božije vreme da njegov narod, bude oslobođen tiranije. Svet je sazreo za velike promene. Kada je Jestirin period priprema došao svom kraju, došao je njen trenutak. Zbog raskoši u kojoj se našla, malo je duhovno bila uspavana. Tada joj je Bog poslao proroka Mardoheja (Mardohej znači – "gorčina mojih potlačenih") sa ozbiljnim rečima izazova: Jer ako u ovom času budeš ćutala, Judejcima će pomoć i izbavljenje doći sa druge strane, a ti i dom tvog oca poginućete. A ko zna nisi li upravo zbog časa kao što je ovaj došla do carskog dostojanstva?" (Jestira 4:14)

Jestira ga je poslušala i shvatila je Božiju svrhu za nju i njenu poziciju. U tom teškom vremenu, kada je celom Božijem narodu pretilo istrebljenje, Bog je opet intervenisao, sprečio naume neprijatelja i okrenuo tok stvari u pravcu ispunjavanja njegovog plana. Ne samo za izbavljenje njegovog naroda, već i za blagoslov svim drugim narodima! Još jednom je Bog pokazao da je njegovo iskonsko obećanje istinito i na snazi: "... ono će ti glavu zdrobiti..." (1. Mojsijeva 3:15 – "ono" – ženino seme, odnosi se na Isusa.)

Nevesta Božijeg Sina Isusa Hrista, njegova obnovljena i slavna Crkva, biće Božiji glavni instrument za promene u svetu u vremenu koje je pred nama. U predvečerje ljudske istorije, kada sve postaje sve mračnije i beznadežnije, Crkva Nevesta će se podići iz anonimnosti i biti svetlost i nada svetu! Kada je Jestira prošla proces čišćenja i ulepšavanja i kada je došla do statusa i položaja kraljice, svima je bilo očigledno da je bila drugačija od svih drugih devojaka. "... Sve to vreme Jestira je sticala sve veću naklonost svih koji su je vidali. Car je zavoleo Jestiru više od svih drugih žena, i ona je stekla njegovu naklonost i ljubav više od svih drugih devojaka. Stavio joj je na glavu carski turban i učinio ju je caricom umesto Astine." (Jestira 2:15, Jestira 2:17)

Kada se Jestira u saradnji sa prorokom Mardohejom podigla iz anonimnosti i počela da deluje sa pozicije koju joj je Bog milošću dodelio, spasenje je dobilo velike dimenzije: "U gradu Susanu bilo je radosti i veselja." (Jestira 8:15) Božije spasenje je za svakog pojedinca i za svaki narod. Božije sredstvo za ostvarivanje njegove zamisli na zemlji je njegova Crkva Nevesta. Ona će biti na radost i veselje celom čovečanstvu! O prvoj Crkvi piše da su uživali naklonost svih ljudi! (Dela 2:47) Kada je Crkva slika svog Gospoda, onda i svet u njoj prepoznaje svoje poreklo: "Jer po njemu imamo život, mičemo se i postojimo, kao što su neki od vaših pesnika rekli: 'Čak smo i potomstvo njegovo.'" (Dela 17:28 (Apostol Pavle citira Arata, iz epa Nebeske pojave.))

Takva će biti Crkva poslednjih vremena, Hristova Nevesta! Voljena od svog nebeskog Oca, od svog Ženika i voleći njega "svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom!", obnovljena i utvrđena u punini Božije slave, na blagoslov celom čovečanstvu, kao što je Bog i zamislio od samog početka.

Nevesta se sprema!

SIONSKA TRUBA

www.siont.net

Onima, koji imaju interes za Reč, dela i puteve Božije...
Nadamo se, da će ova i druge knjige ispuniti našu viziju i želje za vas:

*"Za poznanje mudrosti i vaspitanja,
za shvaćanje izraza razuma
i primanje nauke pameti,
pravičnosti, pravde i poštenja;
za davanje prostima razbora,
znanja i razmišljanja mladome čoveku.
(Priče 1:2–4)*

**OVAJ FAJL JE BESPLATAN,
I JEDINO TAKO MOŽE DA SE DALJE DISTRIBUIŠE!**
